

O FEMEIE TRĂSNET
LINDA CAJIO

CAPITOLUL 1

Era cea de-a treizeci și șasea aniversare a lui.

În timp ce un chelner făcea curat după masa pe care o dăduse, Morgan Abbott își atinse absent tâmplele, unde părul de culoarea ciocolatei devenise argintiu, și hotărî în sinea lui că aniversările erau depășite, stânjenitoare și în legătură cu ele se agitau numai cei care nu își serbau ziua de naștere. În definitiv, avea treizeci și șase ani, nu era un copil de nouă ani, înnebunit după cadouri și dulciuri.

Dar George Boswick, prietenul și partenerul lui de afaceri, insistase să-l sărbătorească la un restaurant elegant din North Shore Chicago, din moment ce Morgan se afla într-o călătorie de afaceri de ziua lui.

George și soția lui îi făcuseră rost chiar și de o parteneră. Morgan se uită la ea. Lisa, o blondă atrăgătoare, era directoare adjunctă în cadrul companiei de aparate electronice a lui George. Avea exact cantitatea necesară de minte, ambiție și personalitate care să o ajute să avanseze mult în lumea afacerilor. Ca președinte și director executiv al companiei, *Abbott Industries*, Morgan știa că ea era exact genul de persoană pe care o dorea să lucreze pentru el. Își dădu seama că și Lisa știa acest lucru, căci îi aruncă un zâmbet politicoasă care, totuși, îi spunea că îi plăcea slujba aceea, dar că ar fi acceptat să plece la o altă companie, dacă i se ofereau bani mai mulți și promovări mai rapide. Dându-și seama că se gândea la ea doar ca la o angajată, Morgan râse cu tristețe pe înfundate, îmbătrânea.

Recunosc în sinea lui că, în ultima vreme, existaseră foarte puține femei în viața lui. De fapt, în general existaseră foarte puține femei în viața lui. Conducerea unei corporații îi răpea aproape tot timpul. Închizând ochii o clipă, își dori să o găsească pe acea femeie care să fie o primă prioritate în viața lui.

Dar, imediat se mustră. Să-și pună o dorință prostescă la vârsta lui. Nu cunoscuse niciodată o femeie suficient de interesantă pentru a lua locul lui *Abbott Industries* în viața lui și, probabil, nu avea să cunoască vreodată. Lisa era o femeie care înțelegea faptul că el lucra adesea câte douăzeci de ore pe zi, dar nu era interesantă. Nimic în legătură cu ea nu era nou sau diferit. Nu existau părți ascunse de descoperit. După o citire rapidă a autobiografiei, putuse să ghicească restul. Lisa era femeia modernă tipică, dornică să facă o carieră, și hotărâtă. Vedeau prea multe femei ca ea pe coridoarele companiei pentru a-l interesa prea mult. O grimasă îi apărură pe chip când își dădu seama de ce era celibatar la treizeci și șase de ani, încă. Era prea pretențios. Amuzat de gândurile acelea, își roti privirea absent prin restaurantul plin. Deodată încremeni, căci văzu în prag cea mai frumoasă femeie din câte văzuse vreodată, și ea se uita direct spre el.

El își plimbă privirea peste chipul ei oval. Sprâncenele delicate și de un maron-roșcat se arcuiau deasupra ochilor mari, de culoare închisă, ce contrastau puternic cu pielea albă ca laptele. Un zâmbet senzual îi juca pe buzele groase. Buze făcute pentru sărutările unui bărbat. Nasul îi era subțire, iar bărbia îi era ridicată în așa fel, încât dădea o impresie de superioritate. Părul roșu ca focul îi era strâns într-un coc complicat, care părea prea greu pentru gâtul ei subțire și, totuși, ea își ținea capul sus cu mândrie. Frumusețea ei ar fi atras privirile oriunde, dar rochia ei fu cea care făcu să li se taie respirația tuturor. Neagră, cu mâneci lungi, era mulată pe trupul ei subțire, acoperind-o de la gât până la călcâie. Dar era croită pe diagonală, în așa fel încât partea dreaptă a corpului îi era expusă vederii șocant, fiind acoperită doar de un voal subțire și negru presărat cu strasuri și

floricele din crep negru.Sânul însuși era acoperit de o floare mare și în centrul ei, chiar deasupra sfârcului, se afla un stras sclipitor.Morgan nu putea să-și ia ochii de la el.Femeia vorbea ceva cu maitre d', după care se întoarse iarăși spre Morgan.Își roti privirea în jur o clipă, după care îl urmă pe maitre d'.Avea mersul grațios și Morgan știa că ar fi putut să o privească ore în șir.Era o zeiță ce prinsese viață.Deodată, se gândi că, dacă ar fi fost să-și dorească un cadou de ziua lui, pe ea și-ar fi dorit-o.În tot restaurantul se făcu liniște și toată lumea întorcea capetele după ea.Bărbații erau mai mult decât apreciativi:femeile, invidios disprețuitoare.Dându-și seama că ea venea chiar spre masa lui, Morgan simți cum i se întetesc bătăile inimii.Continuând să se uite la ea, totul păru să dispară într-o ceață gri, până când nu mai rămaseră decât ei doi în încăperea.O parte a minții lui, care încă mai funcționa, îl muștră pentru reacția aceea școlărească pe care o avea față de ea și îi spuse cu severitate că, dacă nu se trezea din starea aceea, avea să se facă de râs.Acel gând îi pătrunse în creierul amortit, astfel că izbuti să se ridice politicos când ea ajunsese lângă masa lui, fiind vag conștient de faptul că și George se ridicase.Nici măcar nu observă că soția lui George și Lisa stăteau rigide și se uitau cu dușmănie la necunoscută.Femeia se opri chiar în fața lui și el descoperi că era chiar și mai imposibil de frumoasă.Îl privi drept în ochi.Pentru o clipă, el crezu că era supărată, dar, la un moment dat, ea schiță un zâmbet poznaș care îi contrazicea aerul elegant.

El simțea că îi ia fața foc.Se întrebă dacă nu cumva era o surpriză pentru ziua lui pusă la cale de George.Dansatoarele din buric, telegramele cântate și stripteuzele erau cadouri obișnuite pentru bărbații americani de la un timp.

Morgan se rugă să nu se apuce să cânte „Mulți ani trăiască” sau, și mai rău, să nu înceapă să se dezbrace!Deodată, ea îi înconjură gâtul cu brațele și îl sărută.

Buzele îi erau moi ca niște petale, asemeni atingerii unui fluture, iar sânii i se striviseră de pieptul lui, provocându-i o durere așa cum nu mai simțise în viața lui.Parfumul, la fel de ușor ca roua dimineții pe firul de iarbă, păru să-i învăluie pe amândoi.Fu cel mai dulce sărut din câte primise vreodată.Ea puse capăt brusc sărutului și Morgan deschise ochii amețit, așteptându-se să o vadă în fața lui.Dar ea nu mai era acolo.Înnebunit, el își roti privirea prin restaurant, însă descoperi că femeia dispăruse complet și toată lumea se uita la el ca și cum și-ar fi pierdut mințile subit.Cu pomeții pătați de un roșu închis acum, se întoarse spre George și îl întrebă:

-Cine era?

-Credeam că o cunoști! zise George.Pentru că eu sigur nu am nici cea mai vagă idee.

-George! Nu mai face pe prostul. Surpriza de ziua mea a fost foarte amuzantă și puțin cam jenantă, dar nu sunt supărat. Așa că nu te teme să recunoști că tu ai angajat-o, zise el și râse sec. Cel puțin, nu sunt atât de supărat cum aș fi fost dacă ar fi început să danseze din buric în fața mea.

-Morgan, n-am angajat-o eu. Te rog să mă crezi, nu mi-ar fi teamă să recunosc.

Dar n-am văzut-o pe femeia aia în viața mea. Morgan îl privi derutat.

Consternarea lui George era prea sinceră; era limpede că habar nu avea cine era frumoasa roșcată. Își roti privirea în jur ca să vadă dacă nu zărea vreun chip cunoscut care râdea, dar se încruntă nedumerit când nu zări nici unul.

-Ei bine, oricine ar fi fost, zise el zâmbind, a uitat să-mi ureze la mulți ani.

Morgan ieși în căldura sufocantă a zilei de vară tipică Dallas-ului. Îi zâmbi satisfăcut lui Peter Scarborough, șeful biroului său din Dallas. Tocmai cumpăraseră o companie petrolieră micuță, ceea ce însemna că puterea lui *Abbott Industries* avea să crească și mai mult. Partea aceea a călătoriei lui de afaceri fusese cea mai încununată de succes.

-Hei! Ai grijă, cucoană! Morgan încremeni în loc și fu cât pe ce să-și rupă gâtul când se uită în direcția din care se auziseră acele cuvinte. La început nu o recunoscuse, dar părul roșu îl făcu să-și aducă aminte. Ea era! „Cadoul de aniversare” care îl sărutase la restaurant. Dar ce căuta în Dallas, Texas, când, cu trei zile în urmă, fusese la Chicago? Cu pantaloni scurți de un roz aprins, tricou verde și pe rotile... Morgan privi uimit cum venea spre el plină de entuziasm. Toată sofisticarea îi dispăruse, iar părul îi era prins în două cozi chiar deasupra urechilor. Frână ușor când ajunse lângă el, oprindu-se la câțiva centimetri distanță. Înfigându-și mâinile în părul lui, îl sărută apăsător pe buze, după care, aruncându-i acel zâmbet poznaș, porni mai departe, dispărând după colț.

-Cine era? întrebă Peter surprins. Morgan abia îl auzi, căci încă se mai gândea la felul cum i se mișcau sânii sub cuvintele de pe tricou, care spuneau: Sărută o gorilă astăzi. Cineva îi juca o festă, își spusese el, și când avea să descopere cine era, avea să-l omoare.

Exact asta mă-ntreb și eu, Pete, spusese el în cele din urmă. Exact asta mă-ntreb și eu.

O săptămână mai târziu, Morgan îi zâmbi politicoș partenerii lui când urcarea în liftul hotelului *Waldorf-Astoria*. Aprigă și senzuală, Carla se aștepta întotdeauna să se distreze de minune în barurile de noapte din New York și să petreacă și mai minunat în pat. În seara aceea, Morgan o găsea monotonă și plictisitoare. De mai multe ori în timpul serii, se trezise dorindu-și să fi fost mai înaltă și să aibă

pieptul mai mic.Și să aibă un păr roșcat superb.Trecuseră șapte zile de când nu o mai văzuse pe ea.Nu știa de ce se tot gândea la ea,dar o făcea.Cine era? De ce îl sărutase iarăși? Care din prietenii lui o pusese să facă asta?

Aceste întrebări și altele de acel gen îl torturaseră în ultimele zile,în timp ce se afla în ședințe,vizita hale de fabricație,șantiere de construcții,studia planuri.

Seara,stătea în pat ore în șir,gândindu-se la tot felul de răspunsuri imposibile.

Când ajunsese la New York în dimineața aceea,în cea de-a treia etapă a călătoriei lui de afaceri,o sunase imediat pe Carla,o fostă iubită,șperând că avea să fie un remediu foarte eficace împotriva roșcatei.Dar Carla dăduse greș îngrozitor.Morgan nu le dădu atenție celor care urcară în lift după el și Carla.Îi aruncă o privire Cariei și ea îi zâmbi ca o pisică,vârându-se în el.Carla întotdeauna se agăța de el,își spuse Morgan absent și oftă în sinea lui.Nu simțea nici cea mai mică dorință pentru ea.

Deocamdată,acel al treizeci și șaselea an părea să-i aducă numai probleme.

Deodată,un parfum ușor și exotic îi gădilă nările,amintindu-i brusc de o dimineață de vară.Cunoștea parfumul și nu era al Carlei.Unicitatea lui se potrivea femeii care îl purtase într-un restaurant din Chicago.Era acolo.

Aruncă o privire în dreapta și rămase șocat când o văzu stând chiar lângă el.Cum reușise? Rochia ei superbă și albă contrasta uluitor cu pielea la fel de albă și cu părul de culoarea focului.Îl ignora,uitându-se la becuțele care se aprindeau la fiecare etaj.Morgan o studie câteva clipe,observându-i ochii căprui adumbriți de niște gene dese,gâtul incredibil de delicat,urechea fină.În gândul lui îl felicită pe cel care-o alesese pentru a-i juca acea festă.Era o frumusețe.

În cele din urmă,ea îi aruncă o privire și pe buze îi apăru un zâmbet.Acel zâmbet încântător.Morgan simți că i se strânge pieptul de emoție și sângele îi curgea năvalnic prin vene.Totuși,de data aceasta,nu avea să-i mai facă jocul.

-Cine ești? o întrebă el cu vocea îngroșată și imediat înjură nesiguranța vocii.

În loc de răspuns,ea îi dădu un sărut.Nu unul scurt,ca ultimele două dați,ci unul în adevăratul sens al cuvântului.Morgan îi răspunse lacom,hotărât să-i arate cât de periculos era să-și câștige existența sărutând necunoscuți.Un regret vag ieși la suprafață odată cu acel gând,dar îl alungă imediat,delectându-se cu vinul amețitor al gurii ei.În schimb,îi cuprinse în brațe trupul mlădios,simțind satinul cum îi aluneca pe piele.Ea îi atinse apoi buza de jos cu limba,parcă invitându-l, iar el deschise gura,vrând să o guste cât mai mult.Limbile li se împletiră,apoi se duelară.El gemu în gura ei și nu auzi exclamația de indignare a Carlei sau cling-ul care anunța o altă oprire a liftului.Deodată,ea îi dispăru din brațe.Uluit de impactul sărutului,el nu putu să se adune nici atât cât să clipească.

Ușile liftului se deschiseră și ea ieși repede. Apoi se întoarse și își propti mâna de ușă, înainte ca aceasta să se închidă.

-Sunt cea pe care o dorești cu adevărat în seara asta, spuse ea cu o voce răgușită care îl făcu să simtă fiori pe șira spinării. Ușile se închiseră și, aproape în aceeași clipă, se auzi o pocnitură răsunătoare. Starea de amețală a lui Morgan dispăru imediat, căci obrazul îl ustura teribil după palma pe care Carla tocmai i-o dăduse.

-Cine naiba era aia, porcule? îl întrebă ea cu vocea pițigăiată de furie.

Două pete roșii îi apăruseră în obraji și machiajul aplicat cu grijă părea țipător.

Ducând o mână la obrazul lovit, Morgan își ascunse zâmbetul fals sub o grimasă.

Roșcata îl pusese iarăși într-o poziție stânjenitoare, numai că, de data aceasta, merita o medalie pentru găsirea momentului potrivit. Ultimul lucru de care avea nevoie în seara aceea era Carla și, acum, nu mai trebuia să încheie seara politicos.

-Era grădinăreasa mea, zise el într-un impuls de moment și se clătină sub impactul celei de-a doua palme.

Morgan alerga în parc în lumina zorilor. Era o distanță fierbinte, rară pentru luna august care, în San Francisco, era de obicei umedă și cețoasă. Un firicel de ceață, care nu fusese distrus încă de soarele arzător, pluti pe lângă el.

Poteca pe care o urma el trecea pe lângă marginea unei stânci abrupte. Mult mai jos se întindea superba panoramă a Golfului San Francisco învăluit în ceață.

Era acasă acum, după călătoria de afaceri care durase două săptămâni. Era și dezamăgit și frustrat. Frumoasa roșcată nu mai apăruse după incidentul din lift. O așteptase și la Philadelphia și la Washington și la Miami.

Cine era? Bineînțeles că tot nu știa răspunsul. Și nici unul din prieteni nu îl întrebase care îi fusese reacția la vederea cadoului-surpriză.

Se făcuse de râs în fața ei. Întâi, rămânând uluit de îndrăzneala ei și, apoi, de felul cum îi răspunsese el... în timp ce ea dispărea.

În după-amiaza zilei precedente, în timpul unei ședințe de maximă importanță cu principalii săi directori, gândul îi zburase la roșcată. Așa ceva nu i se mai întâmplase niciodată. Absolut nici o femeie, din nici un motiv, nu îl împiedicase să se concentreze asupra muncii lui. Abia mai târziu aflase amănuntul care îi scăpase în timp ce visase cu ochii deschiși. Compania lui de construcții fusese întrecută iarăși de *C/Mac Construction*, cel mai mare rival al său din ultimele șase luni, care făcuse o ofertă mai bună. Încă mai era furios pe sine și pe angajații săi. Ultima oară când se întâmplase acest lucru, îi prevenise că ar fi fost bine să înceapă să-și caute alte locuri de muncă. Dar nu concediasse pe nimeni. Încă. În schimb, ceruse să se facă investigații amănunțite pentru a descoperi cine îl

sușinea pe Charles MacMillan,președintele companiei recent refăcute.Cineva băgase bani mulți în afacerea lui MacMillan,astfel că acesta avea acum cei mai buni ingineri și arhitecți.Nu era de mirare ca *C/Mac* îl întrecuse de trei ori cu propuneri ecologice mai bune la același cost sau chiar mai mic! Compania de construcții care ținea de *Abbott Industries* trecea printr-o perioadă cât se putea de nefavorabilă.Avea nevoie de forțe noi ca să poată concura cu *C/Mac*.

Morgan continuă să alerge,lăsându-și gândurile legate de afaceri să curgă în ritmul în care i se mișcau picioarele.Fâșia îngustă de asfalt șerpua prin iarba înaltă și prin mijlocul unui pâlț de pini.În fața lui mai văzu o persoană care alerga.Era o femeie al cărei păr lung și roșcat se legăna dintr-o parte în alta în ritmul mișcărilor ei.Morgan încetini și,apoi,se opri brusc,când un fel de explozie avu loc în pieptul lui.Ea era! Ea trebuia să fie.

-Hei! strigă el rupând-o la fugă.Femeia aruncă o privire peste umăr și, deodată,păru să aibă aripi la picioare,dispărând în câteva minute printre copacii care se aflau la vreo cincizeci de yarzi mai în față.

-Așteaptă! strigă el,fugind mai repede decât s-ar fi crezut vreodată în stare.

Nu avea să o piardă din nou!Dar ea nu se opri.Un hohot de râs pluti în văzduh deasupra lui și Morgan,hotărând să o prindă din urmă,alergă și mai tare.Ajunse repede la pâlțul de copaci,dar femeia visurilor lui era deja în partea cealaltă,pe panta unei coline mici.El nu își făcu griji,deoarece știa că,dincolo de colină,se afla o zonă deschisă rezervată picnicurilor și terenurilor de joacă.Acolo nu avea unde să se ascundă și el avea să o prindă,în sfârșit.

Cel puțin așa crezu.Când ajunse în vârful colinei,nu văzu decât mese,leagăne,o sută de yarzi de potecă pentru jogging,dar nici o femeie.Imposibil! Ar fi trebuit să fie o olimpică medaliată pentru a acoperi distanța aceea în cele câteva secunde care trecuseră de când dispăruse de partea cealaltă a colinei.Timp de o clipă se întrebă dacă nu cumva chiar era o celebritate a atletismului,dar imediat alungă acel gând ridicol.În centrul zonei de picnic se afla o clădire joasă și pătrată.Bineînțeles!își spuse el.Baia.Dădu fuga într-acolo și intră în compartimentul destinat bărbaților,însă nu era nimeni.Ieșind în fugă,ezită în fața ușii care dădea spre compartimentul femeilor.Ei nu i-ar fi făcut deloc plăcere să-i violeze cineva intimitatea.

-La naiba,murmură el și intră hotărât.Nu se auzea nici un sunet,nu se vedea nici măcar vârful unui picior ieșind pe sub ușa unei cabine.

Era o prostie,își spuse el.Ea era o femeie incredibil de frumoasă și foarte reală care fusese văzută nu numai de el,dar și de persoanele care fuseseră cu el în momentele respective.Încă îi mai simțea sărutările.

Era pe undeva,pe acolo,și el avea să o găsească.Ieși din nou și se duse să verifice în spatele clădirii.Aruncă o privire în spatele copacilor din zona de picnic și căută și prin tufele din micul spațiu împădurit unde o văzuse prima oară.Trecură zece minute,apoi douăzeci,timp în care el scotoci fiecare loc imaginabil-și de neimaginat-În care ea s-ar fi putut ascunde.Ba se uită chiar și sub mesele de picnic,dar,într-un fel,ea izbutise să-l păcălească din nou,lăsându-l să se întrebe dacă nu cumva își închipuise că o văzuse în parc.În cele din urmă,acceptând ceea ce îi arătau ochii,Morgan rămase în mijlocul terenului de joacă,având senzația că înnebunea.Se hotărî atunci să fie nebun până la capăt și,ridicându-și privirea spre cer,strigă:

-Ai uitat să mă săruți!

Cecilia St.Martin se strâmbă și își scarpină brațele intrând în casa ei stil victorian cu trei nivele din cartierul Nob Hill din San Francisco.La naiba! își spuse ea.Probabil că arborele în care se urcase pentru a se juca de-a v-ați ascunselea cu Morgan Abbott fusese unul de cașmir.

-Bună,idiot,spuse ea uitându-se la pisicuța cu dungi gri care i se freca de glezne. Ea o luă în brațe și toarseră una la alta,atingându-și nasurile reciproc.Cecilia râse.

-Ar trebui să fiu alergică la lână,sau căpșuni sau chiar la tine.Dar,nu,eu sunt alergică la cașmir și,acum,cineva a descoperit o modalitate de a-l face să crească în copaci,zise ea oftând cu nostalgie și strângând motanul la piept.Atâtea pulovere superbe pe care nu pot să le port.Și copaci în care nu pot să mă mai cațăr.Lasă pisica jos pe covorul maron.

-Ar fi timpul să fac o baie fierbinte și minunată.Cecilia trecu pragul ușii duble cu vitralii a holului îndreptându-se spre scara sclipitoare din lemn de mahon.Urcă primele trei trepte,după care le coborî din nou și străbătu holul lung care ducea spre bucătărie,în partea din spate a casei.

-Am întârziat mai mult decât mi-am închipuit,pisicuțo.

Intrând în bucătăria decorată în galben și lemn de stejar,puse mâna pe telefon și formă un număr,îi răspunse o voce familiară cu accent de Boston.

-Harper? spuse ea.Eu sunt.

-Aștept telefonul tău de câteva ore,Cecilia.Eram îngrijorat,fu răspunsul lui calm. Cecilia se întrebă amuzată cum se îngrijora avocatul ei.Oare ridica o sprânceană sau se încrunta? De când îl cunoștea pe Harper Madison,întâi ca prieten și consilier financiar al tatălui ei și acum al ei,acesta nu își trădase nici măcar o singură dată emoțiile.

Cel mult,zâmbea ușor când era extrem de bucuros sau se încrunta puțin când era foarte supărat.

-Îmi pare foarte rău,spuse ea veselă.Am stat într-un copac și acum mă mănâncă pielea îngrozitor.Trebuie să fac o baie imediat,așa că ar fi bine s-o scurtăm.Cum merge cumpărarea de acțiuni?

-Excelent.Îți sunt recunoscător că te-ai oferit să mă ajuți așa,dar...

-Termină,Harper.Ai pierdut o grămadă de bani când Morgan Abbott a cumpărat compania aia producătoare de computere în care investiseși tu,peutru ca apoi s-o lase să se ducă naibii numai pentru o scutire de impozit.Să nu-mi spui că a cumpărat-o cu bune intenții și că,după aia,a descoperit că avea prea multe probleme,așa că a trebuit să fie declarată falită.Astea sunt aiureli pentru Comisia pentru Bursă și Valori ca să nu-l acuze pe cumpărător de fraudă.Nu numai că-mi ești prieten și consilier,dar m-ai ajutat să supraviețuiesc morții părinților mei când aveam șaptesprezece ani.Și chiar mai mult.Nimeni n-ar fi făcut ce-ai făcut tu.Și asta e o mică răsplată,din moment ce nu mă lași să-ți dau bani...

-Cecilia,o întrerupse el,încercând să stăvilească emoția din glasul ei,primesc de la tine un cec considerabil în fiecare an,așa că termină cu aiurelile astea legate de recunoștință.În plus,am fost obligat să am grijă de tine.Și ai fost o neastâmpărată.Încă mai ești.Dar inima ta a fost întotdeauna acolo unde trebuie,deși metodele tale sunt șocante.Numai tu ai putea să săruți un necunoscut doar ca să-l faci să fie cu mintea aiurea și preocupat în timp ce cumperi suficiente acțiuni de-ale lui pentru a-l amenința cu preluarea.Ai îngenunchea Wall Street-ul dacă te-ai hotărî vreodată să te ocupi personal de *Parkhurst*.Dar mă bucur să văd că,în sfârșit,te interesează un aspect al afacerilor.Ai colindat lumea prea mulți ani,vârându-ți nasul în treburile altora.Cecilia râse.

-Arheologia înseamnă să-ți vâri nasul în treburile morților,așa că nu cred că se supără.În plus,eu îi sponsorizez pe alții să-și vâre nasurile în praf.Și nu mă interesează „afacerile” câtuși de puțin.Morgan Abbott trebuie puțin speriat pentru ce ți-a făcut și eu am posibilitatea s-o fac.

Deși erau puțini cei care știau,Cecilia era principala acționară a lui *Parkhurst Group*,un conglomerat internațional cotate în revista *Fortune* ca unul din primele o sută.Se extinsese în decursul anilor,pornind de la trei baleniere aflate în proprietatea unui strămoș la începutul anilor 1800.

La șaptesprezece ani,Cecilia nu fusese pregătită pentru imensa responsabilitate pe care o moștenise la moartea părinților ei.Apoi,imediat după ce absolvise Princeton,descoperise amuzamentul și riscurile pe care le presupuneau sponsorizarea unei afaceri pentru un prieten.Astfel că niciodată nu se sinchisese

să conducă *Parkhurst* în mod direct. Alți oameni, mult mai pricepuți, făceau acest lucru deja. Ea nici măcar nu vota la ședințele consiliului de administrație. Harper o făcea în locul ei. De fapt, asigurându-se, cu câteva zile în urmă, că firma *Cormier* primea contractul, fu singurul mod în care avu ceva de-a face cu corporația însăși. Numărul de voturi fusese egal pentru *Abbott Industries* și *Cormier*, așa că ea îi ceruse lui Harper să voteze pentru *Cormier*. Morgan nu știa, dar avea un adversar formidabil, își spuse ea. Pentru că Harper n-ar fi riscat nici o centimă din banii ei într-o investiție nesigură, ea știa că îi plăcea să-i folosească pe ai lui. Poate că eșecul cu compania de computere fusese o lecție pentru el. Dar mica șmecherie a lui Morgan Abbott o înfuriase. Nu-i plăcea să vadă că cineva profită astfel de altcineva. Își scarpină brațul absentă și Idiot sări deodată la mâna ei. Nu reuși să o zgârie, dar Cecilia o apostrofă cu degetul.

-Trebuie să închid, Harper, spuse ea. Bucură-te de însoritul Boston și ne vedem când o să avem suficiente acțiuni ca să-l speriem pe Morgan cu o preluare.

Îi spuse repede la revedere și apoi își examina brațele o clipă, încruntându-se. Nu era sigură, dar se părea că niște bubițe roșii începuseră să-i apară pe piele, iar mâncărimea devenise și mai supărătoare. Poate că dăduse peste vreo plantă otrăvitoare în dimineața aceea. Morgan Abbott era o otravă, bineînțeles, dar acest lucru nu conta. Își aminti din nou de sărutul din lift și simți o căldură ciudată năvălindu-i în obraji. Pentru un bărbat care se presupunea a fi rece, nemilos și inuman, Morgan săruta ca un marinar care se întorsese acasă după un an petrecut pe mare. Și ea îi răspunsese ca o femeie înnebunită după el.

Nu mai simțise o asemenea atracție față de nici un alt bărbat. De ce trebuia să se întâmple cu Morgan Abbott? Nici măcar nu-l plăcea.

Amintindu-și cum arătase în seara când îl văzuse prima oară, hotărî, fără tragere de inimă, că era suficient de bine pentru a atrage atenția oricărei femei. Era înalt, având peste un metru optzeci. Ochii îi erau foarte albaștri, deși ei i se păruse că erau cam reci. Apoi, bineînțeles, părul lui de culoarea cafelei, suficient de lung pentru a-i atinge gulerul, îi era puțin încărunit la tâmples. Trăsăturile îi erau prea ascuțite pentru a fi considerat un bărbat frumos, dar nu era nici urât. Nu era excesiv de musculos, dar trupul lui era zvelt și bine proporționat. Avea un aer de șef pe care Cecilia știa că l-ar fi recunoscut și fără tunsoarea scumpă și costumul de comandă. Crescuse în preajma unor bărbați ca el și se considera imună. Până acum. Era tulburător să descopere că se simțea atrasă de un bărbat pe care nu îl plăcea. Îl studiase cu atenție înainte să-și pună planurile în aplicare, încercând să găsească o modalitate de a-i distra atenția. Observase că era obișnuit să fie stăpân pe sine. Sărutul unei necunoscute avea să-l facă să-și piardă controlul și să

se tot gândească la femeia respectivă și să se întrebe de ce o făcea. Până acum trebuia să fie foarte derutat... așa spera ea. Toate planurile ei depindeau de acest lucru. El nu trebuia să observe că diverși agenți de bursă din toată țara îi cumpărau acțiunile pentru ea. Dacă descoperea acest lucru prea curând, avea să încerce să oprească totul.

-Ceea ce să fac eu e la fel de rău cu ceea ce a făcut Morgan, îi spuse ea pisicii, după care adăugă zâmbind: Dar nu voi lăsa ca acest amănunt să mă împiedice.

Îi datora prea mult lui Harper pentru a lăsa nerăzbunate pierderile suferite de el și ideea de a folosi propriile metode ale lui Morgan o amuza. În plus, nu intenționa cu adevărat să preia *Abbott Industries*, ci doar avea să-i arate lui Morgan că nu era un director omnipotent, așa cum se considera. După ce va termina cu el, Morgan avea să învețe să fie mai loial față de acționarii săi.

Dându-și seama că se scărpină pe picioare cu furie, Cecilia se strâmbă. Trebuia neapărat să facă o baie cât mai repede.

-Haide, Idiot. Hai să facem o baie. Pisicuța ciuli urechile și mieună. Cecilia chicoti.

-O să am grijă să pun multă spumă pentru tine, îi promise ea.

-Rroowww!

CAPITOLUL 2

În timp ce șoferul lui conducea *Rolls Royce-ul Silver Cloud* printre mulțimea de mașini care circulau pe Market Street, Morgan se încruntă furios și puse în servietă raportul pe care îl citise până atunci, încuind-o.

Apoi o împinse mai încolo pe bancheta îmbrăcată în catifea gri și strânse din dinți, uitându-se absent pe geam la ploaia ușoară care îi uda pe trecători.

La naiba, își spuse el dezgustat. Raportul lui *Parkhurst* era plin de expresii ca „*reducere a costurilor*” și „*situație avantajoasă*” care erau menite să explice motivele pentru care *Abbott Industries* nu primise cel mai profitabil contract al lui *Parkhurst* pentru componente de satelit. *Abbott Industries* era compania cea mai calificată, își spuse el, și nenorociții aceia de la *Parkhurst* știau asta! Cipurile lui pentru microcircuite erau excelente, mai ieftine și deja pe piață, în timp ce *Cormier Electronics* trebuia să le creeze, să le testeze și să le deviruseze pe ale lor înainte să fie pregătite pentru sateliții lui *Parkhurst*. *Cormier* nici n-ar fi trebuit să fie un rival serios și Morgan era sigur că cineva de acolo trăsese niște sfori pentru a obține contractul. Furia puse stăpânire pe el și încleșta pumnii. Ar fi vrut să-l aibă pe președintele consiliului de administrație al lui *Parkhurst* în momentul acela în mașină. Tortura lentă i se părea o idee foarte bună în acea clipă. Deodată, clipi uimit atunci când zări o roșcată cunoscută ce mergea grăbită

pe trotuar.Uită complet de contractele pierdute și de afacerile corporației.

-Oprește!Șoferul îl ascultă imediat și se apropie cu *Rolls-ul* de bordură,fiind cât pe ce să provoace câteva ciocniri.Claxoanele răsunară strident.Morgan deschise ușa și coborî repede din mașina luxoasă în burnița de afară.În mod automat,își ridică gulerul hainei de la costum într-un gest inutil menit să împiedice picăturile de ploaie să-i cadă pe față și pe păr.

-Lasă-mi servieta la birou și ia-mă de acolo la unu pentru ședința de la bancă, zise el,după care închise portiera.Depărtându-se de mașină,simți cum i se strânge stomacul de emoție și începu să alerge ușor spre fâptura subțire îmbrăcată într-un impermeabil,care se afla la câțiva yarzi în fața lui.Ajungând-o, o apucă de braț și o întoarse spre el.

-Ce...Femeia tăcu,însă,brusc,în clipa în care îl văzu.Făcu ochii mari și aceeași gură senzuală care îl sărutase de trei ori schiță un „O” de uimire.

Morgan o strânse și mai tare intenționat.Nu avea să-și mai bată joc de el de data aceasta,își spuse în gând.Acum avea să-i răspundă la toate întrebările care nu îl lăsaseră să aibă liniște în ultimele două săptămâni:

-Gata,doamnă,s-a terminat cu gluma,spuse el cu asprime și cu ochii mijiți de furie.Spune-mi de ce mă tot hărțuiești.

-Cred că e exact invers,zise femeia fără să arate nici un fel de emoție.Dumneata mă hărțuiești pe mine.Îmi dai drumul,te rog? El fu surprins de calmul ei,dar zise furios:

-Nu înainte de a-mi spune cine ești,ce urmărești și cine te-a pus să faci toate astea.Acum!

-Te cunosc cumva?

-Da.M-ai tot urmărit și m-ai sărutat de câteva ori.

-Zău? întrebă ea uluită,uitându-se la el ca și cum ar fi fost un evadat de la ospiciu.Sunt sigură că te-nșeli și încă nu mi-ai dat drumul.

-M-am de gând să-ți fac nimic,o asigură el cu o voce plină de exasperare.Vreau doar să știi cine naiba ești...

-Rita Hayworth.Acum,dă-mi drumul sau țip ca să vină un polițist! îl amenință ea destul de tare.Oamenii se uitau la ei când treceau,dar nimeni nu se amesteca.

-Chiar te rog.Am putere în orașul ăsta și o să fac să fii închisă.Definitiv! o amenință și el,pierzându-și și fărâma de răbdare pe care o mai avea.

Ea își înălță o sprânceană și întrebă cu dulceață în glas:

-Zău? Sub ce acuzație?

-În primul rând,pe hărțuire.Și,dacă nu-mi spui chiar acum pentru ce faci toate astea,nu va mai fi nevoie să țipi după un polițist.Pentru că o să-l chem eu!

Roșcata își dădu ochii peste cap.

-Uite ce este,domnule,sunt udă leoarcă,ca să nu mai vorbesc că sângele nu-mi mai circulă prin braț.Și dumneata ești la fel de ud.De ce nu porți un impermeabil? Acest costum foarte scump o să-ți fie distrus,zise ea uitându-se la costumul lui gri cu dungi foarte discrete,care se îmbiba încetul cu încetul,după care îl privi din nou în ochi.Hai mai bine să intrăm acolo ca să ne adăpostim, adăugă ea arătând din cap spre o cafenea cu un aspect nu prea plăcut care se afla în spatele lor.

-E cumva o șmecherie? întrebă el suspicios.

-Îmi pui onoarea la îndoială,domnule? Morgan o privi derutat.

-Poftim? Ea îl apucă atunci de cravată cu mâna pe care o avea liberă și trase cu putere,îndreptându-se cu el spre cafenea.

-Haide! zise ea.M-am săturat să mă joc de-a întrebările în ploaie.Îți fac cinste cu o cafea.Măcar atâta lucru pot să fac pentru vânătorul meu de fuste.

Morgan încercă, strangulat,să-i spună că nu era un vânător de fuste.

Automat îi dădu drumul brațului când cravata ajunse să-l strângă prea tare.Vrând să evite o strangulare în public,o urmă.Imediat cum intrară,ea îi dădu drumul și Morgan trase aer în piept bucuros,apucând-o instantaneu de braț.

-Am câteva întrebări și dumneata o să-mi dai răspunsurile,așa că să nu te gândești să pleci înainte de asta.

-Și dacă vreau să mă duc la toaletă?

-O să fii însoțită.Un zâmbet apăru pe chipul ei delicat.

-Chiar trebuie să mă duc la toaletă,încruntându-se,Morgan nu spuse nimic.În schimb,îi cuprinse mijlocul cu brațul și o conduse spre primul separeu liber, ignorând locurile goale de la tejghea,chiar în fața ușii.

-Văd că întâi o să bem cafeaua și,pe urmă,o să mergem la toaletă,spuse ea.Foarte înțelept din partea dumatăle să respecti ordinea firească a lucrurilor.

El își înăbuși un chicotit ușor care imediat amenință să-i dizolve furia,și își aminti cu severitate că dorea răspunsuri,nu o conversație amuzantă.

Dându-i drumul,o preveni:

-Să nu încerci să fugi,pentru că n-o să ajungi prea departe.

-Nici prin cap nu-mi trece să fug.Nu în fiecare zi are ocazia o fată să-i facă cinste cu o cafea unui vânător de fuste.

-Nu sunt un vânător de fuste!

-Era să mă păcălești,murmură ea,scoțându-și impermeabilul și scuturându-l ușor.Încrucișându-și brațele,Morgan o privi cum își agăță impermeabilul într-un cuier din capătul separeului.Privirea îi fu atrasă ușor spre părul ei,care fusese ascuns

sub impermeabil.Prins în părți de doi piepteni,era de un roșu strălucitor, chiar și în lumina aceea slabă,și se revărsa bogat până aproape de mijloc.Nu își dăduse seama niciodată că era chiar atât de lung.Privirea îi lunecă mai departe,spre sânii ei a căror formă se întrezărea pe sub bluză.O curea lată și roșie îi încingea mijlocul,iar șezutul perfect și picioarele lungi și subțiri îi erau îmbrăcate într-o pereche de blugi strâmți.

-Stai jos sau ai de gând să bei cafeaua în picioare? îl întrebă ea așezându-se cu grație pe scanul din plastic ca și cum ar fi fost de catifea.

El aproape că scrâșni din dinți,dar se forță să se relaxeze.O atitudine calmă și autoritară dădea întotdeauna rezultate,își spuse el,și de obicei în favoarea lui.

Roșcata care îl privea curioasă acum avea să răspundă în același fel.

Dar,mai întâi,opri o chelneriță cu o înfățișare obosită,care tocmai trecea grăbită pe lângă el,și îi aruncă un zâmbet.

-Două cafele,te rog,când ai timp.Fata zâmbi și ea recunoscătoare și încuviință, după care se duse repede la filtrul din oțel inoxidabil din spatele tejghelei.

Simțindu-se mai stăpân pe sine,Morgan se așeză și își sprijini brațele pe masa zgâriată.

-În primul rând,îmi cer scuze pentru că ți-am dat impresia că vreau să te acostez, începu el calm,dar...

-Cred că o să fiu foarte suspicioasă în legătură cu scuzele dumitale,îl întrerupse ea cu un zâmbet trist.Întotdeauna sunt,atunci când scuzele sunt urmate de un „dar”.Morgan își înăbuși o înjurătură la adresa acurateții ei și îi aruncă un zâmbet.

-Atunci n-o să-mi cer scuze,deși eram sincer,minți el.Încercam doar să-ți explic impolitețea mea.Pur și simplu,vreau să știu cine ești și de ce m-ai sărutat.

Chelnerița apăru chiar în clipa aceea,prezența ei împiedicând orice răspuns.Cu un zâmbet larg pe chipul obosit,ea îi salută și puse cele două cești pe masă,după care întrebă:

-Mai doriți și altceva? Morgan se uită la roșcată,care scutură din cap,și chelnerița plecă.Morgan se întoarse spre însoțitoarea lui,privind-o cum sorbea cu grijă din lichidul fierbinte.Ea puse ceașca apoi pe farfurioară și îl întrebă:

-Ești homosexual? Rămânând fără grai pe moment,Morgan o privi uluit.

-Mi-am închipuit eu,zise ea.La început,nu-mi imaginam de ce ar fi atât de supărat un bărbat pentru faptul că a fost sărutat de o femeie.Bărbaților pe care îi cunosc le place să fie sărutați de o femeie.Fă-ți o favoare și recunoaște-ți slăbiciunea.O să te simți mult mai bine după asta.Recăpătându-și graiul deodată, Morgan aproape că strigă:

-Orice bărbat normal ar întreba o necunoscută de ce l-a sărutat.Știu asta, pentru că sunt un bărbat normal.

-Ura! exclamă trei femei mai în vârstă dintr-un alt separeu.Imediat,el își ascunse fața în mâini și gemu de frustrare și stânjeneală.Știa că și-o făcuse cu mâna lui.Auzind un sunet ciudat din direcția ei,își înalță capul și spuse cu o voce foarte serioasă:

-M-ai pus în situații stânjenitoare,m-ai enervat la culme și,în general,m-ai adus la exasperare.Acum ți-ai bătut joc de masculinitatea mea.Și eu tot nu știu cum te cheamă!Râzând ușor,ea zise:

-Mama m-a învățat să nu le spun niciodată străinilor cum mă cheamă,dar,în actualele împrejurări,bănuiesc că pot să fac o excepție.Numele meu e Cecilia St.Martin.Iar masculinitatea dumitale nu e într-o formă prea proastă.Tocmai ți-ai format un „fan-club”.Bea-ți cafeaua.Neputând să se abțină,Morgan își dădu capul pe spate și izbucni într-un hohot de râs,atrăgând și mai multe priviri din partea celor din jur.Își spuse că ar fi trebuit să fie furios pe ea pentru că îi provocase atâta stânjeneală, chiar presupunând că o plătea cineva ca să facă acele lucruri.Iar profesia ei era dubioasă; în definitiv,a săruta necunoscuți nu era același lucru cu a fi profesoară.Bineînțeles că ar fi putut să fie un manechin sau o actriță care nu avea de lucru și care avea nevoie de bani.Oricum îi plăcea acea Cecilia.Îi plăcea exteriorul ei frumos și senin și inteligența care se ascundea în interior.În cele din urmă,se opri din râs.

-Nu te superi dacă-ți spun Cecilia,nu? La urma urmei,ai jucat un rol important în crearea „fan-club”-ului meu.Ea zâmbi.

-Mulțumesc.Și nu mă supăr.Morgan zâmbi la rândul lui.

-Nu vrei să-mi spui cine te-a angajat? Aș vrea să-ți mulțumesc și să-ți dau o recomandare.Ea clipi nedumerită.

-Cine m-a angajat?

-Da.Pentru ziua mea,spuse el râzând ușor și sorbind puțin din cafea.Apropo,ai uitat să-mi urezi la mulți ani,dar promit să nu spun nimănui.

-Ziua ta.

-Doar ai fost cadoul meu de aniversare,zise el și,văzând-o cum își înalță sprâncenele uimită,adăugă repede: Vreau să spun că unul din prietenii mei te-a angajat să-mi dai un sărut de ziua mea și câteva în plus ca o glumă,nu-i așa?

Fu șocat când ea izbucni în râs deodată.

-Nu sunt o tipă care poate fi angajată ca să dea sărutări de aniversare,spuse ea.

Mă aflam la restaurantul acela din Chicago la o reuniune a clubului din timpul colegiului,zise ea apoi și ezită puțin,după care ridică din umeri ușor.Datorită

bunei dispoziții și depanării amintirilor,m-au pus să sărut din nou un necunoscut într-un restaurant aglomerat, așa cum am făcut la inițiere.Dacă aş fi știut că era ziua ta,ți-aş fi spus „*La mulți ani*”.El se încruntă în timp ce bea din cafea.

-De ce m-ai ales tocmai pe mine? Cecilia râse ușor.

-Pentru că nu păreai genul de bărbat care o să mă ia la bătaie după aceea.

El râse scurt.

-Aş fi făcut-o,dar dispăruseși deja.

-Am fugit repede prin bucătărie,recunoscua ea veselă.

-Bine,înțeleg chestia cu depănatul amintirilor și cu respectarea unei părți a inițierii,deși nu pot să spun că apreciez faptul că am fost obiectul acestei nebunii,dar asta nu explică ce căutai în Dallas și New York.Ea oftă.

-Ei bine,s-a-ntâmplat să mă aflu în vacanță la Dallas și New York.Erai acolo, eram acolo...bingo.Nu m-am putut abține,iartă-mă.Privind-o suspicios,el murmură:

-Ce coincidență.

-Și eu m-am gândit la fel,murmură și ea.De obicei,el nu credea în coincidențe, dar nu putu să nu se întrebe dacă riu cumva,în cazul ei,era adevărat.Îi explicase totul calm,fără să fie câtuși de puțin evazivă.Și,dacă avea destul curaj ca să sărute un necunoscut într-un restaurant plin, așa cum dovedise că avea,probabil că n-ar fi ezitat să o facă dacă ar fi revăzut același bărbat.

-Accept ideea că a fost o coincidență,zise el.Pentru moment.

-Ești foarte amabil,spuse ea și duse ceașca la gură.

-Mi-am închipuit,zise el.Cina în seara asta mi-ar șterge furia și stânjeneala.Ca să nu mai vorbim de orgoliul meu rănit.Cecilia se înecă în clipa în care vru să bea din cafea și să și râdă.Înghiți repede încercând să nu lase să i se citească amuzamentul pe chip.Dar nu putu să nu zâmbească ușor la gândul de a lua masa cu inamicul.Era un exemplu de ceea ce școlile militare cele mai bune spuneau să nu se facă.Același lucru îl făcea și rațiunea ei,întrebând-o:„Ești nebună?” O întâlnire cu Morgan Abbott ar fi fost un dezastru,bineînțeles.Șansele să se întâlnească astfel erau una la un milion și,totuși,se întâlniseră.Din fericire, avusese pregătită o explicație tocmai pentru un asemenea moment și el o acceptase.Oamenii făceau cele mai ciudate lucruri din motive la fel de ciudate.Dar rațiunea ei avea dreptate.Nici nu se putea pune problema să ia cina cu el.

-Mi-ar face plăcere,spuse ea ignorându-și rațiunea.Oricum,nu fusese niciodată amuzantă.

-Din moment ce am convenit că suntem cunoștințe,îmi spui cum te numești?

Sau nu ești genul care sărută și povestește? El zâmbi.

-Cred că pot să fac o excepție în cazul tău.Morgan Abbott.

Zâmbindu-i la rîndul ei,ea îi întinse mîna.

-Ce drăguț să pot asocia un nume unor buze,Morgan Abbott.

-Mi-ai ghicit gândurile,zise el rîzînd.

Îi strînse mîna,dar nu îi dădu drumul după aceea,l-o ținu într-a lui,lăsîndu-și degetul mare să-i lunece ușor pe încheietură.Se uită la ea,zâmbind fermecător.

Ea simți furnicături sub atingerea lui și își dădu seama că făcuse o greșeală.

Amuzată și încîntată că îl păcălise,uitase pe moment cât de periculos putea fi Morgan Abbott.Totuși,dacă ar fi dat înapoi acum,i-ar fi trezit și mai multe suspiciuni.Avea senzația că mușcase prostește din momeală și,acum,ușa capcanei începea să se închidă în urma lui.Alungînd acea senzație neplăcută,își spuse cu fermitate că Morgan nu știa care îi erau planurile.Cum ar fi putut? Acțiunile erau cumpărate de o corporație prin care nu se putea ajunge la ea.Harper era intermediarul ei.Charlie MacMillan era un vechi prieten al lui Harper și acesta aranjase un împrumut pentru *C/Mac Construction*,printr-un grup de investiții.Erau pure afaceri și pură concurență.Așa obținuse *Cormier Electronics* contractul lui *Parkhurst*.

Multe companii preferau să suporte pierderi câțiva ani pentru a avea un profit mai mare la sfîrșit.Și,dacă Morgan ar fi știut că ea era implicată,ar fi prăjit-o la foc mocnit.Ea se simțea atrasă de el numai pentru că știa că n-ar fi trebuit să fie așa.Nu,hotărî în sinea ei,de vină erau numai nervii,pentru că știa ce riscuri își asuma.Tocmai de aceea era și mai interesant.

-La ce oră vîi să mă iei diseară? întrebă ea cu ochii mari și plini de nerăbdare.

CAPITOLUL 3

-La naiba!

Morgan trînti raportul pe biroul său ultramodern din lemn de tek și înjură din nou.În mai puțin de o oră avea să ia cina cu principala acționară a lui *Parkhurst*.

Se uită fix la lampa de birou,o piesă de antichitate despre care decoratorul lui îi spusese că avea să ofere un contrast în spațiul lui de lucru ca,de asemenea,și un subiect de conversație.Lui nu-i plăcuse niciodată,dar rezistase tentației de a o azvârli în partea cealaltă a încăperii.Era prea bătrîn ca să cedeze în fața unei crize de nervi.Cînd ajunsese la birou în dimineața aceea,le ceruse să se facă o verificare rapidă a Ceciliei St.Martin,doar pentru a-și lămuri cîteva lucruri neclare.Era uimitor cât de multe lucruri puteau să spună computerele și el era stupefiat după ce citise informațiile furnizate de această dată,își spuse el

dezgustat.Strâmbându-se,luă raportul și citi din nou: „Cecilia St.Martin. Principala acționară a conglomeratului *Parkhurst*.658.341 acțiuni”.

Dădu să mototolească raportul,dar următorul paragraf îi atrase atenția.Imediat netezi hârtia și citi și celelalte trei pagini cu mai multă grijă.

După ce termină,puse raportul deoparte și se răsuci cu fotoliul din piele maron până ajunse cu fața spre golf.Sprijinindu-și cotul pe brațul fotoliului,bătându-și bărbia absent cu degetul,privi gânditor spre Podul peste Golful San Francisco ce se zărea în depărtare.Potrivit raportului,Cecilia era arheolog!El n-ar fi ghicit acest lucru niciodată.Și,de când moștenise acțiunile,la șaptesprezece ani,când părinții ei muriseră într-un accident nautic,ea nu se arătase deloc interesată de *Parkhurst*.Nici măcar nu participa la ședințele consiliului de administrație.

Harper Madison,consilierul ei,vota pentru ea,în timp ce Cecilia își petrecea luni de zile în vreun colț uitat de lume pe vreun șantier arheologic.

Morgan își aminti că auzise despre Madison că era un avocat în probleme financiare foarte bun în Est.Unul din cei mai buni oameni din țară se ocupa de investiția Cecilei.Era,oare, posibil ca ea să joace vreun joc cu el? Oare acela era motivul pentru care *Abbott Industries* pierduse contractul pentru satelit?

Gândindu-se mai bine la acele întrebări timp de câteva minute,Morgan hotărî că nu avea nici un sens.În definitiv,abia o cunoscuse,deci ce putuse să facă pentru a o jigni? Dacă era ca vreunul din ei să joace un joc,acela ar fi trebuit să fie el.Compania lui de produse electronice avea probleme acum și el încă mai era de părere că și *Parkhurst* avea să aibă la un moment dat,peu faptul că acordase contractul de satelit lui *Cormier Electronics*,care era categoric o firmă inferioară.Dar cu siguranță nu avea să dea vina pe ea pentru ceva despre care habar nu avea.Se întrebă de ce nu-i spusese exact cine era,dar apoi se strâmbă gândindu-se că era o stupizenie.Probabil că învățase foarte de timpuriu ce însemna să ai o avere.Prieteni despre care nu putea ști niciodată cu certitudine dacă îi erau prieteni adevărați,oameni lacomi,pericolul răpirii,care era cât se putea de real în lumea afacerilor.Nu,făcea foarte bine neanunțându-și identitatea pretutindeni.Totuși,povestea legată de reuniunea clubului din colegiu era adevărată.Cei de la Securitate sunaseră la restaurant și li se confirmase că un grup de femei închiriaseră un salon micuț în seara aniversării lui.De asemenea,*United American Airlines* confirmase faptul că ea cumpăraseră un bilet de avion care îi permitea să facă un număr nelimitat de călătorii în decurs de o lună.Deși se aflase la Chicago,Dallas și New York în același timp cu el,în luna aceea mai fusese în alte zece orașe.Cu siguranță,nu avea nici un motiv să creadă că îl urmărise.Se mutase la San Francisco în urmă cu trei luni.Din nou,era prea

puțin timp pentru ca el să-i fi făcut vreun rău într-un mod impersonal,totuși ea se stabilise acolo cu mult înaintea incidentului cu sărutatul.

Toată povestea era o simplă coincidență,hotărî el și,oricât de ciudat ar fi fost,ar fi dat dovadă de paranoia dacă și-ar fi închipuit că era vorba de altceva.Dacă era,mânca afurisita aceea de lampă.Întâi se gândi să-i spună în seara aceea la cină că știa deja de *Parkhurst*,dar apoi se răzgândi.Avea dreptul la intimitate.În plus,avea să-i spună ea însăși când avea să fie pregătită.Și el avea de gând să stea în preajma ei până când se întâmpla acest lucru.

Cecilia St.Martin era frumoasă,deloc înfumurată și avea un simț al umorului extraordinar.Nu se putea gândi la nici un alt principal acționar care ar fi putut să se plimbe cu roțile și să sărute un bărbat total necunoscut.

Era,de asemenea,o enigmă.El deschisese o ușă și zărise puțin din adevărata Cecilia.Dar avea în față alte douăzeci de uși închise.Erau atât de ispititoare și el simțea o dorință teribilă de a le deschide una câte una.Se uită la ceas și se ridică.Într-o jumătate de oră trebuia să o ia pe Cecilia.

Râse în sinea lui și apoi spuse cu glas tare:

-Ar trebui să fie o cină foarte interesantă.

-Fir-ar să fie! murmură Cecilia când auzi soneria.

Dădu fuga și deschise ușa.Morgan era pe verandă și zâmbetul de pe chip îi dispăru imediat când o văzu în halat de baie și cu niște bigudiuri imense în cap.

-Foarte bine! zise ea fără regret.Poți să mă ajuți să-mi gălesc pisica.Afurisita mi-a furat ciorapii și acum s-a ascuns,spuse ea apucându-l de braț și trăgându-l înăuntru.Uită-te în bucătărie.Încearcă în spatele frigiderului întâi.Uneori îi place să se strecoare acolo.

-Ai făcut legături pentru sunet? o întrebă el curios uitându-se la capul ei când ea îl conduse pe lângă scara din lemn de mahon spre partea din spate a casei.

-Lasă astea.Caut-o pe Idiot.

-Idiot?

-Pisica.

-Ah,Cecilia,n-ar fi mai logic să-ți pui altă pereche de ciorapi?

-Ție s-ar putea să ți se pară logic,dar asta n-o s-o împiedice pe Idiot să-mi fure ciorapii altă dată.Aici e vorba de un principiu,Morgan.Eu sunt șefa,nu ea!

El râse.

-Am impresia că pierzi lupta.

-Nu și războiul,zise ea împingându-l ușor.Haide,caută pisica.

Privind în urma lui,Cecilia își spuse că,datorită lui Idiot,planul ei pentru jocul

din seara aceea începuse mai înainte decât se așteptase. În clipa aceea, probabil că arăta ca un personaj dintr-un film de groază, dar avea de gând să arate și mai rău. După ce se despărțise de Morgan în dimineața aceea, reîncepuse să judece sănătos și se muștrase îngrozitor pentru impulsul nebunesc care o făcuse să-i accepte invitația la cină. Însă, dacă l-ar fi sunat să contramandeze totul, i-ar fi stârnit suspiciuni, așa că făcuse cumpărăturile cu mare atenție, pentru a fi sigură că el nu avea să o mai invite niciodată. Până la sfârșitul serii, avea să se roage să nu o mai vadă în viața lui.

Totuși îi părea rău că nu putea să continue să intre mereu în viața lui pentru un sărut. Îi plăcuse rolul „banditului care săruta”. Însă nu avea de gând să-l joace și pe cel al lui Mata Hari! Era de ajuns. Achiziționarea acțiunilor începuse deja și ea se rugă ca Morgan să fie prea ocupat cu celelalte probleme pe care i le trimisese pe cap ca să mai observe activitatea bursei.

Dar, întâi, trebuia să găsească pisica. Morgan avea dreptate: pierdea lupta cu disciplina. Pierdea și războiul, dar refuza să admită că pisica ei era îngrozitor de răsfățată. Urcând repede scara, Cecilia își spuse că războiul cu Morgan era ca și câștigat. Așa spera. Câteva minute mai târziu, o găsi pe Idiot sub patul din camera de oaspeți, trăgând fericită fire din ciorapii ei.

-Am găsit-o, Morgan, strigă ea. În salon, e un mic bar. Servește-te cu orice vrei.

Se retrase apoi în dormitor ca să se „îmbrace” pentru cină, gândindu-se amuzată cât de tare avea să contrasteze cu decorul victorian al casei. Și cu costumul cenușiu și conservator al lui Morgan. Ah, da, sigur nu avea să mai vrea să o vadă vreodată. În sfârșit, ajungând la baza scării, fredona *White Wedding* a lui Billy Idol, aranjându-și mânușa din piele neagră fără degete pe mâna dreaptă, și o ridică pentru a admira țintele de argint de pe dosul mânușii. Trebuia să admită că era accesoriul perfect pentru fusta mini din piele neagră și bluza de un verde șocant. La fel era și cureaua cu ținte care îi atârna jos pe umeri. Slavă Domnului că Idiot furase o pereche obișnuită de ciorapi de mătase și nu pe cei verzi, dantelați, pe care abia îi găsisese după mai bine de o oră de căutări prin trei boutique-uri cu articole de acel gen. Ghetuțele până la gleznă cu tocuri cui o strângeau deja, dar nu se aștepta să stea prea mult încălțată cu ele. Puse pe braț pelerina lungă de culoarea pătrunjelului și se gândi că Morgan avea să doboare recordul la viteză fugind spre mașină. Înfoindu-și părul tapat și încălcit, își imprimă un zâmbet pe buzele de un roșu aprins și intră în living-room.

-Sper că nu te-am făcut să aștepti prea mult, spuse ea cu un glas mios în spatele lui, căci el se uita pe geam cu paharul în mână.

-Nu, toc...

Morgan tăcu brusc când o văzu. Clipi de câteva ori, după care continuă cu un zâmbet din ce în ce mai larg.

-Madonna n-a arătat niciodată atât de bine. Cecilia își ascunse dezamăgirea față de reacția lui. Fusese atât de sigură...

-Mulțumesc, Morgan. Mă bucur că-ți place, zise ea resemnându-se la gândul că aveau să o doară picioarele. Înfruntă reacția celor de la restaurantul *Top of the Mark* cu un zâmbet pe buze. Morgan o înfruntă cu un chip foarte serios.

După ce fură conduși la masă de un maître d' ușor încrunțat, la o distanță destul de măricică de alte mese, Morgan spuse:

-A folosi fard albastru pe o pleoapă și purpuriu pe alta mi se pare ceva foarte unic, Cecilia. Sunt sigur că nimeni nu s-a mai gândit la asta până acum.

-Mi-a plăcut efectul. Vii des aici? întrebă ea uitându-se la dezaprobatorul maître d' care părea gata să cheme o mulțime de indivizi ca s-o linșeze.

-Obişnuiam să vin, zise Morgan. Îmi place chestia cu mânușa gen Michael Jackson.

-Billy Idol.

-Poftim? Cecilia își îndreptă din nou toată atenția asupra lui.

-Caracteristica lui Michael Jackson e o mânușă albă. Billy Idol poartă piele.

-Înțeleg. Relaxându-se pe scaunul din catifea albastră, ea zâmbi când îi văzu expresia de nedumerire. Era evident că nu auzise niciodată de Billy Idol.

Chelnerul, cu o expresie complet neutră, trânti meniurile pe masă și se retrase.

Morgan îl deschise pe al său și aruncă o privire în interior.

-Scoicile St. Jacques sunt excelente. Sau preferi carne crudă?

Cecilia izbucni în râs când îl auzi cât de serios vorbea.

-De fapt, aș prefera o pizza cu anșoa, dar nu cred că e așa ceva în meniu.

-Mă tem că nu, zise el trântind meniul pe fața de masă albă ca zăpada și se ridică. Dacă invitata mea vrea să mănânce pizza cu anșoa, atunci asta o să mănânce. Ridică-te, scumpă doamnă, și hai să ieșim din bomba asta. Îți țin scaunul politicos și, apoi, mergând cu capetele sus, ieșiră din restaurant, lăsând în urmă o mulțime de glasuri ridicate.

-Știi vreun loc unde fac o pizza bună? o întrebă Morgan când ajunseră pe trotuar.

-E unul la câteva blocuri distanță de casa mea.

-Perfect. Așezându-se din nou, de data aceasta într-un bistro cu fețe de masă cu carouri roșii și albe și lumânări în sticle de *Chianti*, Morgan se rezemă de spătarul scaunului de lemn, care era cam șubred, și se uită la Cecilia cum mușca entuziasmată dintr-o bucată de pizza. Avea curajul a zece echilibriști pe sârmă ca să apară în public astfel îmbrăcată, își spuse el, deși era suficient de frumoasă ca

să-și permită.Când o văzuse,prima lui reacție fusese aceea a unui tată șocat: de a o trimite înapoi în camera ei ca să se îmbrace ca lumea.Dar,în secunda următoare,iși dăduse seama că o făcuse intenționat.Ca să scape de el.

Oare sărutul din liftul de la New York o afectase la fel de mult ca pe el? se întrebă.Și acum voia să-l îndepărteze pentru că acest lucru o speriasse? Sau ceva din trecutul ei o făcea să nu se apropie prea mult de oameni?

Oricare ar fi fost motivul,Cecilia încerca foarte clar să-i încuie toate acele uși în față,ceea ce lui nu-i plăcea deloc.De aceea se hotărâse să-i accepte costumația bizară.Nu putea să încuie ușile decât dacă îi dădea voie el.

Dar trebuia să-i admire îndrăzneala.Și el refuzase să se simtă stânjenit la *Top of the Mark*.Bine că proprietarul îi era prieten,altfel nu l-ar mai fi lăsat niciodată să intre acolo.Râzând ușor,luă o înghițitură de pizza.Deodată,făcu ochii mari când simți gustul îngrozitor de sărat care îi invadea gura.Puse mâna repede pe paharul de vin roșu și bău zdravăn.Stomacul i se revoltă zgomotos,după care se liniști.Gustul *Chianti-ului* ieftin era un adevărat balsam pentru sistemul lui digestiv rănit.

-Cum naiba poți să mănânci așa ceva fără să ai o gaură în stomac? îngăimă el când își mai reveni.Cecilia râse.

-Te-am prevenit să ceri o jumătate de pizza simplă.Anșoa este o pasiune dobândită.

-Sper să nu o dobândesc niciodată.

-Mănânci caviar? Morgan încuviință precaut.

-Asta e o pasiune dobândită.Exact ca și asta,zise ea ridicând o bucată de pizza în aer pentru a sublinia ceea ce afirmase.Eu nu pot să mănânc caviar,deși la mine e ceva psihic.Ori de câte ori te văd,mă gândesc la mulțimea de peștișori care n-or să mai înoate în râuri.

-De ce am senzația deodată că n-o să mă mai ating de caviar în viața mea? întrebă Morgan ridicându-și privirea spre tavan.Îți dai seama că nici peștișorii ăia din pizza ta n-or să mai înoate niciodată?

-Cel puțin au avut o șansă,spuse ea luând încă o înghițitură și,închizând ochii încet,extaziată,savura pizza.Delicios.Morgan se cutremură și hotărî că era momentul să facă o încercare.

-Sper că nu te superi,dar,în timp ce tu te...Îmbrăcai,eu am făcut unele explorări pe jos.E o casă frumoasă.Îngustă,e adevărat,dar lungă,într-un stil victorian veritabil.Crezi că a supraviețuit cutremurului din 1906?

-Așa scrie în acte.A fost construită în 1882.

Dacă nu-ți place pizza,comandă altceva.Mă simt vinovată că mănânc în fața ta.

El se strâmbă.

-Stomacul meu nu e sigur că e pregătit pentru altceva încă.M-am mirat că mașina mea n-a luat-o înapoi în jos pe muntele ăla de stradă pe care locuiești.

-De fiecare dată când o străbat pe jos,trebuie să-mi spun că urcușul e bun pentru sănătate,zise ea zâmbind și își tampona buzele cu un șervețel.Mă aștept ca,în orice zi,să-mi curgă sânge din nas.

-Îmi place că toate piesele de mobilier sunt autentice.Canapeaua și fotoliile din salon sunt umplute cu păr de cal veritabil,nu? o întrebă el și ea încuviință.Și ferigile și toate mărunțișurile acelea,în toate fotografiile acelea vechi sunt chiar rudele tale?

-Dumnezeule mare,nu,zise ea râzând.Le-am cumpărat de la piața de vechituri. Cunoști zicala: Pentru unul,lucru fără valoare,pe un altul,o comoară.Nu sunt grozave?

-Retușuri,o felicită Morgan,după care trecu imediat la atac.Totul trebuie să fi costat o avere.Cu ce te ocupi? Ea încremeni,privindu-l cu o furie crescândă.El îi aruncă un zâmbet încântător,întrebându-se cum avea să-i răspundă.

-Știi,eu nu te-am întrebat cu ce te ocupi.Aș zice că ești avocat,după felul cum ai condus discuția pentru a-mi pune o întrebare simplă.El râse ușor,acorându-i un punct pentru ocolirea inteligentă a unui răspuns direct.

-Am o companie.Tu? Ea ezită,după care își înclină capul și zâmbi.

-Vânez averi.

-Poftim? replică el.

-Vânez averi.Morgan izbucni într-un hohot de râs.Nu se așteptase la un asemenea răspuns! Imediat începu să râdă și mai tare,căci își dădu seama exact cât de mult valora.Cecilia era o femeie de milioane.În cele din urmă,redeveni serios și îi continuă jocul.

-Haide,Cecilia.Nu pot să cred așa ceva.Ea își sprijini coatele pe masă și își propti bărbia pe mâinile împreunate.

-Fraierii ca tine îmi ușurează foarte mult munca.Deci,ce-ar fi să vii frumușel la altar și să sărim peste celelalte nimicuri?

-Te măriți cu prada? o întrebă el încrucișându-și brațele.

-Bineînțeles.Gândește-te la banii pe care-i primesc după aceea.Nu doare, Morgan.Și îți promit că n-o să-ți știrbesc prea mult milioanele.Ai milioane,nu-i așa?

-Unul sau două,recunosc el.Ea oftă mulțumită.

-Și California este un stat al proprietății în comun,l-aș săruta pe toți cei care au aprobat legea asta.

-Uiți de contractul prenuptial,zise el.

-Tu te-ai gândi la așa ceva.Bărbații mai tineri sunt întotdeauna atât de practici,se plânse ea.De aceea îi prefer pe cei mai vârstnici.Ei sunt totdeauna orbiți de faptul că o femeie tânără este interesată de ei și sunt mai ușor de manevrat după aceea.

-Cu câți bărbați în vârstă te-ai măritat în goana ta după milioane? întrebă el curios.Răspunsul ei fu prompt.

-Cu cinci.Marcus avea șaiszeci și șapte de ani-un bancher morocănos din Florida.L-am lăsat repede.Joseph și Peter erau agenți de investiții pensionari și frați gemeni.Amândoi aveau probleme cardiace,zise ea zâmbind.Joseph a murit în noaptea nunții.Lui Peter i-a trebuit toată luna de miere.El era fratele mai mic.Reginald era un baronet englez foarte bogat,care îmbătrânea rapid și avea un castel imens în Cotswolds.M-am gândit să-mi încerc norocul cu un tip cu sânge nobil,dar nimeni nu mi-a zis că un castel din piatră este aproape imposibil de încălzit.Mi-a înghețat și...Am divorțat de el după prima iarnă,invocând cruzime fizică.

-Inteligentă mișcare.

-Și eu am gândit la fel.Am obținut și o grămadă de bani,de asemenea.Pe urmă,a fost Carter,petrolistul texan.El a fost cel mai drăguț,dar toate lucrurile bune se sfârșesc odată.

-Și,acum,cauți o altă pradă,deci.Te descurci,n-am ce zice,spuse Morgan zâmbind larg.

-Îmi dau toată silința,murmură ea,coborându-și privirea cu modestie.

Oh,ce mincinoasă superbă era,iși spuse el,amuzându-se copios.Își puneă imaginația în funcție pentru a-l îndepărta,iar el nu se mai simțise atât de bine de ani de zile.Întrebându-se pentru un moment dacă nu cumva devenea un prezicător fiindcă prevăzuse că seara aceea avea să fie interesantă,Morgan abia aștepta să vadă ce avea să mai născocească ea acum.

-Păcat că ești prea tânăr pentru mine,Morgan,spuse ea.Altfel,ai fi fost perfect pentru soțul numărul șase.Luând o bucățică de brânză de pe farfurie,se rezemă de spătar și începu să o roadă ușor.

-Din moment ce m-am ocupat de decorarea casei,n-am prea avut timp să caut.Poate îmi spui tu de vreun bătrânel simpatic cu mulți bani și un ego foarte activ.Trebuie să aibă ego-ul necesar pentru a crede că încă mai poate părea atrăgător unei femei tinere.Morgan își frecă bărbia,ca și cum ar fi căzut pe gânduri.

-Cred că ar trebui să faci o încercare cu mine.

Cecilia se îndreaptă imediat în scaun,privindu-l cu gura căscată.

-Ți-a fost prea ușor să seduci bătrâni pentru a-i face să moară de inimă și să le iei banii,con-tinuă el.Ar fi interesant de văzut cum ai reușit să mă orbești într-atât,încât să nu mă gândesc la un contract prenuptial,mai ales după ce ai recunoscut că ești o vânătoreasă de avere de mare succes.Ți-aș aprecia mai mult talentele de seducție,îți garantez că n-o să dau ortul popii în luna de miere.Și,în California,se află nu numai toate proprietățile mele,dar și compania.Probabil că ai da cea mai mare lovitură din cariera ta.Ești o femeie frumoasă,îndrăzneță,plină de resurse și eu te plac deja.N-ar trebui să fie prea greu.

Reținându-și râsul cu cruzime când îi văzu chipul alb ca varul și șocat,Morgan întinse mâna fără să se gândească și luă o bucățică de ciupercă de pe pizza lui,vârând-o în gură.Gustul de anșoa îi invada toate simțurile.

-Nu,n-ar trebui să fie prea greu,zise el,după care se întinse repede după paharul de vin.

Doar o tachina,se asigură Cecilia pentru a mia oară când Morgan opri *Mercedes-ul* negru în fața casei ei.Bineînțele că nu crezuse povestea aceea cu vânătorea de avere.Cine ar fi crezut-o,după ce ar fi văzut-o îmbrăcată în halul acela? Deși improvizase destul de bine toate poveștile acelea și se felicita pentru asta,se întrebă dacă nu cumva avea să aibă și ceva de câștigat din situația asta.Chiar dacă Morgan nu o credea acum,poate că îi sădise o sămânță de îndoială în minte.În definitiv,obiectivul ei în momentul acela era de a-l speria și a-l îndepărta.Dacă un bărbat i-ar fi spus că este un vânător de avere,ea ar fi fost suspicioasă,chiar dacă el ar fi susținut că nu se gândea să facă din ea următoarea lui victimă.Spera ca Morgan să aibă mai multe îndoieli în privința ei,nu mai puține.Categoric,erau prea multe riscuri când ieșeau cu inamicul.În primul rând,începea să-l placă.Bineînțele că încă mai voia să-i dea o lecție pentru faptul că îi provocase pierderi atât de mari lui Harper cu compania aceea producătoare de computere,și avea să i-o dea.Trebuia pus punct acelui gen de tactici.Nu suporta atitudinea aceea gen „*putem să facem orice atâta timp cât nu suntem prinși*”.De aceea îl lăsa pe Harper să se ocupe de *Parkhurst* în locul ei,deoarece știa că nu poate să joace după regulile nescrise ale jocului.

Fusese mult mai ușor când nu îl cunoscuse pe Morgan.Când nu știuse ce simț al umorului avea,când nu îl văzuse izbucnind în hohote de râs.Și când nu știuse cum o făcea atingerea lui să se simtă.Morgan Abbott era un om foarte periculos.Avea senzația că,dacă avea să mai descopere ceva în legătură cu omul,era pierdută.Deci,asta era.Ultima întâlnire.

-Cecilia? Cobori sau ai de gând să te muți în mașina mea? o întrebă el întrerupându-i șirul gândurilor.Ea își ridică privirea și îl văzu uitându-se la ea nedumerit în timp ce ținea portiera deschisă.

-Iartă-mă,visam cu ochii deschiși,zise ea coborând din mașină în ceața serii.
Înfășurată în pelerină,tot tremura din cauza frigului.

-Ți-e frig,spuse Morgan luând-o pe după umeri și strângând-o lângă el.

Ea tremură din nou și se întrebă pentru o clipă dacă era din cauza temperaturii scăzute.

-Sper că visai la milioanele mele.Vrei să-mi pun avocatul să-ți trimită ultimele cifre? Așa o să fii singură că sunt un material bun de vânat.

Ea nu putu să nu râdă ușor.

-Te cred pe cuvânt.

-Dar vreau să te impresionez,ca să-ncepi să mă orbești,protestă el,urcând cele trei trepte până pe verandă.Refuzând să mai continue jocul,Cecilia scoase cheia din poșetuța de la curea și se întoarse spre Morgan.

-Îți mulțumesc pentru cină și îți urez la mulți ani cu întârziere,spuse ea pe tonul cel mai formal de care fu în stare.

-Am ceva treabă la birou,așa că hai să cinăm din nou vineri seară,sugeră Morgan,evident netulburat de tonul ei.

-Îți mulțumesc,dar nu.Nu cred că...El îi cuprinse fața în mâini și îi atinse buzele ușor cu ale lui,ferme și foarte masculine.Ea simți un fior prin tot trupul și descoperi prima fisură în sistemul ei de apărare.De ce trebuia să o sărute cu o asemenea tandrețe?

-Nu poți să renunți acum,șopti el cu gura lipită de a ei și răsufarea lui fierbinte o făcu să simtă mii de fluturi în stomac.Nu când aproape că m-ai făcut să-ți mănânc din palmă.Numai să nu-mi dai pizza cu anșoa,altfel sunt gata să te urmez oriunde.Chicotind,ea se lăsă moale la pieptul lui.El își propti bărbia de creștetul ei și îi frecă spatele ușor,până când râsul încetă de tot și ea era aproape agățată de el.O mulțime de gânduri îi treceau prin minte la atingerea lui,dar nici unul nu era coerent.Luând cheia din mâna ei moale,el descuie ușa.

-Vineri la opt.Să te îmbraci ca să mă surprinzi din nou.Îmi place.

Ea oftă resemnată și-și înălță capul.

-Morgan,asta...Gura lui se lipi de a ei imediat,înăbușindu-i refuzul.Senzația pe care i-o dădură buzele lui senzuale care se frecau de ale ei și limba cu mișcările ei ușoare,care încerca să aprofundeze sărutul,fu prea mult pentru ea.Tot sistemul ei de apărare se făcu praf și ea deschise gura,împreunându-și limba cu a lui.Un vuiet scăzut din urechile ei deveni și mai intens când,fără să întrerupă sărutul,el

îi ridică brațele și i le puse după gât.Ea își încleșta mâinile pe umerii lui,simțind cum mușchii i se încordau și i se relaxau odată cu mișcările pe care le făcea el.Mâinile lui îi ardeau pielea când îi lunecau în sus pe brațe și apoi în jos pe laturile torsului,înainte să i se oprească pe șoldurile înguste.

El își roti limba în jurul limbii ei într-un ritm din ce în ce mai alert și ea încercă disperată să o prindă.Apoi,cu un geamăt plin de durere,el îi dădu drumul.

Amețită,Cecilia se clătină și fu cât pe ce să cadă în casă.Morgan o apucă de brațe pentru a o ajuta să-și revină.

-Nu uita,spuse el.Cina vineri seară.Privind amețită în urma lui cum cobora bine dispus de pe verandă,Cecilia încercă să-și pună creierul în funcțiune.

El deschisese portiera deja,când ea izbucni să strige:

-Morgan! Ascultă...

-Nu-i de mirare că ai atâta succes,o întrerupse el abia mai văzându-se în ceața care devenea din ce în ce mai densă.Abia aștept să începi cu adevărat.Pe vineri seara!

-Morgan! Fir-ar să fie,așteaptă!Alergă până la marginea verandei,dar el urcase la volan deja.O fracțiune de secundă mai târziu,motorul prinse viață și,după ce îi făcu cu mâna,el se depărta pe strada cufundată în liniște.

Furioasă,Cecilia intră în casă și trânti ușa.Ceva i se frecă de picioare și ea privi în jos absentă.Idiot torcea fericită împiedicându-se de o altă pereche de ciorapi pe care o ținea în gură.Cecilia scoase o înjurătură,știind că trebuia să fi lăsat din greșeală sertarul cu lenjerie deschis.În clipa aceea,însă,o pisică neastâmpărată era cea mai mică din problemele ei.

-Tare l-am mai speriat pe Morgan,spuse ea gemând.

CAPITOLUL 4

-Deții aproape două procente din acțiunile lui Abbott,Cecilia.

-Minunat,spuse ea și se strâmbă în receptor.Vocea lui Harper era plină de încântare,își zise ea supărată,uitându-se la duzina de baloane pe care tocmai le primise.Erau de la Morgan și,pe fiecare din ele scria „*Succes la vânătoare*”.

Persoana lui Morgan devenea rapid prea fermecătoare pentru binele ei.

-Cum mai merge treaba acolo? întrebă Harper.Îl ții pe Morgan preocupat?

-Așa se pare,mormăi ea sec.Harper râse ușor,evident interpretându-i greșit inflexiunea din glas.

-Mi-ar plăcea să te văd în acțiune.Știi,chiar începe să-mi placă treaba asta,Cecilia.E ceva înviorător în a manipula acțiuni fără știrea nimănui.Mă simt

de parcă aş avea cincizeci de ani din nou. Abia aştept să avem suficient ca să putem intra în biroul lui cu un fait accompli.

-Grozav, mormăi ea.

-Îmi pare rău. Cred că e legătura proastă-te aud foarte slab.

-Am zis că și eu la fel, spuse ea gemând ușor.

-Păcat că n-o să facem preluarea chiar. Admir îndrăzneala cu care Abbott își conduce compania, dar băiatului ăstuia ar trebui să i se dea o lecție serioasă.

-Adevărat, spuse Cecilia mohorâtă, admirând îndrăzneala „băiatului” în alte câteva domenii. Harper, trebuie să închid. Idiot e în hol și mănâncă florile din vază.

-Sună-mă dacă ai vreo veste și eu o să fac la fel. La revedere.

-La revedere, Harper. Puse receptorul în furcă și scoase o înjurătură uitându-se la Idiot, care dormea pe un scaun de bucătărie. La naiba, își spuse ea. Lui Harper îi plăcea acum, când ea era gata să renunțe. Baloanele distruseseră orice gând de răzbunare, lăsând-o cu o senzație vagă de vinovăție și remușcare. Nu putea să continue. Măcar dacă ar fi știut dinainte cum era Morgan în realitate.

Oftând cu regret, Cecilia închise ochii încet și apoi îi deschise din nou. În seara aceea avea să aibă ultima întâlnire cu Morgan. De asemenea, nu aveau să mai existe costumații ridicole. Avea să se îmbrace ca o femeie matură și avea să-i spună foarte politicos, dar foarte ferm, că nu aveau să se mai vadă niciodată. Apoi avea să-i facă scandal pentru compania aceea de computere pe care el o lăsase să dea faliment. Asta ar fi trebuit să facă de la bun început, nu să născocască planul acela aiurit pentru a-i da o lecție. După ce avea să-i spună totul, probabil că el urma s-o omoare și ea nu putea să nu aibă senzația că o merită.

Întrebându-se dacă ar fi trebuit să scrie o scrisoare prin care să-l absolve de orice vină pentru crimă, Cecilia își perie părul nervoasă. Cu siguranță, nu ardea de nerăbdare să-l vadă pe Morgan în seara aceea.

-Plănuisem o seară perfectă, spuse Morgan cu tristețe, stând în pragul casei ei. Și tu nu ești îmbrăcată adecvat. Cecilia se uită la el șocată.

Era limpede că luase foarte în serios costumația ei punk din seara aceea, fiindcă era încălțat cu o pereche de adidaș cu vârfuri late din cauciuc, cu pantaloni de camuflaj largi și cu cel mai îngrozitor tricou din câte văzuse ea vreodată, cu umerii sfâșiați. Iar la gât avea un șirag de mărci de bere. De parcă toate acestea n-ar fi fost de ajuns, își pieptănase părul sub forma unor țepi verticali prin mijlocul cărora trecea o dungă lată și albă. Când văzu dunga aceea, ea nu putu să nu izbucnească în hohote de râs.

Lacrimile îi șiroiră pe obraji când îl văzu pe directorul executiv de la *Abbott Industries* cu o tunsoare stil sconcs. Se sprijini de peretele din hol, sleită de atâta râs. Nici prin cap nu i-ar fi trecut că Morgan ar fi putut să facă așa ceva vreodată! Își aduse aminte că, mai devreme, nu mai voise să-l vadă. Dar n-ar fi vrut să piardă acel spectacol pentru nimic în lume!

-Nu cred că or să-ți dea voie să intri la *Razor's Edge*, spuse el. Nu îmbrăcată așa. Trecu pragul și se uită la costumul ei alb cu taior până în talie, la sandalele ei alb cu auriu și la părul pe care îl periasse până când îl făcuse să strălucească.

-*Razor's Edge*? izbuti ea să îngaimă printre hohote de râs. Intrăm într-un roman al lui Maugham?

-Nu. În cel mai bun bar de „*slam-dancing*” din partea asta a lumii. Așa că du-te repede și schimbă-te. În seara asta or să cânte „*Cele Șapte Broaște și Un Neg*”. Râzând isteric când auzi numele grupului, ea se încovoie, înconjurându-se cu brațele.

-Zău, Cecilia, ar trebui să fii impresionată de abilitatea mea de a fi un director de companie în timpul zilei și Billy Idol seara, se plânse el, încruntându-se ușor. Acum, termină cu râsul și dă-i o șampilă iubitului tău.

În clipa aceea, pe ea nu o mai ținură picioarele și se prăbuși pe podea. Fiecare mușchi al trupului o durea și știa că trebuia neapărat să-și recapete stăpânirea de sine, altfel exploda. Deschise ochii și se uită la Morgan, dar izbucni în râs și mai tare. Morgan se lăsă pe vine și se uită la ea cum se tăvălea pe jos de râs, fusta ridicându-i-se periculos de mult pe pulpe și părul înconjurându-i trupul.

-Văd că nu ești impresionată, spuse el oftând. Poate ar fi trebuit să-mi găuresc urechile ca să-mi pun niște ace de siguranță. Să-mi fi făcut unghiile cu negru. Să-mi fac dinții...

-Termină! El se conformă, uitându-se la mătasea fină care îi acoperea pulpele superbe. Întorcându-se pe spate, ea își recapătă controlul cât de cât, în sfârșit, și întinse o mână tremurătoare pentru a-i atinge părul țepos.

-Ai băgat degetul în priză ca să ajungi cu părul așa? întrebă ea cu un glas stins. Sau a luat-o razna vreun aspirator și te-a atacat?

-Credeam c-o să-ți placă, spuse el cu tristețe în glas.

-Ah, îmi place. Dunga albă e definitivă?

-N-am vrut să te impresionez chiar atât de mult. Ar trebui să iasă imediat la spălat, zise el încruntându-se puțin. Ar face bine.

-Lașule.

-Bineînțeles. Ai două secunde la dispoziție ca să te ridici, înainte să te seduc atât de mult, încât să faci stop cardiac.

Dându-și seama cum trebuia să arate întinsă pe jos și cu picioarele dezgolite Cecilia roși printre chicoteli și se ridică.

-Lașo,o tachina el zâmbind larg și se ridică la rândul lui.

-Morgan,știi ce înseamnă,de fapt,„*slam-dancing*”? îl întrebă ea vrând să vadă cât de departe mersese cu documentarea pentru seara aceea.El ridică din umeri.

-Nu.E doar o denumire nouă pentru același gen de dans zbuțiat de pe vremea când eram adolescent,nu? Ea își dădu ochii peste cap exasperată.Exact cum își închipuise.Habar nu avea.

-„*Slam-dancing*” înseamnă să izbești pe toată lumea din încăperea.Oasele rupte sunt considerate la modă acum.

-Glumești!

-Nu glumesc deloc.

-Nu mergem la *Razor's Edge*,îi spuse el cu severitate.

-Slavă Domnului,zise ea privind-l cu o exasperare amuzată.Îmi pare rău că trebuie să-ți spun,dar nu semeni deloc cu Billy Idol.Nu poți să ieși undeva arătând în halul ăsta.

-Dar tu ai arătat excelent costumată ca Madonna,protestă el furios.Ea râse.

-Unora le stă bine,altora nu.Tu,Morgan Abbott,faci parte din a doua categorie,zise ea și,luându-l de mână,îl trase spre scară.Vino-ncoace.

-Mă duci în dormitorul tău ca să-ți faci poftele cu mine? întrebă el pe un ton inocent.Ea râse scurt dar refuză să muște din momeală.

-Te duc la baie să-ți speli dunga aia de sconcs de pe păr.El rămase locului la baza scării și exclamă:

-Dumnezeule! Așa se numește? Și când te gândești că am plătit o avere ca să arăt ca un sconcs.

-S-a făcut o treabă foarte bună.Nici Pepe Le Peu n-a arătat așa de bine.

Apropo,mi-au plăcut foarte mult baloanele.Morgan zâmbi cu modestie și îi dădu o palmă ușoară peste șezut.

-Intenția mea e să fac plăcere.Cine e Pepe Le Peu? Ea îl privi încruntată.

-Un sconcs amoretat.Exact ca și tine.Îl duse la baie și îi arătă unde erau șamponul și prosoapele.Zâmbi în sinea ei când ieși și se întrebă dacă nu cumva cel care îi făcuse figura aceea folosise clei din cel mai tare pentru a obține țepii aceia perfecți,peu că unii așa procedau.Poate ar fi trebuit să aibă un aparat de sablat la îndemână.Așteptând în salonul ei demodat,Cecilia stătea pe canapea,cu picioarele sub ea,plimbându-și mâna absentă pe lemnul care se întindea de-a lungul spătarului.Avea să-i fie dor de Morgan,își zise ea.Chiar avea să-i fie dor de el.Era un tip unic: spiritual,amuzant,nu își pierdea niciodată aplombul într-o

situație stânjenitoare, așa cum dovedise la *Top of the Mark*. Deși era sigură că se costumase astfel ca să glumească pe seama ocupației ei de „vânătoareasă de averi”, probabil că știa că avea să-i facă plăcere. Și chiar îi făcuse. Îi plăcuse teribil! De asemenea, Morgan era și un bărbat pasional. Se încruntă, refuzând să se gândească la acel aspect al lui. În schimb, se gândi la partea lui mai întunecată.

Integritatea lui ca om de afaceri era îndoielnică. Să lași o companie să alunece pe panta falimentului numai pentru o scutire de impozite nu era ceva neobișnuit, dar era ceva greșit. Evident, Morgan nu era de aceeași părere și acel gen de atitudine nu era deloc neobișnuită în rândul bărbaților, recunoscându-le ea cu tristețe. Bărbații se puteau detașa cu atâta ușurință; puteau să fie un gen de persoană într-o situație și o cu totul alta în altă situație. Ei îi era greu să facă acest lucru. Nu îl suporta pe glumețul Morgan, știind că îi juca o mică festă.

Deși prietenele ei feministe ar fi putut să o excludă din club pentru faptul că nu învingea un bărbat, propria ei integritate nu îi dădea voie să continue planul.

Poate că era o lașă, dar avea să fie una cu conștiința curată.

Totuși, îi era groază de ceea ce avea să-i spună. Avea să fie furios, dar ea avea să înfrunte totul ca o femeie. Cu capul sus, știind că, în sfârșit, făcea ceea ce trebuia.

-Cum arăt? Tresărind, Cecilia își ridică privirea brusc. Morgan stătea aproape în fața ei, aducând mai mult cu el însuși. Dar hainele!

-Bănuiesc că nu ești un laș complet și să fi ascuns un costum în mașină, nu? Întrebă ea.

-Mă tem că nu, spuse el întinzând un picior încălțat în adidas. Sunt așa cum mă vezi.

-Mi-am închipuit eu, zise ea și se ridică de pe canapea, fără să observe felul cum el îi urmărea fiecare mișcare. Ei bine, n-o să te las să ieși așa. O să pregătesc eu cina. În cele câteva clipe care trecuseră de când intrase el în cameră, se hotărâse să aștepte până după cină ca să-i spună că nu avea să-l mai vadă niciodată.

-Nu vreau pizza cu anșoa, protestă el cutremurându-se exagerat. Ea râse ușor.

-Numai dacă vrei, spuse ea și el scutură din cap cu fermitate. De fapt mă gândeam la niște pui.

-Puțin canibalism ca să învioreze atmosfera, zise el vesel.

Văzând cum zâmbetul ei slab prinse mai multă viață și că, în ochi, îi apăru obișnuita sclipire, Morgan simți o profundă satisfacție. Și ușurare.

Când intrase în salon, fusese alarmat văzând expresia de tristețe de pe chipul ei. Nu își închipuiseră niciodată că putea fi atât de gânditoare. Nici măcar nu crezuse că acel cuvânt exista în vocabularul ei. Oare el făcuse ceva pentru a o supăra? Era sigur că nu. Fusese într-o dispoziție bună înainte ca el să intre în baie

să se spele pe cap. Ba chiar se amuzase teribil pe seama costumației lui „*de seară*”. Și el era încântat de acest lucru. Voise să-i arate că nu se speria ușor.

Recunosc în sinea lui cu un zâmbet trist că se bucura că aveau să ia masa la ea acasă. Se îmbrăcase așa pentru a face o glumă, dar nu fusese tocmai încântat la gândul de a merge pe străzi arătând în halul acela, chiar și într-un San Francisco lipsit de prejudecăți. Cecilia putea să intre în restaurante precum *Top of the Mark* îmbrăcată șocant, dar el nu voia să facă acest lucru. *Razor's Edge* nu păruse un local elegant după nume, așa că își închipuise că avea să poată merge costumat astfel, măcar o dată. Se gândi din nou la Cecilia. Indiferent ce o întristase, acum îi trecuse complet și el era bucuros. Nu suporta ideea că ar fi putut fi supărată din vreun motiv oarecare. Radia întotdeauna atâta vitalitate, încât el se simțise mai plin de viață doar când stătea în preajma ei.

Luându-i mâna, o trase ușor spre el. Parfumul ei subtil îi invadea simțurile. Cât de mult îi plăcea, își spuse el. Parfumul ei îl făcea să se gândească la o pajiște verde, având soarele deasupra. Cu ochii minții, îi văzu părul roșu și strălucitor răsfirat sub ea stând întinsă în iarbă și ținând în mână o pălărie de pai. Ochii ei erau închiși și un zâmbet slab îi juca pe buzele senzuale, provocându-l să o sărute.

-La bucătărie? o întrebă el alungând imaginea aceea din minte și luând-o pe după umeri.

-Acolo e puiul. Îl tachina fără întrerupere tot timpul cinei și el îi răspunse pe măsură, bine dispus. Dar avea și grijă ce îi spunea, întrebându-se dacă nu cumva credea că îi luase în serios povestea legată de vânătoarea de averi. Îndreptă conversația adesea spre zone cu totul diferite, uneori chiar provocatoare.

-Crezi că sexul e depășit? o întrebă el la un moment dat. Ea își înălță sprâncenele.

-Numai pentru cei care îi dau note.

-Eu îi dau nota zece.

-Ai văzut *Rocky Horror Picture Show*? întrebă ea schimbând repede subiectul și roșind ușor.

-Văd că tu îi dai nota unu. Va trebui să schimbăm chestia asta.

-Eu vorbeam despre un film!

-O să și înregistrăm, dacă vrei.

-Morgan! exclamă ea și strânse din buze, împingând platoul spre el. Mai servește puțin pui *Marengo*. El ridică o pulpă de pui acoperită de roșii cu furculița.

-Bună idee. O să am nevoie de energie mai târziu. Ar trebui să mai mănânci și tu.

-Tocmai mi-a pierit pofta de mâncare.

-Întotdeauna ai fost atât de reținută în privința sexului, Cecilia?

-Nu sunt reținută!

-Atunci ar fi bine să mai mănânci niște pui.

-Gata cina,spuse ea trăgându-i furculița din mână.

-Nu mai poți să aștepti,nu? Ea nu se putu abține să nu chicotească și ridică brațele exasperată.Bucata de pui ateriza exact în punctul dintre picioarele lui.

-Cred că puiul tocmai s-a alăturat „fan-club”-ului tău,zise ea râzând.

După ce puse în mașina de spălat vase și ultimele farfurii murdare cu ajutorul lui Morgan care o tachinase tot timpul,Cecilia deveni nervoasă deodată și nu reuși să fixeze ceasul.El îi acoperi mâna cu a sa și răsuci butonul imediat.Ea se îndreptă,apoi se întoarse cu fața spre el,tră-gând adânc aer în piept.

Venise momentul să-i spună de ce se afla,de fapt,la San Francisco.

-Vrei să bei ceva după cină? îl întrebă ea.

-Mi-ar face plăcere.Ea avea nevoie de câteva minute pentru a se pregăti.Și alpoolul i-ar fi dat mai mult curaj.Gemu ușor,pentru că știa că ar fi fost nevoie de o sticlă întreagă.Întorcându-se în salon,ea se așeză intenționat pe un fotoliu, ținând în mână un pahar cu cremă de mentă.Morgan își înălță o sprânceană,dar nu zise nimic,și își puse un pahar cu coniac.

Sorbind din băutură,ea îl privi cum se mișca prin încăpere.Tricoul îi era mulat pe mușchii pieptului și spatelui și câteva fire de păr negru și mătăsos se vedeau ieșind din gulerul rotund.Chiar și în pantalonii aceia largi,fesele i se întrezăreau foarte bine și erau cât se poate de masculine.Când el se așeză pe vine,aproape de ea,ca să se uite la volumele de pe raftul de jos al bibliotecii,Cecilia își îndreptă privirea spre pulpele lui tari de sub bumbacul verde și gros,și înghiți în sec.

Imediat se uită în altă parte și observă programul TV pe care îl lăsase pe măsuta cu sfeșnice cu o seară în urmă.Puse paharul jos și luă revista,începând să o răsfoiască în speranța că avea să-și distragă atenția.

-Ești tăcută,zise Morgan.

-Mă uitam la programul din seara asta,spuse ea fără să-și ridice privirea când el se îndreptă.

-Sunt o companie chiar atât de plicticoasă? Sau arăt chiar atât de groaznic?

Asta era problema,își spuse ea.Era al naibii de sexy și pe ea o cuprinsese panica.Dar trupul ei îl dorea cu perversitate și știa că,dacă el ar atins-o,ea i-ar fi căzut în brațe bucuroasă.

-Pot să suport,zise ea uimită de vocea ei aproape calmă.Cu o falsă răceală,trânti programul pe masă și își întinse picioarele,încrucisând gleznelor.Știa că era momentul să-i spună lui Morgan despre jocul ei murdar.Nu putea să mai amâne.

-Mă bucur că nu sunt chiar respingător,zise Morgan venind deodată spre fotoliul ei.Ea înghețã când el se prinse cu mâinile de brațele fotoliului și își trecu un picior peste genunchii ei,imobilizând-o,efectiv.Aplecându-se până când fața îi ajunsese foarte aproape de a ei,el zise:

-Pentru că am de gând să te sărut.

CAPITOLUL 5

Morgan îi capturã gura ușor cu a lui,dupã care se propti cu genunchii de fotoliu și își strecurã degetele în părul ei mătășos.Uimirea inițială a Ceciliei se risipi și ea închise ochii.Apoi buzele i se desfăcură sub ale lui,permițându-i accesul în interiorul delicios al gurii ei.Când sărutul deveni mai profund,el începu să simtă cum îi pulsa sângele în vene.Satisfacția îi vui în urechi când Cecilia scoase un geamăt în gâtlejul lui.Își încleșta mâinile și mai tare în părul ei des.Limba ei se mișcă acum ritmic împreună cu a lui,iar pielea ei catifelată se freca de obrazul lui mai aspru.Îl simți brațele înconjurându-i mijlocul.Tot sângele din corp păru să-i năvălească brusc spre partea inferioară a trupului.

-Ah,Cecilia,șopti el cu buzele lipite de ale ei.Știi ce-mi faci cu un singur sărut doar? Continuând să țină ochii închiși,ea încercă să-i captureze gura din nou,dar el își ascunse fața în gâtul ei,știind că,dacă ar fi continuat să o sărute,și-ar fi pierdut controlul complet.Dar nu rezistă pulsului care îi zvâcnea sub pielea albă ca satinul și catifelată.Își lăsă buzele să lunece de la urechea ei delicată la baza gâtului,dându-i deoparte gulerul costumului.

-N-ar trebui să facem asta,spuse Cecilia trăgându-i tricoul din pantaloni.

-N-ar trebui să facem nimic altceva,zise el și gemu când îi simți unghiile coborându-i ușor pe șira spinării.Deodată,mâinile ei își încetară mișcările senzuale,începând să se retragă.Morgan îi dădu drumul părului imediat și o apucă de încheieturi,lipindu-i mâinile de spatele lui.Ea îl privi amețită.

-Morgan...El o sărută pentru a o reduce la tăcere.Când simți o ușoară mișcare a degetelor ei,îi dădu drumul,mângâindu-i brațele cu palmele,după care își lăsă mâinile să-i alunece pe umeri și mai jos.Prin haine,îi cuprinse sânii mici și perfecți,atingându-le părțile laterale și moi înainte să-i frământa ușor.

Mâinile ei lunecară instantaneu mai sus pe spatele lui gol și îi strânsură umerii.El se cutremură sub acea durere provocatoare de plăcere și o înconjură cu brațele.Fără să întrerupă sărutul,se lăsă în genunchi pe covor și o trase în poală.

Când îi descheie primul nasture auriu,ea scoase un sunet de acceptare și protest.

El se opri un moment.

-Vreau să te văd,spuse el cu o voce scăzută și degetele lui trecură la al doilea

nasture.Cecilia se înfiora când încheieturile degetelor lui îi atinseră sânul.Un mic ungher al minții îi spunea că ar fi trebuit să-l oprească.Dar,în interior,se topise toată,devenind un amestec de senzații și dorință,și nu mai ținea minte de ce ar fi trebuit să o facă.Dându-i taiorul în părți,Morgan îi acoperi cu sărutări pieptul și umerii dezveliți.Scoțând un suspin,ea își dădu seama că nu voia să-l oprească,că nu voia ca el să se oprească.Și el nu se opri.Cu degete îndemânate,îi desfăcu închizătoarea din față a sutienului.

-Ești atât de frumoasă,doamna mea care dispare,șopti el,coborând cu sărutările și mai jos,spre sfârcurile ei care se întăriseră.Deși încercă să ignore acest lucru,cuvintele lui de alint îi străpunseră ceața care îi învăluisse creierul,amintindu-i de planurile ei de a-l face să coboare câteva trepte pe scara ego-ului.Acest lucru îi măcina nervii deja încordați la maximum,chiar în clipa în care el îi lingea sfârțul tare ca piatra.Trebuia să pună punct înainte...

-Morgan,îmi pare rău,spuse ea,desprinzându-i-se din brațe.Nu pot.

Aproape că i se făcu rău când îl văzu lăsând capul în jos o clipă.Apoi își ridică privirea încă tulbure și înfierbântată și ea se afundă imediat într-un colț al fotoliului,încercând să pună distanță între ea și furia lui justificată.Își încheie repede sutienul și bluza.

-Ba putem,spuse el,uluind-o cu vocea lui răbdătoare.Dar înțeleg de ce șovăi.

-D-da? îngăimă ea făcând ochii mari.Oare ce voia să spună? Ce anume înțelegea? Luându-i mâinile reci într-ale lui,el îi zâmbi liniștitor.

-De fapt,eu ar trebui să-mi cer scuze.În mod normal,nu sar pe o femeie de la a doua îqtâlnire,însă am fost foarte dispus să fac o excepție cu tine.Încă mai sunt.Dar nu vreau să regreti după aceea și asta s-ar fi întâmplat,nu-i așa?

-Așa este,spuse ea fără cea mai mică ezitare,mai mult decât bucuroasă că se speriasse degeaba.Pentru un moment,crezuse că și el juca un joc și că era gata să-i spună că știa totul.Uitându-se la chipul lui zâmbitor,îi păru rău că îl făcuse să sufere fără să vrea.Era un om de treabă,în ciuda reputației sale de bărbat necruțător,își spuse ea,și nu suporta gândul de a-l face să sufere în vreun fel.

-Îți mulțumesc pentru înțelegere.Îmi pare rău că ți-am stricat seara.

-Nu mi-ai stricat-o,zise Morgan ridicându-se și trăgând-o și pe ea în picioare,după care îi înconjură mijlocul cu brațele lejer,împreunându-și mâinile la spatele ei.În realitate,ai salvat-o.Când o să facem dragoste,o să vreau să te am alături de mine în fiecare clipă.Și înainte și după.Nevenindu-i să creadă,ea îl întrebă cu grijă:

-Când o să facem dragoste?

-Când o să facem dragoste,repeta el cu fermitate,uitându-se la ea ca și cum ar fi

fost un copil prost,din moment ce punea subiectul sub semnul întrebării.Cred că,în seara asta,am dovedit că e inevitabil ca acest lucru să se întâmple între noi. Devenind rigidă de furie,ea încercă să-i dea mâinile la o parte.

-Ba nu e inevitabil deloc!Morgan Abbott,ai un orgoliu îngrozitor,dacă-ți închipui că o să ne culcăm vreodată!

-Acum câteva minute,ai făcut o treabă excelentă în a-mi da acest lucru de înțeles,spuse el,ținând-o strâns în timp ce ea se zbătea,fiind gata să se elibereze.

Și o faci din nou.Șoldurile i se frecau de ale lui,își dădu seama de acest lucru în aceeași clipă.Simți că ia foc și rămase complet nemișcată.

-Dă-mi drumul,îi ceru ea.El îi zâmbi.

-Imediat.Nu ești o femeie proastă,Cecilia,și,după ce orgoliul tău feminist o să se calmeze,o să-ți dai seama că acest lucru este inevitabil.Doar că ai nevoie de timp.

-Înseamnă că nu mă cunoști,dacă-ți închipui că timpul o să schimbe lucrurile cu ceva.Acum,dă-mi drumul!El se uită la ochii ei care sclipeau furioși și își slăbi strânsoarea fără tragere de inimă.Ea se dădu înapoi,după care se întoarse și porni nervoasă spre ușa de la intrare.Urmând-o,el zise:

-Cecilia! Nu mai face din țânțar armăsar.Hai să stăm de vorbă.

Ea nu răspunse,așa că el strigă:

-La naiba! Te porți ca un copil.

-Îți mulțumesc pentru observație,spuse ea cu răceală,ajungând lângă ușă.Acum du-te acasă,zise apoi,după ce o descuie.El se opri în fața ușii și o privi încruntat un moment.

-Bine,o să plec acum,dar o să mă-ntorc peste câteva zile,când o să fii mai calmă. O sărută repede și ieși.Clocotind de furie,Cecilia trânti ușa cu zgomot în urma lui.

-Misogin arogant și încrezut,strigă ea.Inevitabil pe naiba!

Aproape că alerga dintr-o cameră în alta,încuind casa pentru noapte,în tot acest timp blagoslovindu-l pe Morgan.Trebuia să se creadă un bărbat extraordinar de putuse să-i spună atât de calm că aveau să facă dragoste.Atitudinea lui de om al grotelor o înfuriase.Încă mai era furioasă.Nu era ea virgină,dar nici nu se culca vreodată cu un bărbat pentru că așa se aștepta din partea ei.Cu ani în urmă, făcuse câteva greșeli și,de atunci,fusese mult mai prudentă.Poate că prudenta ei nu prea se făcuse simțită mai devreme dar,în cele din urmă,ieșise la suprafață,își spuse ea încântată.Nu-i venea să creadă că se simțise vinovată pentru faptul că refuzase să facă dragoste.Iar cuvintele lui pline de înțelegere îi sporiseră sentimentul de vinovăție.

Când se gândea că fusese cât pe ce să-i mărturisească totul!

-Eh,asta chiar ar fi fost o prostie,murmură ea,clătinând din cap.

Ei bine,nu avea să se sacrifice pentru nici un bărbat și,cu atât mai puțin,pentru Morgan Abbott.Harper putea să-i cheltuiască banii liniștit pe acțiunile Abbott.

De fapt,preluarea lui *Abbott Industries* părea o idee foarte tentantă.

Cecilia zâmbi în sinea ei.Părea o idee a naibii de bună.

Furios,Morgan apăsă la maximum pe accelerație,dar scoase o înjurătură în clipa în care mașina practic zbură peste o pantă a străzii și apoi se izbi cu partea din spate de asfalt.Încetini imediat,bucuros că nu erau prea multe mașini pe Clay Street.Chiar în clipa aceea se purtase la fel de copilărește ca ea.Era furios,dar acesta nu era un motiv ca să fie atât de neglijent,încât să se omoare.

Gândindu-se la ceea ce se întâmplase acasă la Cecilia,admise că ar fi trebuit să fie mai atent cu cuvintele.Tot ce îi spusese Ceciliei legat de faptul că atracția pe care o simțeau unul față de celălalt avea să aibă ca rezultat un act de dragoste între ei era foarte adevărat.De acest lucru își dăduse seama deodată când se îmbrățișaseră,dar ar fi trebuit să știe că ea nu era pregătită să accepte acea idee.

-Mintea de pe urmă este un lucru minunat,spuse el în oglinda retrovizoare.Păcat că n-o avem când trebuie.Se simțise atât de bine când o ținuse în brațe,își spuse apoi.Dar nu era un animal ca să o forțeze sau să o seducă atunci când ea nu prea mai voia să continue.Și,deși voia ca ea să fie conștientă de inevitabilul unei relații sexuale între ei,dorea să știe și că nu voia să o grăbească.

Recunosc în sinea lui că altă femeie n-ar fi ezitat,probabil,așa cum făcuse Cecilia.Și nu pentru că el ar fi posedat cine știe ce talente în ceea ce le privea pe femei.Nu trecuse prea mult de când își dăduse seama că femeilor le plăcea cine era,sau ce avea,mai mult decât el ca persoană.Cele de carieră erau atrase de puterea pe care el o deținea în lumea afacerilor.Încercau să se folosească de el,iar el se folosea de ele,astfel încât toată lumea era mulțumită.

Dar Cecilia era altfel.Nu era o căutătoare de comori,o snoabă care căuta poziție socială sau o femeie de afaceri care voia să urce cât mai sus.Era un arheolog și cât se poate de diferită de femeile din cercurile lui sociale și de afaceri.Cu ea,nu se întrebase dacă o atrăgeau poziția lui socială,banii și puterea.Ea avea deja toate aceste lucruri.Oferea bună dispoziție,libertate și o minte asemănătoare cu a lui.Dincolo de exteriorul frumos,era simplă,neastâmpărată,pasională și puțin irascibilă.Ar fi fost un prost dacă ar fi pierdut-o din cauza câtorva cuvinte rostite aiurea.Avea nevoie doar de câteva zile ca să se mai calmeze.Cel puțin așa spera.Avea senzația că era și teribil de încăpățânată.Încleștându-și mâinile pe volan,Morgan se uită absent la semafoare și la trafic.Se întrebă cum avea să

poată sta departe de ea o zi întreagă, fără a nu mai vorbi de cele câteva care ar fi putut să treacă până când ea avea să binevoiască a-i vorbi din nou. În seara aceea, gustase puțină ambrozie și voia mai mult. Avea să fie un weekend lung.

Ochii o dureau din cauza lipsei de somn, dar ea continua să stea în pat și să se uite cum întunericul nopții făcea loc cenușiului, când soarele răsări de după norii care acopereau orașul. Morgan se înșelase, își spuse ea când resemnarea se instala în mintea ei obosită. Îi trebuise doar o noapte de nesomn pentru a se calma după izbucnirea aceea. Avea tot dreptul să fie furioasă pe el pentru faptul că fusese sigur că, până la urmă, ea avea să-i cadă în pat. Dar, după orele acelea lungi de neliniște, recunoscuse că nu putea să-l condamne pentru faptul că își închipuse că era libertină cu bărbații. După tot ce făcuse ea până atunci, un bărbat ar fi trebuit să fie prost ca să creadă altceva. Îl sărutase când încă nici nu se cunoșteau și, apoi, acceptase o invitație la cină. Se îmbrăcase ca o stricată. Îi spusese că vâna averi și că era dispusă să facă aproape orice pentru a pune mâna pe ele.

Se cutremură când se gândi la cea mai groaznică, și cea mai bună, performanță a ei. Un sărut și ea era pe podea cu el! Gemu și își acoperi fața cu perna. Cât de umilitor fusese faptul că îi răspunsese, și cu mai multă pasiune decât o făcuse vreodată. Când se gândi la felul cum gura i se contopise cu a lui, la felul cum trupul i se încinsese sub mâinile lui, simți o durere profundă începând să ia ființă în partea inferioară a trupului. Gemu din nou și își lipi perna de față. Cât de umilitor era să știe că ar fi reacționat la fel. Un mieunat curios se auzi prin pernă și ceva încercă să se strecoare pe dedesubt. Cecilia dădu perna la o parte și se trezi uitându-se în ochii de un galben-verzui și curioși ai lui Idiot.

-Cred că acea creatură care nu era în regulă în casa asta se numește Idiot, îi spuse ea pisicii, care se ghemui pe pernă, ajungând cu pieptul exact în fața Ceciliei și torcând zgomotos: Deoarece îndurase de multe ori acest lucru, Cecilia o ridică ușor și o așeză pe pat. Idiot sări jos, însă, și, mieunând plângăreț, începu să se plimbe prin fața ușii dormitorului.

-E prea devreme pentru masă, pisicuțo, îi spuse Cecilia cu severitate, uitându-se la ceasul de pe noptieră. Era cu puțin trecut de ora șase.

-Sau faci pe leul în cușcă? Pisica începu să miorlăie și mai tare și sări în pat, frecându-și bărbia de mâna stăpânei. Cecilia gemu, de data aceasta bine dispusă, și se dădu jos din pat. Își puse un capot matlasat și intră în baie.

Ținându-se după ea, Idiot comenta tot timpul. Cecilia îi zâmbi cu dragoste. Idiot era o „vorbăreață” de mică. Uneori, Cecilia avea impresia că, dacă stătea de vorbă cu o pisică, mai aveai puțin până la ospiciu, dar, în dimineața aceea, o făcea să nu

se mai gândească la Morgan. Cu zâmbetul pierindu-i de pe buze, Cecilia își zise că, în sfârșit, găsise o modalitate de a scăpa de el. Cel puțin pentru un timp. El spusese că avea să se întoarcă, însă ea nu credea. Oricum, nu voia ca el să se întoarcă. Tot planul de a-i da o lecție fusese nebunesc de la bun început. Nu avea nevoie de și mai multe complicații continuând să întrețină legătura cu el.

Își văzu în oglindă ochii roșii și fața ridată și înjură. Idiot fu de acord.

-Nu-i nevoie să-mi spui. Știu deja cum arăt.

Spălându-se cu apă rece într-un efort deznădăjduit de a se înviora, se bucură că Morgan nu o vedea așa. Apoi se strâmbă. Ar fi trebuit să se bucure că scăpase de el. Nici prin cap nu-i trecea să se facă de râs de data aceasta. Fără mărturisiri, fără dramatice dezveliri de sân pentru proverbialul punct în care să se înfigă sabia...

Cecilia gemu când își aminti cum stătuse cu pieptul descoperit în fața lui Morgan. Acest lucru nu o ajuta deloc să nu se mai gândească la seara precedentă.

Alungă acel gând tulburător din minte, apoi se hotărî să-l sune pe Harper și să-i spună să vândă acțiunile pe care tocmai le achiziționaseră, deși habar nu avea ce motiv avea să-i prezinte. Ei bine, avea să găsească ea ceva. Categorie nu voia să păstreze acțiunile lui Morgan. Nu putea.

În perioada aceea, sponsoriza câteva proiecte arheologice în diverse regiuni ale lumii. Ideea de a vizita unul din șantierul se părea foarte bună. Întotdeauna era mult de muncă și mâini puține, așa că era sigură că avea să fie binevenită. Iar conducătorii de proiecte erau bucuroși să-i pună în mână o lopată bunului sponsor și s-o trimită să facă niște săpături, după care să-i mai smulgă ceva bani pentru cine știe ce aiureală, când era prea obosită pentru a spune nu. Era frustrant și obositor mai tot timpul, dar era și interesant să găsești un os și să te întrebi de cine, sau de ce, o fi fost atașat cu milioane de ani în urmă. Extenuarea fizică și psihică de fiecare zi avea să fie un balsam pentru nervii ei zdruncinați. Iar Idiot putea să rămână la Harper. Era o răzbunare perfectă pentru faptul că el începuse acel fiasco. Harper nu putea să sufere pisicile, dar Idiot îl iubea.

Da, avea să plece, hotărî ea. Și chiar poimâine. Așa nu avea să fie acasă, în cazul în care Morgan s-ar fi întors. Își termină repede treburile pe care le mai avea de făcut în baie, îndemnată de Idiot, după care își puse o pereche de blugi vechi și un tricou negru cu Duran Duran. Nu își puse nici bikini, nici sutien, ca să aibă cât mai puțină lenjerie de spălat în dimineața aceea. Gândindu-se la numeroasele lucruri pe care trebuia să le facă înainte să plece, Cecilia ajunsese aproape jos când își dădu seama că Idiot nu alerga spre bucătărie și mâncare, ci zgâria pe sub ușa dublă de la intrare. Aplecându-se mult, Cecilia se uită prin vitralii, încercând să vadă ce îi atrăsese atenția pisicii. Poate avea vreun iubit care venea în vizită și...

încremeni,însă,ghemuită pe treaptă,în clipa în care imaginea reflectată de vitralii pe pardoseala din gresie albă din hol se întunecă deodată.Ținându-și respirația,așteptă un moment îndelungat.Nu se răsuca clanța,nu se auzi nici un pas greu și apăsător pe verandă,nici un scârțâit de unelte de spărgător în broască.

Nici un topor nu se înfipse în lemnul ușii.

Simțindu-se puțin penibil,se îndreptă.Trebuia neapărat se înceteze să mai citească romane de Stephen King seara la culcare.Avea destule probleme și așa,fără să se mai sperie și singură.Puse piciorul desculț pe treapta următoare și auzi pe cineva tușind ușor, chiar dincolo de ușă.

Foarte încet,foarte atent și în foarte mare liniște,urcă din nou treptele,uitându-se fix la ușa de la intrare cu ochii mari.O fi avut ea suficient curaj să intre într-un restaurant de lux arătând ca o stricată,dar nu era atât de nebună,încât să înfrunte singură un spărgător,sau chiar mai rău.

Aproape că intră în panică în clipa în care piciorul ei nu mai întâlnește nici o treaptă,dar,apoi,dându-și seama că ajunsese la etaj,se întoarse iute și o rupse la fugă spre telefonul din dormitor,rugându-se ca intrusul să nu fi tăiat firul.Înșfacă receptorul și ascultă,după care auzi un clic și tonul.Răsuflând ușurată,formă numărul de urgență al poliției cu degete tremurătoare și înjură când telefonul sună de câteva ori până când răspunse cineva.

-SFPD.La telefon sergent Kowalski.Vă pot ajuta cu ceva? întrebă o voce groasă bărbătească,foarte liniștitoare.

-Da! spuse Cecilia răgușită,după care își dresă glasul și adăugă puțin mai tare: E un bărbat pe veranda casei mele și cred că vrea să intre cu forța.Locuiesc singură și...

-Venim imediat,o asigură sergentul,după care îi ceru numele și adresa.

După ce ea îi dădu aceste informații,el zise:

-Să nu încercați să-l înfrunțați singură,domnișoară St.Martin.Așteptați să venim noi.

-Am înțeles.După ce închise,avu senzația imediat că pierduse singura legătură cu siguranța.Învârtindu-se prin dormitor,habar nu avea ce să facă.Apoi,știind că nu era bine,se duse înapoi la scară și se întinse pe jos,încercând să vadă dacă intrusul mai era la ușă.Totuși,poziția nu era bună și nu putea să vadă decât primii câțiva centimetri ai părții de jos a ușii.Idiot continua să zgârie și să miorlăie.

-Să te ia naiba,pisico! șopti ea.Pleacă de la ușă!

Se ridică și luă o statueta din jad de pe cea mai apropiată masă din hol,după care coborî în liniște câteva trepte,până când ajunse să poată vedea ușa mai bine.Se opri și se lăsă pe vine,ținându-se cu o mână de balustradă.Soarele începuse să

strălucească mai puternic, astfel că, acum, ea putea să deslușească un cap și niște umeri. Auzind o mașină, închise ochii și îi deschise după ce aceasta trecu mai departe. Capul și umerii se mișcaseră din dreptul ușii.

Nu se putea ca acest lucru să i se întâmple ei, își spuse ea nevenindu-i să creadă. Acest lucru nu i s-ar fi întâmplat dacă Morgan ar fi rămas acolo în noaptea aceea. Tocmai acum să aibă un atac de conștiință! Ar fi putut să stea foarte bine în pat, la ora aceea, cuibărită lângă trupul puternic al lui Morgan. Nu i-ar fi părut dacă sforăia îngrozitor sau dacă îi mirosea gura urât dimineața. Era sigură că intrusul nu i-ar fi făcut probleme dacă n-ar fi fost singură. Doar dacă nu cumva individul era un psihopat și, atunci, și Morgan ar fi fost în pericol.

Aproape că suspină când îi trecu acel gând îngrozitor prin minte. Oprindu-se înainte ca vreun sunet să-i iasă de pe buze, știu că era mai bine că el nu se afla acolo. N-ar fi vrut ca Morgan să fie în pericol. Nu voia ca Morgan să pățească vreodată ceva. Auzind din nou o mașină, îi mulțumi în gând Domnului că Morgan era în siguranță și ciuli urechile ca să audă încotro se îndrepta mașina. De data aceasta, încetini și opri și ea se rugă să fie poliția. Se auziră două portiere trântite. Ea se lăsă jos, răsuflând ușurată și aproape plângând, când o voce plină de autoritate îi strigă intrusului:

-Depărtează-te de ușă. Acum!

-Domnilor ofițeri, pot să vă explic totul, zise o voce foarte familiară. Era Morgan.

CAPITOLUL 6

Cecilia fu cât pe ce să cadă din locul unde stătea pe treaptă când fu cuprinsă de ușurare și uimire. Ce căuta Morgan acolo la ora aceea? Coborî repede scara, continuând să țină în mână statueta de jad.

În timp ce alerga spre ușă, îi auzi pe ofițeri ordonându-i din nou lui Morgan să coboare de pe verandă. Când ajunse la ușă, o luă pe Idiot sub brațul stâng, mutând statueta în mâna stângă. Apoi se chinui să descuie ușa și, în sfârșit, o deschise larg.

-Morgan! strigă ea. El tocmai se îndrepta încet spre cei doi ofițeri care stăteau foarte serioși la picioarele verandei. Auzindu-i vocea, el întoarse capul imediat și se opri.

-Cecilia, ești drăguță să le spui acestor domni cine sunt? spuse el la capătul răbdării.

-Am crezut că ești un spărgător! exclamă ea ducându-se lângă el. M-ai speriat îngrozitor. Ce naiba cauți aici la șase și jumătate dimineața?

-Doamnă? spuse unul din ofițeri pentru a-i atrage atenția. Îl cunoașteți?

Furioasă pe Morgan pentru faptul că o speriasse atât de tare și stânjenită acum

pentru că îi chemase pe polițiști,Cecilia se încruntă la ei fără să vrea.

-Da,e un...prieten.Îmi pare foarte rău că v-am chemat degeaba,zise ea privind-l acum pe Morgan încruntată.Dar,dacă există o lege împotriva bărbaților care stau pe verandele femeilor înainte de șapte dimineața,atunci depun o plângere cu dragă inimă.

-Cecilia! exclamă Morgan indignat.Polițiștii râseră ușor și cel de-al doilea spuse:
-Îmi pare rău,doamnă,dar nu există așa ceva.Și nu vă faceți griji că ne-ați chemat pentru o alarmă falsă.Ați făcut foarte bine că ne-ați așteptat.Dacă ar fi fost un spărgător adevărat,ați fi avut probleme serioase.

-Da.Ei bine,vă mulțumesc încă o dată,zise ea,chinuindu-se să o țină și pe Idiot și statueta.Morgan urcă înapoi pe verandă și îi luă zeița din jad din mână,înălțându-și o sprânceană și uitându-se la ea.Ignorându-I,Cecilia ținu și mai strâns pisica,privindu-i pe polițiști cum urcară în mașină și se depărtară.

Bătând ușor cu statueta în palmă,Morgan o întrebă:

-Aveai de gând să-mi tragi una în cap?

-Încă mă mai gândesc la chestia asta,spuse ea cu dulceață în glas.Ce cauți aici la ora asta atât de matinală?

-Așteptam să te trezești.

-Sunt trează.Ai face bine să intri și să-mi explici totul la o cafea.

Morgan se încruntă la ea,dar nu spuse nimic până când nu intrară în casă.Puse statueta pe măsuta din hol,după care își scoase impermeabilul bleumarin și îl puse în cuier.

-Îmi pare rău că te-am trezit,spuse el întorcându-se spre ea.Uitându-se o fracțiune de secundă la felul cum era îmbrăcat,Cecilia hotărî în sine ea că arăta și mai bine în blugii strâmți și cu puloverul cu guler în V decât în costum.Firele de păr de pe piept pe care le zărise cu o seară în urmă erau foarte dense pe cei câțiva centimetri de piept descoperit.Ea se întrebă vag dacă era acoperit de la gât până la burtă cu păr mătăsos și simți cum i se întăresc sfârcurile sub tricoul subțire.Bucuroasă că încă o mai ținea pe Idiot în brațe,se întoarse și spuse fără să se gândească:

-Eram deja trează.Dându-și seama că insinuase că nu putuse să doarmă,se aplecă imediat pentru a o lăsa jos pe Idiot ca să nu se vadă că roșise.Fără să se ridice adăugă:

-Nu mă așteptam să te vad.

-Ți-am spus c-o să mă-ntorc.

-Ai spus peste câteva zile.

-Mi-a stat ceasul și nu voiam să întârzii.

-Ai fi putut să suni la compania de telefoane ca să-ți potrivești ceasul.

-Și telefonul e defect.

-Uiți că am văzut ceasul din Mercedes și funcționa foarte bine.

-Mi l-a furat cineva. Ai fi putut să-i pui pe polițiști să mă conducă la mașină. De ce n-ai făcut-o?

-M-am gândit că, dacă ar fi cazul, aș putea să-ți trag una în cap cu statueta.

-Și dacă ai fi dat greș? Ea își frecă palmele de blugi înainte să se îndrepte. Îi răspunse tot fără să se uite la el.

-Atunci m-aș fi apucat să fac cafea, ceea ce am de gând să fac acum.

-Când ai îndoieți, faci cafea?

-Cam așa ceva. Înainte să apuce să facă doi pași spre bucătărie, vocea lui o făcu să se oprească.

-Amândoi știm de ce sunt aici și de ce nu m-ai dat afară, nu-i așa, Cecilia?

Ea se întoarse foarte calmă. El părea foarte serios. Uitându-se în ochii lui foarte albaștri, simți o durere ciudată explodându-i în piept. Da, știa că Morgan se afla acolo pentru a o forța să-l accepte în viața ei. De asemenea, știa și că, în clipa în care polițiștii plecaseră, ea îl acceptase deja, în ciuda imenselor complicații care derivau de aici, pentru a nu mai vorbi de faptul că nu-i plăcea felul în care făcea el afaceri. Însă acceptarea nu schimba deloc realitatea. Nu putea să se resemneze în fața practicilor lui Morgan și, dacă ar fi aflat vreodată de manipularea acțiunilor n-ar fi iertat-o în vecii vecilor. Nu putea decât să clarifice o neînțelegere.

-Îmi pare rău dacă te-am făcut să crezi că aș fi o ușuratică, Morgan, spuse ea în cele din urmă, forțându-se să rămână calmă. Nu sunt. El se încruntă ușor.

-Nu mi-am închipuit nici o clipă că ai fi. Îmi pare rău că am fost atât de arogant aseară. Așa sunt uneori, zise el, după care ezită, de parcă ar fi vrut să mai spună ceva, dar adăugă doar: Dacă vrei, și dacă ai, aș putea să prepar niște ouă cu pâine prăjită la cafea. Știind că discuția care avea să urmeze va fi dureroasă pentru ea Cecilia izbuti, totuși, să zâmbească.

-Ar fi drăguț din partea ta. În bucătărie, nici unul din ei nu încercă să forțeze o conversație și, lucru destul de ciudat, tăcerea nu era deloc încordată. Cecilia descoperi că îi făcea plăcere faptul că preparau micul dejun împreună, totuși era foarte conștientă de fiecare mișcare a lui Morgan. Parfumul coloniei lui îi umplea nările, acoperind aroma cafelei. Firele fine de păr de pe brațul ei se zbârliră când el o atinse în clipa în care luă ouăle și laptele din frigider. Dacă se afla la mai puțin de un metru de ea, simțea furnicături în tot trupul și i se părea că era trasă spre el ca de un magnet.

Îi simțea și privirea ațintită asupra ei, aproape tot timpul. Fu bucuroasă că el nu făcu nici un gest pentru a o atinge și, totuși, era dezamăgită, în același timp. Atunci își aminti sieși că era mai bine așa. Așezându-se în fața lui la masa din dreptul ferestrei cu vedere spre golf, Cecilia îl privi cum mânca liniștit și cu poftă. Ea se juca, însă, cu furculița prin omleta cu brânză, fără să aibă aproape deloc poftă de mâncare. Morgan observă acest lucru, bineînțeles.

-Nu mănânci?

-Dă-mi o șansă, zise ea luând o înghițitură de ou. Știa că era perfect, dar în gura ei uscată avea un gust de cauciuc. Se forță să înghită și zâmbi.

-E minunat, Morgan. Ești un bucătar grozav. Zâmbind mulțumit, el zise:

-Mulțumesc. Mă pricep și la pâine prăjită la fel de bine. Cecilia, m-am gândit...

-Asta e întotdeauna ceva periculos, spuse ea în glumă, dar un război lăuntric începuse să se dea între inima, loialitatea și conștiința ei. Freca nervoasă între degete marginea șervetului ei. El se întinse și îi acoperi mâna cu a sa.

-Știu că ai încercat să mă sperii, să scapi de mine, zise el. Asta a fost evident, numai că eu n-am de gând să mă sperii și mă deranjează faptul că nu știu de ce vrei asta. Dacă ți-e frică să ai o relație din cauza unui lucru petrecut în trecut, nu pot să-ți garantez că n-o să te fac să suferi, dar îți promit că ng o s-o fac intenționat. Dacă este vorba despre altceva, atunci ar fi bine să discutăm.

-Morgan, eu... spuse ea și se încruntă când nu îi veni în minte cuvintele potrivite. Ceea ce voia cu adevărat, știa, era să fie egoistă și să aibă totul. Să-l aibă pe el, să se achite într-un fel față de Harper și, imediat, să șteargă ultimele luni de planuri împotriva lui Morgan. Dar era imposibil și i-ar fi făcut și mai mult rău lui Morgan mărturisindu-i totul. Adevărul era că, în ciuda tuturor defectelor lui, ea simțea că nu îl merită. Poate că soluția cea mai bună era hotărârea pe care o luase cu privire la vizitarea unuia din șantierelor arheologice. Avea să le scrie și lui Harper și lui Morgan câte o scrisoare în care să-și ceară scuze pentru faptul că nu putea fi găsită. Șantierul din America Centrală, unde se căutau obiecte mai așe se bucura de mult succes și, dacă exista dreptate pe lume, ar fi putut să primească și vreun glonț în zona aceea nu prea sigură atunci. Fuga avea și aspectele ei pozitive, își spuse ea, dar, în clipa aceea, Morgan o privea expectativ, așa că trebuia să găsească o explicație.

-Morgan, după ce ți-am acceptat invitația la cină, m-am gândit mai bine, spuse ea zâmbind ușurată. Cel puțin, partea aceea nu era o minciună. Și nici nu avea să-l mai mintă, doar avea să omită unele lucruri.

-Vezi tu, eu sunt un arheolog aflat într-un fel de vacanță. Nu vreau să am nici o relație cu nimeni, pentru că sunt plecată luni în șir, uneori chiar și ani. Știu că ar fi

trebuit să-ți spun toate astea de la-nceput,dar am intrat în panică.În momentul acela mi s-a părut mai ușor să mă prezint în cea mai proastă lumină,decât să-ți spun direct că vreau să fim doar prieteni,zise ea zâmbind.În plus,întotdeauna m-am simțit prost spunând ceva de genul „*Bună,sunt Cecilia St.Martin,și nu cred în sexul întâmplător,dar nici nu vreau să am o relație cu tine,așa că hai să fim doar prieteni*”.Morgan râse ușor.

-Oricum,continuă ea,asta simt și îmi pare rău dacă te-am făcut să crezi altceva, numai că,într-adevăr,nu cred în sexul întâmplător și nu vreau să am o relație cu tine.El zâmbi cu neastâmpăr și apoi spuse:

-Îmi amintesc de cineva care spunea că e foarte suspicioasă în privința scuzelor urmate de un „*dar*”.

-Am zis „*numai că*”.

-Același lucru.

-Semantic nu-i același lucru.

-Ba eu cred că da.

-Mă rog.Îmi ceream scuze pentru faptul că ți-am creat o impresie greșită,deși tu ai văzut dincolo de asta.Nu-mi ceream scuze pentru virtutea mea,așa cum e ea.

El se aplecă peste masă și o sărută pe obraz.

-Așa cum e ea,n-ar trebui să-ți ceri niciodată scuze pentru ea.Un om care nu are integritate personală nu are nimic.N-o să spun că n-am avut nici o relație sexuală întâmplătoare,dar pot să spun că nu m-am simțit niciodată grozav,chiar dacă își atingea scopul.Cecilia se strâmbă și el râse scurt.

-Deci,cum ți-am spus și aseară,n-o să te prezez pentru o simplă satisfacție.

Ea izbucni în râs când îi auzi cuvintele demodate.

-Ce mod de a o spune! El zâmbi iarăși.

-Dacă vrei o spun mai simplu: nu urmăresc doar să mă re...

-Mulțumesc,dar am înțeles de prima oară.

-Ah.Și răspunsul meu la cea de a doua Regulă a ta e hai să ne facem griji în legătură cu implicarea mai profundă atunci când o să se întâmple acest lucru,bine? Ea zâmbi ușor.

-Asta ar fi valabil dacă aş sta pe-aici mai mult timp.Dar o să plec pe un șantier arheologic peste câteva zile,așa că n-o să ne mai vedem după weekend-ul ăsta.

El o privi stupefiat.

-Și când te întorci?

-Abia peste vreo trei luni.Îmi pare rău.Chipul lui se înăspri și Morgan simți o furie ciudată crescând în el.Știa foarte bine că nu era obligată să plece nicăieri.

Ea doar sponsoriza săpăturile,nu trebuia neapărat să facă parte din echipă.

De data aceasta, fugea de el. Era extrem de sigur de asta. Ce naiba trebuia să facă pentru a-i câștiga încrederea? De fiecare dată când credea că făcuse un progres cât de mic, ea îi reteza avântul. Cu o seară în urmă, după ce se întorsese acasă, se hotărâse să nu îi lase acele câteva zile ca să se calmeze. Atunci nu dorise decât să lămurească lucrurile cât mai curând posibil. Cel puțin asta recunoscuse în mod deschis. Dar, când se trezise urcând la volan la cinci dimineața, după o noapte agitată, știuse că se aștepta ca ea să fi plecat. Când o auzise pe Idiot zgâriind la ușă, răsuflase enorm de ușurat și se pregătise să aștepte încă vreo oră înainte să sune. Numai Cecilia s-ar fi putut gândi că era un borfaș.

Dar nu șvea să scape atât de ușor, își spuse el. Recunoscuse în sinea lui ceea ce știuse încă de la început: Cecilia reprezenta o provocare. Tot timpul îl obliga să găsească o modalitate de a trece printre obstacolele pe care ea i le ridica în față. În loc să renunțe, așa cum ar fi făcut altul, el era și mai decis să treacă de ele.

-Cum ajung acolo? se auzi el întrebând.

-La șantier? întrebă ea uluită.

-Da. La șantier. Cum ajung acolo?

-De ce ai vrea să vii pe un șantier arheologic?

-Ca să te văd. Cum naiba ajung acolo? întrebă el aproape strigând și, deodată, îi dădu drumul mâinii și împinse farfuria din față. Ea scutură din cap.

-Morgan, nu se poate să vorbești serios. Șantierul se află la două zile distanță de cel mai apropiat sat, într-un colț îndepărtat al Guatemalei. Nu e cel mai sănătos loc din lume și nu mă refer doar la boli. În plus, toată lumea stă în corturi, sunt o mulțime de insecte și găngăni și grupuri sanitare primitive...

-Ești nebună? strigă el și venele gâtului i se umflară de teamă și furie. Ar putea să te împuște cineva acolo! Nu îi venea să creadă că ea avea de gând să intre într-o situație periculoasă numai ca să scape de el. Nu îi venea să creadă că, probabil, o făcuse în trecut numai pentru că sponsoriza acțiunea respectivă. Într-un loc mai sigur, da. Dar nu acolo. În fiecare zi, la buletinele de știri, se vorbea de și mai multe probleme aproape peste tot în America Centrală, iar nord-americaniii deveneau rapid o țintă preferată a revoluționarilor. Ea ridică din umeri.

-Mai tot timpul ne aflăm destul de departe de zonele de conflict. Bineînțeles că trebuie să fim puțin prudenți. Uneori, bande de rebeli trec frontiera și trag într-un sat, un autobuz...

-Nu pleci nicăieri!

-Morgan, e profesia mea, spuse ea cu o voce liniștită și foarte hotărâtă.

El o privi cu gura căscată, abia păstrându-și calmul.

-Ți-ai pierdut mințile?

Nu pleci și sunt în stare să te închid în dulap numai ca să te țin aici.

Cecilia își înalță sprâncenele ușor surprinsă.

-De douăzeci și opt de ani trăiesc așa cum vreau și mă descurc foarte bine.

-Nu dacă te duci în asemenea locuri!

-N-am de gând să mă cert cu tine pentru asta,Morgan.Eu nu-ți spun cum să-ți conduci afacerile,nu? întrebă ea și continuă,fără să aștepte un răspuns.Sunt propria mea stăpână și eu hotărâsc unde ar trebui să plec și ce ar trebui să fac.Luni voi pleca spre Guatemala.Nu cred că ar trebui să vii în vizită.În primul rând,nu ești obișnuit să trăiești fără confortul de care ești înconjurat și,cu siguranță,nu poți să treci cu *Mercedes-ul* prin junglă sau să urci cu el pe munte.

Amuțit,Morgan o privi cum se ridică de pe scaun.

-Îți mulțumesc că ai pregătit micul dejun.A fost delicios.Acum ar fi timpul să pleci pentru ca eu să încep să mă pregătesc de drum.

Morgan nu se clinti.Oare avea măcar puțină minte? se întrebă el.Nu se îndoia nici o clipă că era o femeie curajoasă și plină de resurse,dar îi punea la îndoială serios sănătatea mintală.Trebuia să fie nebună,dar știa că,știgând,nu avea să o facă să se răzgândească.Strigătele ar fi făcut-o,probabil,să se urce în avion înainte de prânz chiar.Avusese dreptate: era încăpățânată.Văzu acest lucru acum în ochii ei ca de căprioară și îl auzi în forța tăcută a glasului ei.Știa că șansele de a-i convinge pe cei încăpățânați erau aproape inexistente atunci când erau posedati de acel calm.Într-un fel,trebuia să o învingă și asta în patruzeci și opt de ore.Își spuse că era un tip viclean și inteligent care rezolvase probleme mai serioase decât o roșcată înaltă și mlădioasă,dar foarte încăpățânată.Trebuia să descopere ceva care să o facă să se răzgândească repede.

Începură să i se formeze în minte câteva idei promițătoare și Morgan se ridică, aruncându-i ceea ce spera să fie cel mai încântător zâmbet al lui.Schimbarea se petrecea întotdeauna după dezordine,își spuse el.Cel puțin așa susțineau unii filozofi.

-Ei bine,știi când pierd,spuse el.Prada revine învingătorului.O să te ajut să-ți faci bagajul.Ea rămase cu gura căscată de uimire,dar își reveni imediat și îl privi cu prudență.

-Îți mulțumesc pentru ofertă,dar mă descurc foarte bine și singură.

-Am călătorit foarte mult,Cecilia,și știi că mi-ar fi făcut plăcere dacă m-ar fi ajutat cineva să mă pregătesc pentru drum,spuse el cu blândețe.

-Bine,dar...

-Insist.

CAPITOLUL 7

-În bucătărie e curat,spuse Morgan intrând degajat în dormitor.

-Mulțumesc,zise ea fără să-și ridice privirea.Ștergea de praf un felinar pentru uragan care se afla pe noptiera ei.Habar nu avea ce anume îl făcuse pe Morgan să-și schimbe atitudinea complet în dimineața aceea în timp ce discutau despre călătoria ei în Guatemala.Acum striga și se împotriva din toată ființa,în clipa următoare,practic îi făcea cu mâna.Nu credea că avusese vreo influență faptul că îi spusese să plece.Și schimbarea aceea nu rezultase nici din înfrângere.

Dacă prezența lui la ușa ei înainte de ora șapte dimineața era un exemplu al ideii lui de înfrângere,atunci era limpede că nu mai căutase cuvântul acela în dicționar în ultima vreme.De asemenea,ar fi trebuit să insiste cu fermitate să plece chiar atunci,dar nu rezistase plăcerii de a-l mai avea în preajmă puțin.Își spusese că numai datorită faptului că îi plăcea compania lui și felul în care își vorbeau.Rareori se întâmpla să găsească pe cineva care să nu se uite nedumerit la ea când lua contact cu umorul ei ciudat.Și chiar și mai rar găsea pe cineva care să-i dea imediat o replică pe măsură.În plus,două ore în plus nu aveau cum să-i schimbe cu ceva sentimentele.Trebuia să plece.

-Vrei să mai fac ceva? o întrebă el,întrerupându-i șirul gândurilor.

Fără să se întoarcă să-l privească,ea zâmbi ușor.

-Nu suport să-i curăț cutia lui Idiot.

-Dacă nu mă înșel în legătură cu ce trebuie făcut,ce te face să crezi că mie o să-mi facă plăcere? întrebă el sec ducându-se spre ea.Ea se apropie foarte puțin de pat,păstrând o mică distanță între ei.

-E o treabă numai pentru cei cu o voință de fier,o inimă curajoasă și un stomac sănătos.Adică așa ca tine.El ajunsese în spatele ei.

-Tu ești cea care mănâncă pizza cu anșoa.Simțurile ei se sensibilizară alarmant de mult și ea se lipi de partea laterală a patului,șifonând cuvertura din satin lila.

-Tu ești cel care a ieșit din casă costumat ca un sconcs turbat.

-Tu ești cea care sărută necunoscuți dintr-un capriciu.

Dându-și seama că trupul lui o prinsese între colțul patului și noptieră și că acea conversație devenea provocatoare,Cecilia se întoarse brusc pentru a-i da o replică usturătoare,dar sânii i se striviră de pieptul lui și,imediat,realiză că făcuse o mare greșeală întorcându-se cu fața la el.Lă-sându-se pe spate pentru ca trupurile lor să nu se mai atingă,ea înghiți în sec ca să-și ude gura.

-Trebuie să șterg praful pe birou,spuse ea deodată și înjură tremurul vocii.

-Tot n-am hotărât cine se ocupă de curățatul după pisică.

-O fac eu,se oferii ea repede,schițând o parodie de zâmbet.

Încăpător, se uită în ochii lui albaștri care o măsurau și se întrebă vag dacă Morgan avusese cumva vreun strămoș cobră. Într-un fel, ordinul dat de creierul ei de a trece pe lângă el nu ajunsese la picioare. Avea senzația că el era de vină pentru asta, la fel cum șarpele își hipnotizează prada înainte să atace.

-De fapt, nu-i corect pentru tine, spuse el cu o voce scăzută care spori vraja în care o învăluisese. La urma urmei, nu-ți place s-o faci.

-Ah...da...ei bine, e pisica mea și n-ar fi trebuit să te rog pe tine. Acum, dacă vrei să te dai la o parte puțin...

-Așa? întrebă el aplecându-se și lipindu-și ușor șoldurile de ale ei.

Cecilia aproape că se cutremură sub atingerea aceea întinsă a trupurilor. Șoldurile lui păreau să le ardă pe ale ei și, totuși, atingerea îi amorți creierul. Nu mai putea să gândească. Continuând să o imobilizeze din privire, el spuse:

-Dacă aș fi știut că pleci atât de curând, aș fi aranjat ceva frumos de despărțire.

Un weekend în Nepa Valley, explorând viile. Am fi putut să stăm la un han demodat și am fi avut propria noastră petrecere de degustare de vinuri, sorbind din același pahar. Sau am fi putut să ne plimbăm pe apele golfuflului într-o barcă micuță, numai noi doi pe apa lină. Am fi aruncat ancora seara târziu și am fi cinat pe punte, între stelele strălucitoare și oceanul negru și adânc. Ce crezi că ar fi fost mai frumos? Sau ai fi preferat altceva?

Ea încercă să-i răspundă tăios, dar nu își găsi vocea. În schimb, creierul îi era ocupat cu imaginea lor stând la o măsuță, flacăra luminării pâlpâind în adierea caldă a brizei, Morgan mângâindu-i mâna cu sărutări în timp ce stelele străluceau deasupra capetelor lor ?” și apa izbea ritmic de mica lor insulă creată de om. În același timp se vedea stând împreună cu el pe perne în fața unui foc vesel, mâinile fiindu-i acoperite de ale lui când țineau un pahar cu vin rubiniu și ea îl apleca spre buzele lui ușor întredeschise. Scoase un geamăt slab, aproape imperceptibil și închise ochii pentru a alunga acele gânduri seducătoare.

-Văd că preferi să improvizezi, murmură Morgan cuprinzându-i mijlocul cu brațele. Și mie la fel. Când buzele lui le căutară pe ale ei, Cecilia simți că se cutremură din tot trupul. El îi sorbi umezela gurii ca și cum ar fi fost un degustător expert și ea, vinul pe care el îl așteptase o viață întreagă. Sărutul fu amețitor, căci el inhala parfumul mai întâi și savura gustul. Abia apoi bău din ea, golind tot paharul până la fund. Din proprie voință, brațele ei îi înconjurară gâtul și ea pătrunse și mai adânc în gura lui pentru a gusta și a savura.

-Îmi place felul cum improvizezi, șopti el, sărutându-i obrazul, maxilarul și gâtul.

-Marile minți gândesc la fel, murmură ea, mușcându-i ușor tâmpla încăruntată.

Mai ai și alte idei bune? Aceleași mâini superbe pe care și le imaginase ținând un pahar de vin împreună cu ea i se strecurară acum pe sub tricou și lunecară în sus pe pielea ei, găsindu-i sfârcurile și punând stăpânire pe ele.

-Ce zici? întrebă el.

-Ahh...

-Mă bucur că-ți place, mai zise el apoi și îi mușcă lacom baza gâtului.

Cu ochii închiși datorită acelei plăceri extraordinare. Cecilia își dădu capul pe spate, permi-țându-i cât mai mult acces la pielea ei sensibilă. El îi apăsă ușor sfârcurile și apoi începu să le maseze tandru. Ei i se tăie respirația când simți fiorii care îi străbătură tot trupul.

Se gândi la toate motivele pentru care n-ar fi trebuit să fie în brațele lui și știa că acela ar fi fost momentul potrivit pentru a opri totul. Dar mai știa și că nu voia să o facă. Dacă ar fi făcut-o, și-ar fi negat ceva ce nu mai simțise niciodată și, foarte posibil, nu avea să mai simtă vreodată. De ce nu putea să fie egoistă, măcar o dată, și să facă dragoste cu Morgan? El știa că avea să plece și trebuia să fie conștient că era posibil să nu se mai întoarcă niciodată. Ea știa că nu avea să se mai întoarcă, așa că de ce să nu facă dragoste cu el? Avea să fie o amintire pe care să o scoată la lumină după ani și ani, să-i netezească marginile decolorate și să-și aducă aminte cu tristețe că, pentru o clipă, el fusese Camelot al ei.

Îl iubea și certitudinea aceea veni repede și fermă. Habar nu avea cum se întâmplase, cum putuse să se întâmple, dar știa când. Fusese în momentul când deschisese ușa și îl văzuse stând în prag în acel costum ridicol. Cum ar fi putut să nu se îndrăgostească de el? Acum nu mai avea importanță ce pățise Harper.

Morgan nu era perfect, dar avea tot ce dorea ea la un bărbat. Și, știind că nu putea să-l păstreze, îl voia chiar în clipa aceea, fără regrete și fără conștiință. Voia să fie al ei pentru o scurtă perioadă de timp, după care să-l lase și să nu mai privească înapoi. Ridicând o sprânceană doar în semn de mirare, el o întrebă inocent:

-Asta înseamnă că nu mai curățăm cutia lui Idiot?

Cecilia izbucni în râs. Era exact ce îi trebuia pentru a uita de tristețe. Râs și dragoste, își spuse ea. Așa avea să și-l amintească totdeauna pe Morgan. El era râs și dragoste. Continuând să chicotească, ea își frecă șoldurile de ale lui ademenitor.

-Am avut o inspirație de moment.

-Și eu am una deja, spuse el zâmbind și, dintr-o singură mișcare, îi scoase tricoul.

Amuzamentul ei pieri și se forță să rămână relaxată în timp ce el îi privea sâni mici. Întinse un deget și îl plimbă ușor printre sâni și în jurul lor. Uimită și amețită, ea îi trase fața lângă a ei și se întinseră amândoi unul lângă altul de-a latul patului. La început, gura lui fu blândă, dar apoi i-o strivi pe a ei cu lăcomie.

Mâna lui își încetă mișcarea cu care o tachina și îi mângâie ferm sfârcul trandafiriu până când acesta se întări. Ea își înfipse unghiile în umerii lui acoperiți de pulover și gemu în gura lui. Își mișcă picioarele agitată când începu să simtă o dorință slabă în partea inferioară a trupului. Hainele ei păreau să o țină, iar ale lui erau niște bariere care o împiedicau să-i atingă pielea caldă.

Trase de pulover în sus; încercând să-și atingă scopul, și Morgan întrerupse sărutul zâmbind ușor când ea ridică puloverul nerăbdătoare peste capul lui.

Un păr des și mătăsos de un șaten-închis îi acoperea pieptul și burta înainte de a dispărea în interiorul blugilor. Fascinată, Cecilia se uită la el un moment îndelungat, observând bronzul natural al pielii lui. Își lipi palmele de partea de sus a pieptului său, după care le lăsă să lunece încet până la mijloc, plăcându-i torsul lui de oțel acoperit de catifea. Deodată simți că i se face foarte cald.

Închizând ochii pentru câteva clipe ca să se calmeze, Morgan rezistă tentației de a-i scoate și restul hainelor și de a o poseda chiar atunci. Mâinile ei care explorau îi creau o durere aproape insuportabilă. Dar principalul lucru era să-i facă ei plăcere. Când spălase vasele mai devreme se hotărâse, aproape cuprins de disperare, să o seducă. Era deja vulnerabilă la atracția care exista deja între ei, dar se temea să o exploateze. După părerea lui, nimic nu era mai eficient decât un act de dragoste pentru a-i dovedi că avea să fie în preajma ei mai multă vreme. Întâi trebuiau să facă dragoste și, după aceea, ea avea să-și dea seama că nu avea de ce să se teamă din punct de vedere emoțional în ceea ce îl privea. Seducția părea o contradicție față de motivele lui, dar era sigur că răbdarea avea să funcționeze împotriva lui și el avea să ajungă să privească în urma unui avion care avea destinația Guatemala. Acum, spre surprinderea și încântarea lui, ea îl seducea pe el și cu niște rezultate de nedescris. Un val puternic de dorință îl străbătu deodată și îi descheie blugii, trăgându-i repede peste pulpe. Ea îi împinse la fel de repede jos. Morgan se uită la ea și își aminti cum și-o imaginase întinsă în iarbă. Ochii îi erau pe jumătate închiși și un zâmbet senzual, absolut feminin, îi juca pe buze.

Părul ca focul i se revărsa sub ea, în timp ce câte o șuviță răzleață i se încolăcea pe sâni. Sfârcurile trandafirii se întindeau ispititoare spre el. Mijlocul și șoldurile ei erau înguste, aproape băiețești, dar părul mătăsos de un roșcat auriu care îi ascundea feminitatea arăta că era femeie. Picioarele lungi, ușor depărtate, îl ademeneau cu plăcerile pe care le aveau de oferit.

-De prima oară când te-am văzut am știut că ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, murmură el dându-i părul la o parte de pe sâni cu vârful unui deget. Dar m-am înșelat. Ești mult mai frumoasă acum decât atunci.

Ea îi atinse tâmpilele argintii și îi trase capul în jos.

-Flatările te vor ajuta să ajungi oriunde,îi spuse ea atunci.

-Să nu uiți asta,scumpo,zise el mușcându-i gura ușor.Când sărutul deveni și mai profund,Morgan o îmbrățișa și mai tare,lipindu-i trupul de al său.Moliciunea ei îl atingea peste tot,făcându-i să se simtă cuprins de frenezie.Nu putea să mai aștepte.Îi dădu drumul brusc și se ridică în capul oaselor,scoțându-și cizmele și lăsându-le să cadă pe podea.În timp ce își scotea și celelalte haine,nu își dădu seama că ea îngenunchease în spatele lui.Apoi sânii ei îi pârjoliră spatele,iar brațele ei subțiri erau ca un colier de mătase la gâtul lui.Ea îl sărută ușor la baza gâtului și plămâinii lui părură să se golească de aer.Era o moarte superbă,își spuse el,și cu o femeie superbă.Întorcându-se în brațele ei,el o îmbrățișa din nou și se lăsară amândoi încet pe pat.Sânii ei dispărură în părul lui de pe piept,iar feminitatea ei se lipi de el.Cecilia zâmbi și Morgan simți că i se oprește inima în loc.Nu avea să grăbească nimic din plăcerea aceea imensă,hotărî el.O sărută scurt și apoi își lăsă capul în jos pentru a-i gusta întâi un sfârc,apoi pe celălalt.

Cu mâini nerăbdătoare,el îl trase spre sâni,gemând ușor când el începu să-i lingă.Mâinile lui puternice îi mângâiară pulpele înainte să-i cuprindă șezutul.Își lăsă degetele să lunece în interiorul ei,încântat de umezeala pe care o descoperi.

Cu ochii întredeschiși de plăcere văzu o roșeață cuprinzându-i gâtul și pieptul.

-Morgan,șopti se zvârcolindu-se sub mâinile lui.Te rog.

-Nu încă.

-Acum!Își plimbă mâinile implorator pe laturile trupului său,după care îi cuprinse fesele,îndemnându-l să intre în ea.Toate bunele lui intenții dispărură într-o mare de pasiune și o penetra.Țipând,ea îl învălui strâns,aproape prea strâns.Uluit,el se opri și se uită la ea.

-Cecilia?

-A trecut ceva timp,spuse ea evaziv.

-Dumnezeule,femeie,înnebunești un bărbat,zise el și o sărută cu tandrețe.

Când ea îi spusese că nu se juca de-a sexul,el crezuse că se referea la faptul că alegea amanți care preferau o relație confortabilă și de durată,nu că nu mai alesese nici unul de multă vreme.Mintea îi era plină de întrebări,dar nu le rosti cu glas tare.În schimb,închise ochii în timp ce ea se obișnuia cu el.Foarte ușor,începu să împingă,lăsându-și trupul să vorbească în locul lui.

Ea își încolăci picioarele în jurul mijlocului lui și începu să se miște odată cu el.Preocupat pentru ea,el fu mai reținut la început,dar ea se zvârcolea și se încorda,făcând niște mișcări care necesitau un ritm mai alert.El strânse din dinți,fortându-se să nu cedeze și broboane de sudoare îi apărură pe tâmpile.Ea îi refuza grija și cerea mai mult cu mâinile,cu gura,cu trupul.În timp ce

sentimentul de vinovăție se combina cu dorința copleșitoare, Morgan răspunse rugămintilor ei până când ajunse să se cufunde adânc în ea cu fiecare împingere. Deodată, ea scoase un țipăt și zvâcni în brațele lui, extazul ei învăluindu-l.

Cu un strigăt, el se afundă încă o dată în ea, eliberarea lui fiind îndelungată și intensă. După aceea rămaseră strâns îmbrățișați, lăsând valurile unirii lor să treacă peste ei și să-i aducă din nou pe nisipurile realității.

Trecură câteva minute până când Cecilia deschise ochii. Morgan era prăbușit deasupra ei. Greutatea lui o apăsa, dar ea era prea amețită și letargică pentru a-i păsa. Cine mai avea nevoie să respire când se afla deja în rai? Ar fi vrut să rămână acolo o veșnicie și să simtă iar și iar plăcerea pe care numai el i-o putea oferi. Sărutându-i umărul, Morgan își încorda brațele și se așeză pe o parte, trăgând-o și pe ea cu el.

-Te-a durat? Ea se ghemui și mai mult în el și răspunse negativ, dar neinteligibil.

-Mă bucur, zise el sărutându-i umărul din nou și mângâindu-i spatele absent.

Cecilia?

-Mmmm?

-Îmi adulmeci piciorul cumva?

-Nu cred, spuse ea vag, fără să se ostenească să-și înalțe capul. Trebuie să fie pisica. Am impresia că te place. Morgan întinse mâna în spate și o goni pe Idiot.

-Și eu o plac, dar nu chiar atât de mult. Aș fi mult mai încântat dacă mi-ai adulmece tu piciorul.

-Adu-mi aminte puțin mai târziu, zise ea cu un glas slab și nu putu să-și înăbușească un căscat. Morgan.

-Mmmm.

-Cred că ar trebui să fiu stîjenită sau furioasă pe mine și pe tine pentru că am ajuns în pat cu tine. Probabil că ar trebui să fiu și mai stîjenită sau furioasă pe mine însămi pentru că ți-am spus că ar trebui să fiu stîjenită sau furioasă pe mine. Mă întreb de ce nu sunt.

-Pentru că ești cu mine, răspunse el prompt, înțelegând imediat ce voia să spună.

Ea oftă și se jucă leneș cu părul moale de pe pieptul lui.

-Probabil că ai dreptate, zise ea căscând din nou. Cred că sunt obosită.

Maxilarul lui trosni ușor când îi urmă exemplul și căscă și el.

-Cred că și eu sunt. Ce-ai zice să dormim puțin?

-Sună minunat. Întorcându-se pe spate, Morgan o ținu strâns lângă el.

Ea se foi puțin până găsi locul potrivit pentru unul dintre picioare între ale lui, după care puse capul pe pieptul lui. Părul ei îi acoperea asemenea unei cuverturi de mătase.

-Ai grijă doar ce faci cu genunchiul,o preveni el cu o voce somnoroasă.

Ea chicoti și își îndreptă piciorul.

-Ți-e frig? întrebă el.Ea scutură din cap și părul de pe pieptul lui îi gădilă urechea.Mângâindu-i abdomenul absentă,adăugă:

-Corpul tău e ca un furnal.Urmă un moment îndelungat de tăcere și ei îi plăcu felul cum Morgan o mângâia pe spate.Parcă nu se putea abține să nu o atingă, nici măcar o clipă.

-Cecilia?

-Mmmm.

-Puțin mai jos.

-Aici? întrebă ea atingându-i buricul.

-Mai jos.Mâna ei alunecă și mai jos până când îi cuprinse membrul care se întărea rapid.Atunci îl mângâie,descoperind senzații și mai minunate de explorat.

-Sper că nu ești prea obosită,spuse el cu o voce deloc somnoroasă.Ea râse seducător.

-Cred că pot să mai stau trează puțin.

-Foarte bine,peu ce ești pe cale de a fi aleasă președinta „fan-clubului” meu, zise el și îi dădu capul pe spate pentru un sărut amețitor.

Stând în așternut,Morgan se întinse leneș.

-Ți-ai rezervat bilet de avion? o întrebă el.Cecilia clipi surprinsă când auzi întrebarea aceea neașteptată.Se depărta puțin de el și se întoarse să-l privească.

-Nu.Nu mi-am rezervat.Tocmai se treziseră dintr-un somn de după-amiază și ea nu putea să-și închipuie ce anume îl făcuse să întrebe de rezervarea biletului.Nu voia să se gândească încă la hotărîrea ei de a pleca.Nu după felul cum făcuseră dragoste.El își puse mâinile sub cap,ațintindu-și privirea asupra tavanului.

-Nu crezi că ar trebui să-l rezervi curând dacă pleci luni? Ea îl privi nedumerită.

-Sunt zboruri în fiecare zi spre Mexico City,așa că nu-i nici o grabă.De ce?

-Mă întrebam dacă o să suni astăzi,atâta tot,spuse el luând-o în brațe din nou și sărutând-o îndelung.Sunt hămesit,dar mi-e și foame.Ce-ai zice să-mi umpli stomacul înainte să te umplu eu pe tine? Ea izbucni în râs.În cele din urmă,se calmă suficient de mult pentru a spune:

-Morgan,ești un maniac sexual,binecuvântată să-ți fie inimioara.Ce-ar fi să comandăm niște pizza?

-Altceva nu vrei să mănânci? întrebă el strâmbându-se.

-Numai când e neapărată nevoie.Frigiderul e cam gol în momentul ăsta,dar cred că putem să găsim câte ceva.

-Descrierea ta este foarte puțin atrăgătoare,scumpo,așa că bănuiesc c-o să ne mulțumim cu pizza.Dar categoric fără anșoa!

-Atunci,porții separate.

-În cutii separate,spuse el întinzând brațul peste ea și ridicând receptorul telefonului.Frecându-i sânii cu bicepsii în joacă,adăugă:

-Eu comand.Care-i numărul?

-N-ai încredere în mine? întrebă ea cu dulceață în glas,plimbându-și unghiile ușor pe pulpa lui.

-Nici vorbă,zise el puțin cu răsuflarea tăiată și puse imediat receptorul în furcă.

Luni dimineață devreme,Cecilia își strânse și mai mult halatul în jurul trupului gol.Frigul umed dinspre golf pătrundea prin ușa deschisă de la intrare.Ea privi întristată cum Morgan își luă impermeabilul din cuier și îl îmbrăcă.Se întorcea acasă pentru a se îmbrăca adecvat pentru serviciu.

Ea hotărî cu tristețe că weekend-ul acela fusese visul unui hedonist.Imaginația lui Morgan cu privire la felul și locurile unde să facă dragoste se completa cu a ei, spre încântarea amândurora.Dar la fel de încântătoare fuseseră și momentele de bună dispoziție și discuțiile.Sîmbătă seară,foarte târziu,el luase o carte de groază de pe noptiera ei și începu să citească din ea cu glas tare,apelând și la efecte speciale.Zâmbi ușor când își aminti că vocea cu care imitase un strigoi semăna mai mult cu cea a unui taur care urma să fie castrat.

Nu avea nici cel mai mic regret în legătură cu numeroasele reguli personale pe care le încălcase pentru a fi cu el.Singura notă supărătoare o constituise faptul că el se referise mereu la iminenta ei „întoarcere” în Guatemala.Nici măcar o dată nu încercase să o facă să se răzgândească și,vag,pe ea o deranja acest lucru.Se așteptase la mai multe proteste,la mai multe motive pentru care n-ar fi trebuit să plece.În schimb,el o întrebase despre speranțele pe care le avea echipa care se afla deja acolo și ce anume descoperiseră până atunci.

De asemenea,făcuseră planuri pe termen lung pentru a o vedea după ce avea să se întoarcă.Ea se forțase să nu facă nici o promisiune,știind că nu avea să se mai întoarcă.Morgan se apropie de ea,luându-i chipul în mâinile lui calde.

-Aș fi vrut să nu pleci.Am senzația că sunt pe cale de a pierde lucrul cel mai de preț care mi-a fost dăruit vreodată.Îi atinse buzele atât de ușor și atât de dulce,încât ea avu impresia că i se frânge inima.Apoi o îmbrățișa strâns pentru un sărut mai profund.

În timp ce gurile li se contopeau, ea își strecură degetele prin părul lui și îl sărută cu pasiune. În cele din urmă, el își înălță capul râzând ușor.

-Dacă o ținem tot așa, o să dau naibii munca și ne ducem iarăși sus.

-Știu, murmură ea lăsându-și mâinile pe umerii lui, după care puse capul pe pieptul lui pentru ca el să nu-i vadă lacrimile. Nu credea să existe durere mai mare decât cea pe care o simțea ea în clipa aceea.

-Să mă suni când o să știi numărul zborului, da? zise el. Ea încuviință, căci nu avea curaj să vorbească. De asemenea, avea senzația că el era cel care pleca pentru totdeauna. În definitiv, își făcea rău singură. Ar fi vrut ca el să nu fie atât de pasiv.

-Aș vrea..., începu el șovăitor în timp ce îi mângâia părul. Nu, lasă...

Ea înghiți nodul care i se pusese în gât.

-Ce anume?

-Ei bine, compania mea organizează o recepție anuală sîmbăta asta. N-aș vrea să merg cu nimeni altcineva decât cu tine. Vreau ca toată lumea să vadă ce persoană deosebită ești. Dar pleci prea curând. Agățându-se de ocazia de a-l mai vedea un timp, ea zise:

-De fapt, n-am o dată fixă când trebuie să ajung la șantier, așa că presupun că mai pot să stau vreo săptămână.

-Ești sigură? întrebă el ridicându-i bărbia. Ea îi zâmbi înlăcrimată.

-Cât se poate de sigură. Chipul lui se luminează de plăcere. Sărutul pe care i-l dădu apoi fu devastator. Când el îi dădu drumul, Cecilia deschise ochii amețită și se uită în ochii lui. Dacă ar fi gândit limpede, ar fi văzut lumina triumfătoare din ei.

-Grozav, zise el. Hai să cinăm împreună diseară. Ea zâmbi încântată.

-Cu mare plăcere. După alte câteva amânări tăcute, dar satisfăcătoare, ea închise ușa în urma lui Morgan și știu că nu avea să plece nicăieri în viitorul foarte apropiat. Îl iubea pe Morgan și nu voia să-i dea drumul atât de ușor. Tatăl ei spusese adesea că, pentru orice problemă, există o soluție. Era o femeie inteligentă și vicleană care se aflase și în situații mai grele decât aceea de a plănuși ceva împotriva bărbatului iubit.

-Dacă pot să mă gândesc la așa ceva, atunci pot să găsec și o cale de ieșire din situația asta, fără ca Morgan să afle vreodată de acțiuni, spuse ea cu glas tare. Sper. Gândește pozitiv, Cecilia! Fiind preocupată cu gândurile ei, nu auzi fluieratul victorios care răsună pe strada cufundată în liniște.

CAPITOLUL 8

-Chiar ești arheolog? o întrebă Marion Alloway,contabila principală de la *Abbott Industries*.

-Exact,spuse Cecilia reușind într-un fel să-și păstreze zâmbetul întipărit pe chip. Se întrebă de câte ori avea să mai audă întrebarea aceea pusă pe acel ton de neîncredere Era evident că oamenii de la conducerea lui *Abbott Industries* considerau că un arheolog nu trebuia să poarte haine din mătase înflorată,fără bretele,și sandale cu tocuri de zece centimetri.Poate ar fi trebuit să-și strângă părul în coc și să-și pună o rochie neagră fără nici o formă,ciorapi groși și pantofi ortopedici.Își închipuia cât de deplasată ar fi părut în sala aceea de banchet de la Fairmount Hotel cu tapetul său elegant și cu candelabrele sale de cristal.Picioarele începuseră deja să o doară din cauza faptului că stătuse prea mult pe suprafața de marmură cu vinișoare aurii.La naiba cu angajații înfumurați ai lui Morgan,hotărî veselă în sinea ei și sorbi din paharul de șampanie.

-Cel puțin așa scrie pe diploma mea de colegiu,zise ea apoi.

-Niciodată n-am înțeles diferența între arheologie și antropologie,spuse Jay Taylor,aruncându-i o privire dezaprobatoare lui Marion.Era un bărbat scund și grăsuț,de vreo patruzeci și opt de ani,și vicepreședintele lui Morgan însărcinat cu marketing-ul.Zâmbind mai sincer de data aceasta,Cecilia spuse:

-Cele două ramuri au câteva lucruri în comun,care pot să-i nedumerească pe cei neavizați.Dar,în principal,arheologia încercă să explice de ce.Una face săpături în pământ,cealaltă în oameni.Jay râse,dar Marion zâmbi doar.Cecilia se întrebă dacă toate femeile ajunse în funcții importante își pierduseră simțul umorului în timpul urcușului.Încă nu întâlnește una în seara aceea care să fie mai mult decât politicos distantă,l-ar fi plăcut să admită că le era greu să facă față într-o lume a bărbaților.Dar nu credea că existau indivizi mai misogini decât profesorii excentrici care trebuiau să aibă de-a face cu o femeie sponsor.Dăduse peste câțiva de acest gen și fusese cât pe ce să le tragă un pumn în ochi pentru atitudinea lor disprețuitoare față de ea.Morgan era un tip care cerea mult,dar niciodată nu o privise de sus.Nu își închipuia că se purta cu angajatele sale altfel decât cu respect.

-De cât timp îl cunoști pe Morgan? o întrebă Marion curioasă.

-Nu de prea mult,spuse Cecilia evaziv și,apoi pentru a descuraja alte întrebări, adăugă: Ne-am cunoscut în timpul călătoriei lui de afaceri de luna trecută.

Jay oftă nostalgic.

-Șeful nostru e foarte norocos.Bănuiesc că nu cunoști o altă tipă arheolog care e liberă.Deodată m-a apucat cheful să fac săpături în pământ.Cecilia râse ușor.

-Gwen Jones e necăsătorită și este binecunoscută în arheologia romană.Sunt sigură că i-ar fi făcut plăcere și te inițieze.

-E drăguță? întrebă Jay cu speranță în glas.

-Foarte.Nici n-ai zice că a trecut de șaizeci de ani.

Jay se strâmbă și,spre surprinderea Ceciliei,Marion începu să râdă.

-Pare perfectă pentru tine,Jay.Cecilia își dădu seama cu uimire că femeile pe care le cunoscuse la recepție nu își pierduseră simțul umorului.Numai că nu răspundeau față de ea.Știa că nu făcuse nimic care să le jignească, așa că nu aveau nici un motiv să fie tăioase.Doar dacă nu cumva de vină era faptul că venise cu Morgan.Și habar nu avea de ce le-ar fi jignit acest lucru.Doar dacă...

Simțindu-se cuprinsă de o gelozie teribilă,se uită peste umărul lui Jay la Morgan, care era tot înconjurat de un mic grup format din femei și bărbați ce conversau aprins.Fusese chemat acolo la puțin timp după ce li-i prezentase pe Marion și Jay.Cu mândrie în ochi,Cecilia admise că era un bărbat foarte viril,deși nu într-un mod convențional.Poate că nu avea să apară niciodată pe coperta unei reviste,doar dacă nu cumva aceasta era Forbes,dar ea simțise întotdeauna magnetismul puternic.Probabil că și alte femei îl simțiseră.

Totuși,după toate investigațiile pe care le făcuse în privința lui,nu auzise nici măcar un zvon cum că ar fi amestecat plăcerea cu afacerile.Și își amesteca plăcerea foarte bine, așa cum remarcase ea de mai multe ori în cursul acelei săptămâni.Ca și cum i-ar fi simțit privirea ațintită asupra lui,Morgan își înălță capul și îi zâmbi, trimițându-i semnale personale din ochi.Ea citi dorința din ei, combinată cu nerăbdarea de a o duce într-un loc mai intim și știu că gelozia ei era neîntemeiată.Nu existau zvonuri cum că s-ar fi culcat cu angajatele lui pur și simplu pentru că nu o făcea.Avusese doar un moment de nesiguranță, atâta tot, ceea ce nu era de mirare în împrejurările acelea.Ar fi trebuit să fie în toiul unei crize de nervi, din moment ce nu găsisse un motiv suficient de întemeiat pentru a opri planul fără să-l dezamăgească pe Harper.Totuși, dacă nu găsea o soluție cât mai repede, până la urmă, tot avea să facă acea criză de nervi.Nu era ușor să-l iubească și să-l trădeze pe Morgan în același timp.Uitându-se din nou la Jay și Marion, văzu o expresie indescifrabilă pe chipul acesteia.

-Jay, strigă unul dintre bărbații din grupul lui Morgan, vino încoace și vorbește-le acestor oameni din nou despre cercurile de calitate.Jay scoase un geamăt și Marion chicoti.

-Ce sunt cercurile de calitate? întrebă Cecilia curioasă.

-Este o tehnică de comunicare japoneză foarte eficientă între angajați și conducere, explică Jay repede, vădit netulburat de faptul că avea de-a face cu o

persoană ignorantă.Începând cu grupuri mici,ei...

-Jay!

-Mai lăsați-mă-n pace,oameni buni,se plânse el,după care se scuză și se duse la celălalt grup.Cecilia se uită întrebătoare la Marion,care râse ușor.

-Ți-aș spune,dar n-aș vrea să-l lipsesc pe Jay de acest privilegiu.Îi place conceptul la nebunie.Ușor uimită de schimbarea petrecută cu Marion,Cecilia dădu să spună ceva,însă fu și mai mirată când femeia o luă de braț și o conduse la câțiva metri de grupul lui Morgan.

-Cecilia,știi că am folosit un ton puțin cam caustic mai înainte și îmi cer scuze,zise ea cu o voce scăzută și sinceritatea i se citi în ochi.Sunt sigură că și celelalte femei nemăritate s-au purtat la fel cu tine și îți cer scuze și pentru ele.

Nu suntem întotdeauna atât de neprietenoase.Vezi tu,de obicei,Morgan merge la astfel de recepții însoțit de una din noi sau ne roagă să jucăm rolul de gazde pentru el,pentru că e necăsătorit.Nu ne-a făcut niciodată alt gen de invitație, adăugă Marion repede.Întotdeauna am sperat că...ei bine...Să zicem că foarte puține dintre noi ar fi strigat „*hărțuire sexuală*” în caz că și-ar fi schimbat atitudinea distantă.M-am mirat și am fost puțin invidioasă când a apărut cu tine,zise ea zâmbind cu tristețe.Ne-ai spulberat toate visurile de a ne căsători cu șeful și de a duce o viață de huzur.E îngrozitor ca șef,așa că ne-am închipuit că trebuie să fie mai acceptabil în viața personală.Cecilia râse ușor.

-Îți mulțumesc că mi-ai spus.Ca să fiu sinceră,începusem să cred că venea însoțit numai de prostituate.Marion râse sec.

-Îmi plăci,Cecilia,și,de asemenea,costumul tău.E cumva un St.Laurent?

Cecilia nu fu deloc încântată că femeia se pricepea la modă și se întrebă câte altele mai știau că era o toaletă creată de un designer.Bine că Morgan nu o întrebase; doar amenințase că avea să i-o sfișie,prima oară când o văzuse.

-Este,dar e una din producțiile de masă pentru I.G.Magnin,minți ea fără ezitare,căci costumul era unicat.După primăvara minunată pe care am petrecut-o în noroiul din jungla guatelameză,m-am gândit că aveam dreptul să cheltuiesc mai mult.

-Arăți superb în el! Și,ia spune-mi,cum lucrează un arheolog în noroiul din jungla guatemaleză?

-Cu cizme foarte înalte,zise ea și amândouă izbucniră în râs.Ascultând atent discuția despre tehnica japoneză în ceea ce privea relațiile dintre angajați și conducere,Morgan își îndreptă privirea spre Cecilia,care stătea de vorbă cu Marion.Văzându-le râzând,fu încântat că cineva din angajații lui se înmuiașe față de Cecilia.Fusesse furios când,la început,toată lumea o privise cu o

dezaprobare rece.Era adevărat că dorea ca oamenii lui să ofere o imagine curată,dar el nu era demodat și rigid.Nu îl întrebase niciodată pe directorul lui de la programare,de ce purta uneori cravate de culoarea levănțicăi.Nu o întrebase niciodată pe asistenta vicepreședintelui de la personal,de ce trăia cu doi bărbați. Nu se băga în viața personală a nimănui; erau problemele fiecăruia.Nu voia din partea lor decât să-și facă treaba perfect.Dar ei nu ezitaseră să facă remarci negative nu prea subtile la adresa Ceciliei.Și ea se purtase cu toți cu farmec și grație.Dacă își dădea seama că erau puțin cam formali,nu arăta.Cecilia avea clasă,și el o avea pe ea.Deodată,mormăi o înjurătură când un bărbat trecu pe lângă Cecilia și îi zâmbi lasciv.Știa că n-ar fi trebuit să o lase să iasă din casă în costumul aceia.Umerii ei dezgoliți străluceau asemeni fildeşului sub lumina puternică a candelabrelor.Costumul îi era mulat pe corp de la șani până la mijloc și,deși pantalonii erau puțin largi și cu cute,îi scoteau în evidență șoldurile și picioarele.Și încă tot nu își închipuise cum de două barete subțiri și argintii izbuteau să-i țină sandalele în picioare.Părul îi era strâns în creștet și câteva șuvițe îi cădeau în jurul fetei și pe ceafă făcându-o să arate extrem de sexy și să nu semene deloc cu un arheolog.Nu era de mirare că tuturor le era greu să accepte că era așa ceva.Probabil că ar fi leșinat cu toții dacă ar fi știut că era,de asemenea,și principala acționară a lui *Parkhurst*.

-Ce părere ai,Morgan? El clipi nedumerit,neavând nici cea mai mică idee despre ce era vorba.Sperând că subiectul era tot legat de comunicarea între angajat și conducere,răspunse neutru:

-Cred că unele idei sunt bune.Șapte perechi de sprâncene se ridicară de uimire.

-Crezi că ideea majorării impozitelor pentru corporații e bună?

Gemând în sinea lui pentru faptul că nu fusese atent,Morgan zâmbi și adăugă repede:

-Dar numai la suprafață.Bineînțeles,sunt sigur că lobiștii or să-și facă treaba și o să obținem câteva porțițe.Le-am cerut deja celor de la „*Finanțe*” și de la „*Juridic*” să verifice și să vadă ce putem să facem.

-E o lege menită să le ușureze puțin situația celor cu venit mediu,zise Bill Merriman îndreptându-și nervos cravata de culoarea levănțicăi.

-Toate prețurile or să crească,spuse Jay gânditor.Și niște prețuri și mai mari decât cele de acum n-au să ușureze nimănui situația.

-E de asemenea menită să ușureze și situația taxelor de colegiu,dar aici nu mă amăgesc singur,zise un altul,care avea două perechi de gemeni la colegiu.

-Zău dacă înțeleg cum reușești să te descurci,Harry...

Deși stătea în mijlocul grupului,Morgan ignoră din nou glasurile din jurul său și

își concentra privirea asupra Ceciliei. De data aceasta, fu amuzat când o văzu ducându-se cu Marion spre masa încărcată de mâncare din capătul celălalt al încăperii. Aflase multe lucruri despre Cecilia în cursul acelei săptămâni și unul dintre ele era pasiunea ei pentru mâncare. Se cutremură când își aminti de cina pe care o luaseră miercuri seara la un restaurant italian. Ea atacase o farfurie de „calamari” cu aceeași poftă cu care mânca o pizza cu anșoa. Pentru el, sepia nu era mai gustoasă decât peștișorii sărați, denumirea ei pentru anșoa.

Zâmbind în sinea lui, își aminti, de asemeni, cu câtă poftă îl atacase și pe el, când se întorseseră de la cină. Sau poate că el o atacase primul. Nu era chiar sigur, dar nu avea nici o importanță. Făcuseră dragoste, consolidând relația dintre ei doi.

Era mai legat de Cecilia decât fusese de altceva în viața lui, inclusiv de *Abbott Industries*. Și avea impresia că și ea devenea din ce în ce mai legată.

Nici unul dintre ei nu mai pomenise de plecarea ei după recepția din seara aceea și el era bucuros. Ea nu mai dăduse nici un semn de ezitare legat de faptul că erau atât de implicați într-un timp atât de scurt și, de asemenea, acest lucru îl încânta. Nu se pomenise nimic despre legătura ei cu *Parkhurst* și asta îl cam deranja. Toată săptămâna așteptase ca ea să spună ceva despre asta, mai ales după ce făcuseră dragoste. Acela era momentul potrivit pentru a vorbi despre „micile amănunte” din viețile lor, nu? În schimb, vorbiseră despre orice altceva. El înțelegea că timpul avea să o facă să aibă încredere în el, dar din cauza tăcerii ei, el nu era prea pregătit să-și declare angajamentul cu glas tare. Probabil că era o prostie și un fel de joc de putere misogin, dar simțea nevoia să păstreze ceva pentru sine pentru că și ea făcea același lucru. Starea de neliniște îl cuprinse din nou și, în-cercând să o ignore, își spuse să ia fiecare zi așa cum era. Dacă Cecilia descoperea vreodată că el știa despre *Parkhurst* și, mai rău, că aflase prin intermediul unor detectivi, se îndoia în mod serios că ar fi rămas calmă suficient timp pentru explicații. Avea să-i spună singură când era pregătită. Până una-alta, el se tortura singur pentru ceva ce nu putea fi schimbat.

Luându-și ochii de la spatele ei subțire, redeveni atent la conversație.

-Ești de acord, Morgan? El scoase din nou un gemăt surd, întrebându-se ce mai pierduse de data aceasta. Trebuia neapărat să înceteze să mai viseze cu ochii deschiși la Cecilia. În definitiv, acum o avea în realitate și intenționa ca lucrurile să nu se schimbe.

-Un șarpe? întrebă Morgan șocată, rămânând cu lingura plină de caviar în aer.

-Nu era veninos, Marion, spuse Cecilia strâmbând din nas la vederea caviarului, doar mare. Avea aproape un metru cincizeci lungime. L-am botezat

Monty Python și era foarte util în tabără.

-Nu cred că aş vrea să ştiu în ce fel era util,zise Marion golind lingura pe farfuria de porțelan.

-Nu atâta timp cât mănânci,fu de acord Cecilia și își puse puțin „*antipasto*” pe farfurie.N-am putut să-l gonesc.Era foarte capricios.Odată l-am găsit dormind dus pe cutia cu fragmente de vase din cortul profesorului Silverstein.Tipul era un misogin nesuferit față de toate femeile din tabără.La naiba,ai crede că nopțile sunt foarte călduroase în junglă,dar noi cădeam lați în paturi după ce asudam toată ziua în zăpușeală.Marion chicoti.

-Am cunoscut și eu câțiva tipi de genul ăsta.Cecilia încuviință în semn că înțelegea,după care zâmbi cu răutate.

-Lui Silverstein îi era groază de șerpi,așa că bineînțeles că l-am lăsat pe Monty acolo unde era.Marion izbucni în hohote de râs.

-Mi-a plăcut grozav când l-am văzut cocoțat în pat și urlând de groază.Îi mai lipsea fusta.Cecilia își încheie povestirea cu o mișcare din mână și fu cât pe ce să piardă chifteluța pe care o ținea în lingură.Punând-o repede pe farfurie,zâmbi amuzată de veselia lui Marion și vru să ia altă chifteluța.În ,același timp,auzi numele lui Morgan rostit de cineva de pe partea cealaltă a mesei.Aruncă o privire cu coada ochiului și văzu doi bărbați care discutau absorbiți.

-Nivelul de încredere al altor membri ai consiliului e scăzut în momentul ăsta,spuse cel înalt și cu părul cărunt.

-Piața a mers cam prost un timp,asta e tot,explică apoi celălalt,un individ scund și chel de o vârstă greu de precizat.

-Nu-i vorba de asta,zise cel cărunt.Poți să păstrezi un secret?

Cecilia știa că,dacă ar fi continuat să asculte,s-ar fi făcut vinovată de tras cu urechea.Cei doi nu își dădeau seama că erau suficient de aproape de ea.Dar când ei coborîră glasurile și mai mult,ea se aplecă imediat puțin spunându-și că o făcea pentru a ajunge la platoul cu pui Szechuan.

-Mai ții minte cât ne-a presat să aprobăm cumpărarea acelei companii de computere? întrebă căruntul. Chelul încuviință nedumerit.

-Da,știi că am pierdut bani cu asta.Dar ne-a adus o bună scutire de taxe.

-Și toți am crezut că a fost ideea nemaipomenită a lui Morgan pentru a menține scăzute costurile cheltuielilor companiei.Numai că n-a fost asta.Mai târziu am aflat că proprietarul companiei era fostul lui coleg de cameră de la Stanford.Evident că a făcut-o ca să-și ajute un vechi prieten.Ea avu senzația că fusese străpunsă de un cuțit și îi veni să țipe.Chelul chiar o făcu:

-La naiba! Am fi putut să avem necazuri mari dacă n-am fi avut profiturile

impozabile.

-Am avut mare noroc.Acum e chestia asta cu contractul pierdut în favoarea lui *Parkhurst* și necazurile cu *C/Mac*.În mod normal,dacă lucrurile astea s-ar fi întâmplat în momente diferite,am fi zis că Morgan e grozav ca președinte,dar nu poate să-i oprească întotdeauna pe rivali înainte ca aceștia să-și ia avânt.Sincer să fiu,cred că tipul își pierde flerul...

-Cecilia? întrebă Marion îngrijorată.Ești albă ca o stafie.Ți-e rău?

Dându-și seama deodată că fața i se golise de sânge,Cecilia se forță să se îndrepte.Uitându-se la încheieturile degetelor ei albe ca varul,ar fi vrut să țipe că era mai mult decât atât,că era pe moarte.Nu voia decât să se târască într-un mormânt și să se acopere cu pământ.

-N-am nimic,spuse ea slăbind strânsoarea pe farfurie.I se făcu rău când văzu mâncarea.Ridicând privirea repede,îi văzu pe cei doi bărbați îndepărtându-se,dar continuând să vorbească.

-Ești sigură? Poate ar fi mai bine să-l chem pe Morgan.

-Nu! exclamă ea și o apucă pe Marion de braț.Înainte ca aceasta să lase farfuria jos și apoi adăugă puțin mai calmă: Mi-e bine,zău.

-Bine,zise Marion neconvinsă.Încercând să-și oprească tremurul genunchilor,Cecilia se întrebă vag dacă n-ar fi trebuit să spună că nu se simțea prea bine.Îi venea amețelă când se gândea că Morgan nu căutase o scutire de impozit,ci își ajutase un prieten.Avusese noroc că nu își pierduse propria companie în urma eșecului.Trebuia să fi fost încântat că lucrurile se terminaseră așa cum se terminaseră.Dar atunci se amestecase ea.Oh,Doamne,și cum se mai amestecase! Acum,membrii consiliului de administrație al lui Morgan își pierdeau încrederea în capacitatea lui de a conduce *Abbott Industries* și era numai vina ei.

Nu putea nici să fugă,nici să țipe,și nici chiar să plângă.Era un coșmar știind că era obligată să stea la recepția aceea.Oricât de mult ar fi vrut,nu avea cum să plece în clipa aceea fără ca oamenii să pună întrebări.Tresări speriată când Morgan apăru deodată lângă ea și îi șopti la ureche:

-Ești cel mai delicios lucru din încăperea asta,iubito.

Ridicându-și privirea goală,ea aproape că se înfiora când văzu tandrețea din ochii lui albaștri.Era mai rău decât un coșmar.

-Mi-a fost dor de tine,iubito,șopti Morgan luând-o pe după umeri.Cecilia își înăbuși valul de isterie care amenința să o sufocă și izbuti să-i zâmbească.

Îi zâmbi și el,fiind clar că nu observase nimic neobișnuit la ea.

-Cecilia tocmai îmi povestea despre un șantier arheologic din America de Sud unde a lucrat,zise Marion.Cred c-o să mă mulțumesc cu viața din cadrul

companiei.Nu mă dau în vânt după șerpi,nici chiar după cei care au simțul umorului.Morgan râse ușor și,când Marion începu să-i povestească despre Monty Python,Cecilia îi mulțumi în gând.Avea mare nevoie de câteva minute ca să-și câștige stăpânirea de sine.Trăgând adânc aer în piept,se limpezi mintal,tot nevenindu-i să creadă ceea ce tocmai auzise.Ea și Harper făcuseră investigații atât de amănunțite și,totuși,nu știuseră că fostul lui coleg de cameră de la colegiu fusese proprietarul acelei companii afurisite de computere.Cum putuse să le scape așa ceva? Trebuia să fi apărut în rapoarte.Oare fuseseră atât de orbiți de ideea de răzbunare,încât nu observaseră legătura dintre Morgan și proprietar.

Poate că nu le scăpase,își spuse ea plină de speranță.Era posibil ca în rapoarte să nu fi apărut legătura cu Stanford.În definitiv,se părea că nici membrii consiliului său nu știuseră de prietenia lui cu proprietarul când aprobaseră achiziționarea companiei.Probabil că proprietarului îi plăcea să stea retras,ca și ei.Poate că Morgan și individul respectiv nu mai erau prieteni buni acum,dar Morgan îi fusese dator din trecut.Îi datorase ceva serios.

Cecilia gemu în sinea ei,dezgustată față de ea însăși.Motivul pentru care Morgan cumpărase compania aceea falimentară era o pură speculație din partea ei.Era adevărat că îi făcuse pe Harper și pe alții ca el să-și piardă investițiile,dșr nu din lăcomie,așa cum crezuse ea la început.Nu încercase decât să-și ajute vechiul prieten.Orbită de ideea de răzbunare în numele tutorelui ei,ea fusese cea răutăcioasă.Ei bine,reușise să fie ticăloasa anului,își zise ea cu amărăciune.

Acum membrii consiliului de administrație al lui Morgan aveau îndoieli serioase cu privire la capacitatea lui de a conduce *Abbott Industries*.Ea trebuia să le reînvie încrederea în Morgan ca președinte al companiei.Din moment ce ea îi crease acele probleme,îi era datoare cu îndreptarea greșelilor.Dar habar nu avea cum să o facă.

-Cine trebuia să dea o lecție,cui? murmură ea,după care mușcă dintr-o măslină pentru a-și ascunde neliniștea.

-Asta o să hotărâm mai târziu,draga mea,îi șopti Morgan la ureche.

Ea se îneacă imediat cu măslina.

-Ai pățit ceva? o întrebă Morgan dându-i o palmă pe spate pentru a o ajuta să-și revină.

-Chestia asta nu dă rezultate niciodată,zise ea un moment mai târziu,cu ochii înlăcrimați,când măslina găsi drumul cel bun spre stomac.

-O să țin minte,spuse el mângâindu-i spatele dezgolit.Cecilia se forță să rămână maleabilă sub atingerea lui.Nu voia să o atingă; nu merita nici un gest tandru din partea lui.

-Mie nu mi-ai povestit niciodată despre Monty și profesor,se plânse el bine dispus,furând o măslină de pe farfuria ei și vârând-o repede în gură.

-Ți-am povestit despre lacul Zack și nu-mi mai fura măslinile! strigă ea,dar se enervă când își auzi vocea pițigăiată,aproape cuprinsă de panică.Zack era un animal pe care îl foloseam la șantierul din Nepal și căruia îi plăcea la nebunie să bea cafea,îi spuse ea,mai calmă,lui Marion.De fiecare dată când simțea aroma,își rupea sfoara cu care era legat și venea în goană lângă foc,trecând peste corturi și echipament.Trebuia să-l ținem contra vântului,altfel distrugea totul.

Marion râse ușor și Morgan zise:

-Va trebui să-mi povestești mai multe despre arheologie,Cecilia.

-Morgan! strigă cineva din partea cealaltă a mesei.El gemu nemulțumit.

-N-am un moment de liniște.Cecilia observă zâmbetul lui Marion când văzu cine îl solicitase pe Morgan de data aceasta.Tresări când îl văzu pe membrul consiliului cel înalt și cărunț care îl chema pe Morgan în mijlocul unui grup de bărbați.Acolo era și individul cel chel și ea bănuia că și ceilalți doi erau tot membri ai consiliului.

-Nu poți să ignori consiliul,șefule,spuse Marion confirmându-i bănuielile.

-Din păcate,zise Morgan sec.Ne scuzi puțin,Marion? Cecilia nu i-a cunoscut pe membrii consiliului director al Al.

-Nu! exclamă Cecilia și apoi adăugă imediat: Vreau să spun că poți să mă prezinți mai târziu.Par nerăbdători să-ți vorbească.Eu pot să-i cunosc și altă dată.El se strâmbă.

-Cred că ai dreptate.Întotdeauna au ceva urgent de discutat,chiar și atunci când problema respectivă nu e chiar urgentă,zise el și o sărută pe obraz,zâmbind.Mai oprește-mi și mie puțin caviar.Știind că trebuia să se comporte la fel ca întotdeauna,Cecilia strâmbă din nas.

-O să-l apăr cu viața mea.

-Știam eu că pot să-ți încredințez peștișorii.Privi în urma lui cu un amestec de ușurare și emoție.Se simți puțin ca Stan Laurel și se gândi la situația încurcată în care intrase de această dată.

-Recepția trebuie să fi fost foarte plicticoasă pentru tine,din moment ce toată lumea nu vorbea decât despre *Abbott Industries*,spuse Morgan când se aflau în lumina gălbuie de pe veranda ei.

-A fost...altfel,zise ea fără să-și ridice privirea,în timp ce căuta cheile în poșetă.Am avut senzația puțin că eram în Dallas,dar fără pălării de cowboy și cizme din piele de șarpe.Mi-a plăcut foarte mult.Ah,iată-le!Zâmbind,scoase cheile și le

zdrăngăni.Fără să spună nimic,el i le luă din mână și deschise ușa.

Înainte să apuce să pășească înăuntru,ea îi puse mâna pe braț,oprindu-l.

-Ah...Morgan?

-Da? Ea îi evită privirea și el se încruntă.Era clar că ezita să-l lase să intre,dar nu își putea închipui de ce.Aproape că locuise acolo toată săptămâna și nu numai cu permisiunea ei,ci cu acordul ei entuziast.La naiba,credea că nu mai avea să dea semne de șovăială! Dacă trebuia să înceapă iarăși lupta pentru ea...

-Cecilia,ai de gând să-mi spui că a fost frumos,dar că o să pleci spre Guatemala, mâine dimineață? o întrebă el cu tristețe apucând-o de umeri.Pentru că,dacă e așa,te încui în dormitor!

-Nu plec în Guatemala,îl asigură ea.Doar că sunt cam obosită în seara asta.

Uimit de afirmația ei,el o privi fix.Chiar crezuse că avea să-i spună adio.Sau,mai degrabă adios.El își lăsă brațele pe lângă trup și scutură din cap pentru a se dezmetici.Cecilia nu făcea niciodată ceea ce aștepta el să facă.Acest lucru era cel mai enervat la ea și asta îi plăcea cel mai mult.

-Îmi pare rău,zise el.Presupun că și eu sunt puțin obosit.A fost o seară lungă.Hai să intrăm și să mergem la culcare.În semiîntunericul de pe verandă,el nu observă că ea își încordase maxilarul.Lărgindu-și cravata neagră de mătase și descheindu-și nasturii cămășii,el intră în hol.Văzând că ea nu îl urma,se întoarse mirat.

-De ce am senzația că s-a-ntâmplat ceva? Ce s-a-ntâmplat?

-Morgan,sunt obosită în seara asta.Pentru moment,el se întrebă de ce se repeta,dar apoi înțelese.Râzând ușor,o trase înăuntru,nu prea blând,și închise ușa.

Apoi cuprinzând-o cu brațele,îi spuse tandru:

-Cecilia,nebuno,nu știi că,pentru mine,însemni mai mult decât un dormitor?

Ea oftă la pieptul lui.

-Doar că...

-Doar că ești obosită.Și eu sunt obosit,așa că o să dormim liniștiți în noaptea asta,zise el mângâindu-i spatele absent.

-Nu sunt bună pentru tine,Morgan,murmură ea cu puțină emoție în glas.

El se încruntă ușor nedumerit,după care îi dădu capul puțin pe spate.

-Nu mai vorbi prostii.Ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Acoperindu-i buzele cu ale lui,o simți că șovăie.După aceea,ea se relaxa și îl sărută la rândul ei.Își strecură mâinile pe sub haina lui,mângâindu-i talia ușor.

Sărutul era lipsit de pasiune,dar conținea o senzație de liniște care îi oferii lui o profundă satisfacție.După puțin timp,Morgan avea aceeași senzație stând

ghemuit lângă ea în pat. Acest lucru îi permitea să se gândească la discuția cu membrii consiliului. Aceștia continuaseră să fie supărați din cauza faptului că Morgan pierduse în fața concurenței, dar păruseră mulțumiți când el îi asigurase că aveau să aibă alte ocazii pe viitor.

Și toți erau în stare să-și vândă și mamele dacă aveau ceva de câștigat de pe urma acestui lucru. Era obișnuit cu asemenea confruntări cu membrii consiliului său director. De obicei, unul sau doi complotau întotdeauna pentru a-l da jos din cauza vreunui dezastru imaginar care ar fi așteptat compania Al. Voiau ca el să nu mai fie președinte. Dar știa exact care erau cei dificili și care erau cei slabi, care ar fi putut fi convinși să-i stea alături. În trecut, întotdeauna îi plăcuse lupta. Simțind căldura trupului Ceciliei ghemuit lângă al său, băătălia care simțea că avea să vină cu membrii consiliului director i se părea mai lipsită de sens și mai puțin importantă ca oricând. Investise mulți ani în continuarea și apoi în extinderea firmei de aparate electronice pe care o fondase tatăl lui. Avea să lupte cât putea de mult pentru a rămâne la conducerea lui Al. Dar știa că acum în viața lui exista ceva mai important decât Abbott Industries.

Cecilia schimbase acest lucru și chiar într-un timp atât de scurt. Intrase în lumea lui asemeni unui uragan, stârnind emoții pe care nu le mai simțise niciodată. Nu îi ceruse nimic în schimb, nu voise nimic și, totuși, atunci când fusese pregătită, îi dăruise totul. Nimic nu era mai important decât ceea ce clădea împreună cu ea. Auzindu-i respirația liniștită în întuneric, se hotărî să se recunoască înfrânt în fața oboselii și să-i urmeze exemplul. Când i se închideau ochii, se întrebă o secundă ce avea să-i rezerve viitorul. Zâmbi somnoros. Alături de Cecilia, viitorul era absolut imprevizibil.

Cecilia își strânse partea din față a cămășii de noapte într-o mână și, ținându-se de balustradă cu cealaltă, coborî scara în vârful picioarelor. Sentimentul de vinovăție îi făcea pe oameni să apeleze la gesturi nebunești, hotărî în sine ea. Sentimentul de vinovăție o forțase să pună la cale un nou plan pentru a-l ajuta pe Morgan și, totuși, a-l mulțumi pe Harper. Și conștiința vinovată insistase că acel plan trebuia pus în mișcare în toiul nopții, când toți oamenii normali dormeau. Așa că, iat-o furișându-se prin propria ei casă ca o hoată. Dar în nici un caz nu voia să-l trezească pe Morgan. N-ar fi trebuit să-l primească în patul ei, indiferent cât de nevinovată ar fi fost toată întâmplarea. Dar îi era greu să-i reziste celui care o făcea să se înfioare ori de câte ori o atingea și care îi spunea că era cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată. Morgan era cel mai bun lucru care i se întâmplase ei vreodată și nu avea de gând să-l piardă din cauza

propriei prostii.Noul ei plan trebuia să funcționeze!

-Sper numai că Harper e acasă în seara asta,șopti ea îndreptându-se spre bucătărie.

-Rrooww,toarse Idiot,mergând pe lângă ea.

-Sss!Ajungând la bucătărie,duse receptorul la ureche și formă numărul.Când auzi telefonul sunând,se depărta cât putu de ușă.În cele din urmă,îi răspuse o voce somnoroasă.

-Alo.

-Harper,sunt eu,Cecilia,zise ea cu o voce scăzută care îi răsună ca un strigăt în urechi.Imediat se ghemui lângă dulapuri și,deschizând ușa unuia,vârî capul înăuntru.Probabil că vocea nu i se auzea decât până la ușa bucătăriei,dar nu voia să riște.

-Ultima oară când m-ai sunat atât de devreme a fost când te-au arestat pentru că ciocniseși limuzina lui Ted Kennedy la o petrecere pentru strângerea de fonduri aici,în Boston.Acum ce mașină ai mai lovit? Pe a președintelui?

Cecilia își mușcă buzele ca să nu strige.Ea voia să scurteze discuția cât mai mult și lui Harper îi ardea de glume.

-Harper,ce valoare au acțiunile Al pe piață în momentul ăsta?

-M-ai sunat la ora șase într-o duminică dimineață ca să mă întrebi asta? Cecilia...

-Lasă ora,spune-mi doar.E important.

-Prețul e în scădere,dar asta e ceva firesc,din moment ce lumea a aflat de pierderile de contracte.Toți încep să fie prudenți și noi putem cumpăra mai ieftin...De ce naiba ți-oi ține o prelegere despre analiza acțiunilor la ora asta?

Cecilia se strâmbă când îl auzi strigând în receptor.

-Harper,acum trebuie să pierdem bani pe primele acțiuni pe care le-am cumpărat și o să pierdem și mai mult dacă prețul acțiunilor nu va crește.De fapt,dacă prețul continuă să scadă,o să înregistrăm pierderi mai mari decât merită tot proiectul,nu?

-Dumnezeule,fetițo! Treci la subiect,bombăni Harper îmbufnat.

-Cred,totuși,că ar trebui să câștigăm bani de pe urma lui Morgan,nu?

La celălalt capăt al firului era liniște.

-Ce e în mintea ta,fată dragă? Cecilia zâmbi.Harper îi spunea „*fată dragă*” atunci când ea reușea să-i capteze atenția.

-Dacă prețul acțiunilor ar crește peste cel cu care le-am cumpărat,am putea să le vindem și să câștigăm bani.Dar cred că e de datoria noastră să readucem *Abbott Industries* pe linia de plutire.Ar fi o realizare dacă am reuși asta.Prețul acțiunilor ar putea să crească mai mult decât ne putem închipui.Am auzit câteva zvonuri

aici și Morgan are probleme deja din cauza firmelor *C/Mac* și *Cormier*, așa că hai să avem grijă să obținem un proiect nou, și asta foarte curând. Câteva zvonuri proaspete în lumea afacerilor despre niște proiecte speciale, poate...

-Asta ne-ar putea face să ajungem la pușcărie. Există o mare plăcere de a-i înfunda pe cei care fac bani din manipularea acțiunilor. Trebuie să rămânem în legalitate, Cecilia. Dar înțeleg ce vrei și pot să fac treaba asta fără să recurg la metode ilegale. Îmi surâde ideea de a-i asigura succesul lui Abbott, mai ales după ce ne-am dat osteneala să-l amenințăm cu preluarea. E de-a dreptul ceva machiavelic.

-Ai grijă să obțină un contract important pentru ceva de la *Parkhurst*. E absolut obligatoriu. Dorea cu disperare să-l răsplătească pe Morgan într-un mod personal pentru faptul că îi crease atâtea neazuri pe care nu le merita.

-De la noi? întrebă Harper vădit șocat.

-Da. Sigur trebuie să existe un proiect pe care îl poți recomanda pentru una din companiile lui. Gândește-te ce influență bună o să aibă treaba asta asupra acțiunilor Warper. Numai pomenirea numelui lui *Parkhurst* în legătură cu Al o să fie suficient pentru ca oamenii de pe Wall Street să înnebunească.

-Avem un proiect de construcții pe cinci ani în Mexic pe platformele petroliere ale guvernului. Bănuiesc că am putea să-i subcontractăm câteva părți ale proiectului. Ura, își spuse Cecilia. Obținea tot ce voia de la Harper.

-E o idee foarte bună. Acum trebuie să închid. Aici e trei dimineața și sunt frântă de oboseală. O zi bună. Închise în clipa în care el scoase un urlet de furie și, ridicându-se, închise ușa dulapului. Mulțumită de faptul că îl convinsese pe Harper de noul ei plan, își scutură mâinile de praf și făcu doi pași spre hol.

-Rrroww! Uimită, se întoarse și o văzu pe Idiot, plimbându-se prin fața vaselor ei goale.

-Nu e ora de masă, prostuțo! îi șopti ea. Ochii ei mari și galbeni o priveau insistent și miorlăielile răsunau în toată bucătăria. Cecilia cedă și scoase o cutie de mâncare uscată pentru pisici, după care se aplecă și turnă câțiva biscuiți micuți în formă de stea în castronul pisicii. Când se apucă să mănânce, Idiot scoase niște sunete de mulțumire aproape omenești.

-Orice, numai să taci din gură, murmură Cecilia afectuoasă, mângâind-o pe spate.

-Deci cu ea vorbeai. Auzind vocea lui Morgan în spatele ei, Cecilia tresări și se întoarse. El stătea în prag, îmbrăcat cu pantalonii smochingului și o privea mirat. Întrebându-se repede dacă o fi auzit-o vorbind cu Harper la telefon, ea bîgui repede:

-Îi dădeam să mănânce lui Idiot.

-La trei dimineața? întrebă el ridicând din sprâncene.

Morgan și Harper semănau foarte mult,se gândi ea furioasă.Amândoi erau obsedați de oră.

-M-a trezit plângând să-i dau să mănânce.

-Răsfeți prea mult pisica asta,spuse el du-cându-se lângă ea.Vino înapoi în pat să mă răsfeți pe mine.Ea zâmbi și i se topi în brațe.Niciodată nu se simțise atât de liberă cu el.Noul ei plan era pus în mișcare și ea putea să fie sigură că Harper avea să rezolve totul.Foarte curând,Morgan avea să fie din nou în grațiile-consiliului său director și ea nu avea să mai aibă nici o acțiune a corporației *Abbott Industries*.Era numai o chestiune de timp.

CAPITOLUL 9

La aproape două săptămâni de la recepție,Morgan deschise obosit ușa din lemn de stejar a casei sale din cartierul Marina.Mintea îi era ca un jelu și trupul frânt de oboseală.În viața lui nu fusese atât de extenuat.

În apartamentul lui era o liniște mormântală și el știa că nu era chiar refugiul care fusese altă dată după ce își petrecea ore nesfârșite la birou.Rareori fusese acolo în ultimele trei săptămâni și acum își dădu seama cât de groaznic era să vină acasă,la acel întuneric și acea liniște totală.Intrând în holul slab luminat, puse servieta pe măsuta octogonală și,frecându-și fruntea,străbătu holul și coborî cele două trepte pentru a ajunge în sufrageria imensă.Se prăbuși pe canapeaua de colț cu dungi bej și albe,dorindu-și să bea ceva ca să se relaxeze.Dar nu găsea energia necesară pentru a se duce să-și prepare ceva.

Stând cu ochii închiși,nu văzu și nici nu simți persoana ghemuită pe fotoliul de lângă șemineul rece din partea cealaltă a încăperii.Așa că tresări câteva clipe mai târziu,când cineva îi atinse umărul.Se ridică în capul oaselor și deschise ochii,văzând-o încântat pe Cecilia în fața lui,întinzându-i un pahar pe jumătate plin.

-Mulțumesc,spuse el luând paharul.Luă o înghițitură din whisky-ul simplu și căldura alcoolului se împrăștie ca un foc în interiorul lui.

-Mă bucur că ți-am dat o cheie.Nu se așteptase să o vadă în seara aceea,dar era foarte bucuros că se afla acolo.Era trecut de miezul nopții când,în sfârșit,plecase de la birou.Chiar dacă făcuseră schimb de chei,nu voise să o deranjeze la o oră atât de târzie,dar nici nu voise să mai doarmă la birou pentru a treia noapte consecutiv.Apartamentul lui nu îl atrăgea prea mult,dar simțea nevoia să se retragă undeva și părea locul cel mai potrivit.Totuși,imediat după ce intrase,își dăduse seama că era prea pustiu.

-Îmi pare rău pentru seara asta,zise el.Și pentru aseară,și pentru alaltăieri seară.Am o grămadă de lucru de când *Holyoke Chemicals* ne-au propus să licităm pentru contractul de construcții pentru noul lor centru de testări.

-E-n regulă,spuse ea părând amuzată când se așeză lângă el.Doar că-mi datorezi trei cine la *Szechuan* după ce o să obții contractul.

-Îți datorez o mie de cine,zise el luând încă o înghițitură de whisky.Te-aș săruta,dar sunt prea obosit ca să mă mișc.

-Atunci n-o face,spuse ea aplecându-se și sărutându-l foarte ușor.

-Aș mai cere unul,murmură el,lăsându-și capul pe spate și închizând ochii,dar nu vreau să te încingi prea tare când nu pot să fac nimic.

-Îmi asum riscul,spuse ea și îl sărută din nou.Am luat niște mâncare rece și a mai rămas ceva.Ți-e foame? Ridicându-și capul,el râse sec.Cunoscând-o pe Cecilia,avea noroc că mai rămăsese ceva.

-Ar fi bine să mănânc până nu e prea târziu.

-Nu te ridică.Îți aduc o tavă aici.El se rezemă din nou de spătar.Îi plăcea să o audă pe Cecilia făcând zgomot în bucătăria lui.Era o senzație de domesticitate în felul în care două pahare se ciocneau unul de altul,farfuriile erau așezate pe dulap și cuptorul cu microunde zumzăia zgomotos în timp ce încălzea mâncarea.Când o auzi întorcându-se în sufragerie,se ridică și,ducându-se spre ea,îi luă tava din mână,așezând-o pe masa de cafea imensă,uitându-se la farfuriile.

-Găluște,pui picant,sote de mazăre și „*Sesame Banana*”,exclamă el asurprins.Deodată,nu se mai simțea atât de obosit,ci lihnit de foame.

-De la *Szechuan*?

-Dacă nu poți duce omul la mâncare,aduci mâncarea omului,spuse Cecilia,cu o expresie nevinovată,după care zâmbi.Ei bine? Ai de gând să te uiți la ea sau te așezi să mănânci?

-Mănânc.Se așeză din nou și o trase în brațe.Se priviră o clipă și spuseră amândoi în același timp:

-Mi-a fost dor de tine.Gurile li se contopiră într-un sărut profund și plin de dragoste.”*Dăruiești și primești*”,își spuse Morgan.Își strecură mâinile pe sub puloverul ei negru,mângâindu-i spatele.În același timp,ea îi mângâie umerii și gâtul alungându-i încordarea.Când în cele din urmă puseră capăt sărutului,el își ascunse fața în gâtul ei și o strânse și mai tare.

-Oh,Doamne,ce dor mi-a fost de tine!

-Nu la fel de mult cât mi-a fost mie.Dar se răcește mâncarea și trebuie să te hrănești,zise ea dându-i mâinile la o parte,iar el îi dădu drumul fără tragere de inimă,știind că avea dreptate.

-De unde ai știut c-o să vin aici? întrebă el când ea îi dădu farfuria cu găluștele umplute cu carne de porc friptă.Mânuind bețișoarele cu îndemânare,ea luă o gălușcă și mușcă din ea.Gemu de plăcere și Morgan o privi amuzat cum înghiți și zâmbi.

-Foarte simplu,dragul meu Abbott,spuse ea.Ultimele două seri m-ai sunat să-ți ceri mii de scuze pentru faptul că nu puteai să vii la întâlniri.Și,de fiecare dată,te-ai văicărit că ai mult de lucru,astfel că trebuia să stai la birou împreună cu oamenii tăi.M-am gândit că,în curând,trebuia să faci o pauză,foarte târziu și,fiind un tip foarte grijuliu,probabil că veneai încoace ca să nu mă trezești.Așa că,iată-mă,și cu o comoară după mine.

-Ești perfectă,iubito.Mâine o să-ți trimit un camion de trandafiri,așa că ai grijă să pregătești vasele.

-Mai bine trimite și niște vase.Eu n-am decât vreo douăzeci,spuse ea,după care mai mâncă o gălușcă și oftă zgomotos.Când mă gândeam la toate astea în bucătărie,îmi venea rău.

-Poate că,în schimb,ar trebui să-ți trimit un camion de găluște,spuse Morgan gânditor și râse.

-Să nu uiți sosul!

Cecilia fredona ușor când deschise ușa de la intrare a doua zi după-amiază.

-Cecilia St.Martin? întrebă tânărul care se afla pe verandă,cu un zâmbet larg.

-Da.El îi dădu o mapă pe care se afla o hârtie.

-Semnați aici.Întrebându-se dacă nu cumva Harper îi trimisese ceva,ea semnă automat în locul indicat.

-O să dureze puțin până când o să tragem camionul înapoi,spuse tânărul apoi.

Ne-am dus la vecinul dumneavoastră,din greșeală.

-Să-să-să trageți camionul? se bâlbâi ea.

-Cu florile,spuse tânărul.Trandafiri.Doamnă,un nebun a comandat un camion plin de trandafiri pentru dumneavoastră!

-Morgan,șopti ea,după care strigă după tânăr: Nu e nebun!

El îi zâmbi peste umăr și apoi îi făcu semn șoferului care oprise la două numere mai departe.Camionul făcu o întoarcere aproape imposibilă pe străduța aceea îngustă și opri în fața casei ei.Primul tânăr deschise ușile din spate ale camionului și șoferul sări din cabină,ducându-se să-l ajute.

Stând pe verandă,Cecilia se uită din ce în ce mai șocată,cum cei doi începură să descarce niște aranjamente superbe de trandafiri.Erau trandafiri roșii de Damasc,trandafiri galbeni,trandafiri roz Elizabeth,miniaturi și tot felul de alte

soiuri.Făcu ochii mari când văzu ceea ce păreau a fi sute de trandafiri.Și camionul nu era golit nici măcar pe sfert!

-Unde vreți să-i punem? întrebă primul tânăr ținând trei buchete,două coșuri și un vas cu trandafiri albaștri.

-În...în sufragerie,cred...,spuse ea cu o voce răgușită.

-Foarte bine.Intră în casă și șoferul îl urmă ținând patru coșuri încărcate,dar înainte îi dădu un trandafir roșu imens,cu coadă lungă,de care era atașat un plic. Cecilia se rezemă absentă de balustradă,deschizând plicul cu degete tremurătoare.Zâmbi când văzu ce scria:

„*Trandafiri perfecți pentru o doamnă perfectă*”.

Nu era nici o semnătură,dar ea recunoscuse scrisul îndrăzneț al lui Morgan și o miră faptul că el chiar se dusese la florărie să dea comanda.

În timp ce tinerii treceau pe lângă ea cu florile,Cecilia își mângâia obrazul cu trandafirul catifelat și se gândea la seara precedentă.

-Asta nu este ultima oară când va trebui să lucrez până târziu și îmi pare foarte rău,spusese Morgan ținând-o cuibărită în brațe,după ce terminară de mâncat.

Trebuie să suporti foarte multe.

-Nu mă deranjează,murmurase ea în pieptul lui,fericită că putea să fie cu el chiar și pentru scurt timp.

-S-ar putea ca,mai târziu,să te deranjeze.Slujba mea necesită ore îndelungate de muncă și,de obicei,mă târăsc până acasă,așa cum am făcut în seara asta.La naiba,de multe ori dorm la birou!

-Pot să mă împac cu munca ta,îl asigură ea.Tatăl ei avusese o slujbă asemănătoare la *Parkhurst*.Părinții ei găsiseră o modalitate de a se descurca și creaseră multe momente plăcute,așa că știa că era posibil.

-Morgan,nu sunt chiar un arheolog activ.Ăăă...lucrez pentru sponsor,verific santinelele,mă ocup de fonduri,lucruri de genul ăsta.Uneori plec săptămâni în șir,chiar și o lună.Cum o să te simți când va trebui să vizitez câte un șantier?

-Îngrozitor,recunoscuse el.Dar te-aș lăsa să pleci,atâta timp cât știi că te întorci.

-Îmi amintesc că ai făcut un scandal teribil în legătură cu acea călătorie a mea în Guatemala.

-Chiar trebuia să pleci în Guatemala cu treabă sau fugeai de mine?

Oftând în fața agerimii lui,ea mărturisi:

-Fugeam.Dar n-o să se mai repete.

-Te gândești să renunți la slujbă?

-Tu ai face-o?

-*Touche*,spuse el și,deodată pocni din degete.Gata!

O să-mi coordonez munca în așa fel încât să am cel mai mult de lucru în perioada în care tu o să fii plecată. Astfel, nici unul din noi n-o să se simtă vinovat.

-Atunci, n-o să mă simt vinovată, când o să plec în Guatemala mâine, zise ea.

Cecilia râse ușor, amintindu-și cum îi azvârlise cu o pernă în cap. Amândoi trebuiau să facă multe compromisuri, dar ea era de părere că o persoană putea să aibă totul, dacă muncea de ajuns.

Apoi conversația se îndreptă într-o direcție la care nu se așteptase.

-Oferta lui Holyoke m-a luat prin surprindere, spuse el. Dar era nevoie de așa ceva. Sincer să fiu, afacerile nu merg prea bine și n-ar trebui să se întâmple asta.

-Da?

-Mmm... Membrii consiliului meu director n-au fost prea mulțumiți de mine, mai ales când am pierdut contractul ăla de satelit al lui *Parkhurst*...

Și acum, după mai bine de douăsprezece ore, Cecilia încă mai simțea bătaie puternice ale inimii pe care le simțise în clipa în care el rostise acele cuvinte. Un moment fusese atât de speriată că el știa totul, încât nici nu-și mai amintea ce îi răspunsese. Poate că nu spusese nimic. Apoi el nu mai pomenise nimic despre *Parkhurst* și ea ajunsese la concluzia că vorbea doar despre problemele de la birou. Nu știuse de legătura ei cu *Parkhurst*.

-Nici acum nu știe, se asigură ea cu glas tare. Uitându-se la trandafirul pe care îl ținea în mână, se întrebă cum avea să-i explice despre *Parkhurst*. Cât mai inocent cu putință, hotărî ea. Nu era posibil ca Morgan să-i descopere singura firmă pe piață și cu siguranță ea nu avea să-i spună nimic! Era sigură că Harper nu avea să vorbească. Când avea să-i spună, în cele din urmă, Morgan va crede că era o pură coincidență. Sau, mai degrabă, soarta.

Cecilia zâmbi. Avea să forțeze destinul. În definitiv, era scris în stelele lumii afacerilor că doi acționari majoritari pot fuziona.

Intră în casă și văzu că sufrageria arăta ca la parada Turnirului Trandafirilor.

-Dumnezeule! exclamă ea când cei doi tineri așezară un buchet foarte mare în formă de potcoavă lângă televizor. Asta n-ar trebui să se afle la câștigătorul de la Kentucky Derby?

-Cineva este nebun după dumneavoastră, spuse șoferul zâmbind.

-Eu cred că e doar nebun, mormăi celălalt, care era mai tânăr. Cecilia îi zâmbi.

-Pun pariu că nu te-ai ostenit să-i trimiți iubitei tale nici măcar un trandafir.

Șoferul izbucni în râs, iar tânărul roși.

-Încearcă s-o faci o dată, îi sugerează ea.

S-ar putea să fii plăcut surprins de rezultat. Femeilor le place foarte mult când

bărbații le trimit flori.Și sunt sigură că bărbații care o fac,nu duc lipsă niciodată de...companie.

-Șeful îi tot spune că femeile sunt extrem de recunoscătoare când primesc flori, zise șoferul,după care adăugă repede: Vă rog să mă iertați,domnișoară.Cecilia râse.

-Nu-i nimic.Șeful dumitale e puțin cam misogin,dar probabil că are dreptate.

-Dumneata cât de recunoscătoare o să fii? întrebă tânărul sarcastic.

Cecilia zâmbi doar.

-Glumești!Cecilia râse când auzi uimirea din glasul lui Marion Alloway.

-Deloc,zise ea ținând receptorul cu umărul,în timp ce aranja unul din cele douăzeci și șapte de buchete de fire separate,într-o vază.Am trandafiri în sufragerie,în bucătărie,în casă și la subsol.

-I-aș arunca în cap vreo două duzini! Cecilia râse din nou.

-Recunosc că și eu m-am gândit la asta.Crezi că Morgan o să stea la birou până diseară târziu sau o să izbutească să plece mai devreme?

Voia să-i facă o surpriză cu o cină extraordinară,așa că o sunase pe Marion, sperând să afle cum mai mergea oferta pentru *Holyoke.K*-La prânz,Jay a spus ceva de genul că Morgan are de gând să rămână la birou toată noaptea,pentru că vrea să încheie cât mai repede oferta.De ce?

-Ah,zise Cecilia încruntându-se dezamăgită.

-Aha,înțeleg,spuse Marion râzând.În loc să-l împuști așa cum merită,voiai să-i spui mai mult decât „*Mulțumesc*”.

-Cam așa ceva.Îmi pare nespuse de rău că te-am deranjat.Știu că ești foarte ocupată.Îți mulțumesc pentru...

-Cecilia,o întrerupse Marion.Nu-mi mulțumi,te rog.Am impresia că tu ești de vină pentru faptul că Morgan a fost aproape politicoasă în dimineața asta,așa că eu ar trebui să-ți mulțumesc ție.După ziua de ieri,alesesem deja plutonul de execuție! Așa că,dacă te pot ajuta cu ceva,nu ezita să-mi spui,bine?

-Poate că ai putea,zise Cecilia când îi veni o idee.Există vreo modalitate în care aș putea să intru în clădire diseară târziu fără să știe nimeni?

-Nu pot să te las să intri după orele de program.Dar e o nimica toată,dacă nu te deranjează,să afle Jay Taylor.Îl mai ții minte pe Jay,nu?

-Ursulețul acela dulce?

-Nu e chiar atât de dulce în prezent,spuse Marion caustică.Dar o să se poarte mai bine când Morgan o să revină la normal.Securitatea intră în atribuțiile lui,așa că el poate să-ți dea drumul în birourile lui Morgan fără probleme.

Și o să fie și foarte discret. Din câte îl cunosc, o să-i placă ideea. Tot mai vrei s-o faci? Cecilia rezistă tentației de a striga. ”Da.” în schimb, spuse:

-Probabil. Dar nu lăsa să te împiedice așa ceva. Cecilia râse, gândindu-se la posibila reacție a lui Morgan la faptul că ea avea să-l „viziteze” la birou seara târziu. Dacă nu găsea altceva, ea avea să susțină că voia să facă turul clădirii pe care el i-l tot promisese.

-O s-o fac, spuse ea.

-Îmi place stilul tău, Cecilia. O să vorbesc cu Jay imediat și te sun. Și Cecilia?

-Da?

-Noi cei de la *Abbott Industries* te salutăm pentru curajul și abilitatea de a-l transforma pe Simon Legree într-un motănel.

Morgan se rezemă de spătarul fotoliului său și se frecă la ochi. Deși era extrem de epuizat, era bucuros că, în sfârșit, găsise greșeala de pe foaia cu cheltuielile estimative. Bineînțeles că totul trebuia recalculat, din moment ce fuseseră afectate cifrele finale. Dar Marion putea corecta totul foarte ușor a doua zi dimineață.

Morgan râse încet. Probabil că Marion avea să-i facă un scandal monstru pentru greșeală, ceea ce și merita. De luni de zile îi spunea că începătorii care foloseau foi de calcul electronice, foloseau și programe în care puteau să existe erori.

Susținea că oamenii de la „*Contabilitate*” pierdeau ore întregi corectând foile care veneau de la alte departamente. Ei bine, în seara aceea îi cunoștea frustrarea.

Pe foaie apăruseră cheltuieli mai mari decât era normal. Inginerii lui trebuiau examinați pentru faptul că îi trimiseseră așa ceva. Mai mult ca sigur, cineva se grăbise și îi trimisese altă foaie. Tot felul de greșeli stupide se întâmplau atunci când se lucra în grabă la un proiect. El și Jay lăsaseră deoparte orice altă treabă pentru a supraveghea fiecare amănunt al ofertei, în speranța de a găsi greșeli ca aceea pe care o descoperise el în seara aceea. Oferta trebuia prezentată luni la New York, așa că nu mai erau decât patru zile. Din fericire, cea mai mare parte a muncii fusese terminată și se părea că aveau să fie gata la timp.

Ciudat, își spuse el, cum fuseseră rugați să prezinte o ofertă pentru acel proiect.

Dar el nu avea să întrebe de ce. Le era recunoscător celor de la Holyoke pentru propunere. Al avea nevoie de un proiect sănătos în momentul acela pentru a le închide gurile celor din consiliul lui director. Alungând acele gânduri care erau negative, Morgan se aplecă și apăsă pe comanda DONE a computerului.

O secundă mai târziu, aparatul îi arătă că era gata să se închidă, astfel că el scoase discheta vârând-o în pliculețul ei de hârtie și o puse pe birou pentru a i-o da lui Marion dimineață. Promise în gând că avea să-i ceară scuze și apoi avea să scrie

un anunț,cerându-le tuturor celor care foloseau foi de calcul,să-și confrunte bine formulele.Ar fi trebuit să facă demult acest lucru.Marion era una din cele mai bune angajate în management și niciodată nu cerea prea mult.Numai că,în perioada aceea,el se confrunta cu alte probleme importante,inclusiv *C/Mac* și *Parkhurst*.Imaginea Ceciliei îi apăru în fața ochilor minții și el o alungă imediat.Oricât de mult ar fi vrut să se gândească la altceva,chiar și la imaginea ei,știa că nu putea să-și permită acea pierdere de timp,când avea atâta de lucru pe birou.Opri calculatorul și luă următorul raport.Dar înainte să se instaleze și să verifice dacă existau probleme,ușa biroului se deschise.Numai nesuferita aceea de lampă lumina încăperea,dar el cunoștea silueta subțire care apăruse în prag.Era Cecilia.O mulțime de întrebări îi năvăliră deodată în minte,dar el nu rosti nici una.Prezența ei avea ceva ireal și el se întrebă vag dacă nu cumva o făcuse să apară numai gândindu-se la ea.Poate că era atât de obosit,încât avea vedenii.Ea înainta spre birou cu un aer seducător care îl înnebunea.Îi amintea de prima oară când o văzuse în restaurant și,în clipa în care o scânteiere scurtă îi atrase privirea spre sânii ei,știu de ce.Purta aceeași rochie.Broboane de sudoare îi apăroră pe frunte și fiecare mușchi al trupului i se încorda.

Se întrebă dacă știa de câte ori o visase în rochia aceea.Se întrebă dacă știa de câte ori se răzgândise să o roage să se îmbrace cu ea,dorind ca un moment cu totul deosebit să dea viață acelei fantezii.Nu și-ar fi închipuit niciodată că acest lucru avea să se petreacă în biroul lui când avea încă ore întregi de lucru înainte.Dar era perfect.Când ea ocoli biroul,el se ridică și ea i se topi în brațe complet.

-Vreau să-ți arăt cât de mult îmi plac trandafirii,șopti ea ridicându-și privirea.Și cât de mult te iubesc.Era fantezia la care nici măcar nu își dăduse voie să se gândească.Dar existase într-un ungher al minții lui încă de prima oară când făcuseră dragoste.Acum știa că nu era o fantezie,sau o dorință,ci realitatea.

-Te iubesc,îi spuse el.Și,în clipa în care rosti acele cuvinte,știu că,în sfârșit, admitea acest lucru și pentru sine.Se îndrăgostise de ea,din clipa în care o văzuse prima oară,în restaurantul acela din Chicago.Acela era motivul pentru care întotdeauna simțise că avea un drept asupra ei încă de la început.De atunci,o legase de el,fără să-și dea seama ce anume îl împingea să facă asta.Acum,nimic altceva nu mai conta în afară de acel moment.Nici Al,nici oferta pentru *Holyoke*,nici măcar legătura ei cu *Parkhurst* despre care ea încă nu pomenise nimic,deoarece ultima legătură emoțională se forma între ei.Și nimic nu avea să o rupă.Cu un zâmbet,ea se înalță pe vârfuri și îl sărută.Sărutul se aprofunda rapid,iar trupurile li se lipiră complet,de la piept,la șolduri.El își afundă mâinile

în părul ei strâns în coc, trăgând de acele care îl țineau, și eliberându-l. Părul i se revărsă greu pe spate, înconjurându-i brațele când îi desfăcu fermoarul rochiei, dezvelind pielea catifelată pentru degetele lui nerăbdătoare.

Ea se retrase din brațele lui și, văzându-l că o privește uimit, îi aruncă un zâmbet slab. Apoi, cu mișcări languroase, își scoase rochia. Când o văzu numai cu sandalele negre cu tocuri cui, Morgan simți cum se excită, aproape până la durere. Ridică mâinile automat pentru a-și descheia cămașa, încurcându-se ușor.

-Nu, zise ea, pășind peste rochie și înlocuindu-i mâinile cu ale ei. Vreau să te dezbrac eu. Morgan scoase un geamăt, când degetele ei îi mângâiară pieptul ușor prin cămașă înainte să i-o descheie cu îndemânare. Rezistă tentației de a o atinge, nevrând să-i strice superbul act de seducție. Sudoarea îi șiroia pe tâmpile din cauza efortului pe care îl făcea ca să se stăpânească. Privirile li se întâlneau în clipa în care ea îi azvârli cămașa peste rochie. Desfăcându-i cureaua, se aplecă și își frecă sânii de pieptul lui. El auzi un zgomot neinteligibil și, după un moment, urmă o plăcere orbitoare. Cu mâini febrile deodată, ea îi scoase și celelalte lucruri. Apoi, începând cu gura, îi sărută fiecare centimetru al trupului. Pieptul îl ustura din cauza mușcăturilor pline de pasiune, burta i se încorda când îi șicană buricul cu limba, iar coapsele îi luară foc sub buzele ei. Ea își ridică privirea și murmură:

-Te iubesc, Morgan Abbott. El își afundă mâinile în părul ei în clipa în care începu să-l savureze în moduri secrete. În cele din urmă, el nu mai suportă și o trase în picioare. Aproape că îi devasta gura cu a lui în timp ce degetele i se afundară în carnea moale a feselor rotunde. Tremurând în îmbrățișarea lui și scoțând gemete surde din fundul gâtlejului, ea se lipi de trupul lui tare, implorator. Buzele lui îi pârjoleau pielea. Își trecu limba peste sfârcurile ei până când le făcu să se întărească, zăbovind momente îndelungate asupra burții netede și îi cunoscă mătasea picioarelor lungi și subțiri. Nu lăsă nici un petec din trupul ei neatins. Apoi, îngenunchind în fața ei, o acoperi cu gura.

Ea își înfipse unghiile în umerii lui când el îi gustă încet umezeala. Își mișcă limba cu agilitate până când o făcu să tremure și să-i strige numele.

El, atunci întinse mâna în spate după fotoliu. Se așeză și o puse deasupra.

-Te iubesc, Gecilia St. Martin, șopti el. Cât de mult te iubesc! Ea își uni buzele cu ale lui în loc de răspuns. Apoi, strângându-i pulpele cu genunchii, îl învălui cu moliciunea ei. Gemură amândoi în clipa în care masculinitatea lui se contopi cu feminitatea ei. El o ghida cu mâini puternice, în timp ce ea se ridica ușor și apoi se lăsa din nou în jos. Și iar, și iar. Stând nemișcat, el își ascunse fața în catifeaua sânilor ei, umezindu-i sfârcurile cu o limbă lacomă. Mișcărilor ei deveniră din ce

în ce mai frenetice și ea își lăsă capul în jos peste capul lui. Părul, de un roșu strălucitor, îi veni în față, acoperindu-i pe amândoi cu șuvițe de mătase, până când Morgan avu senzația că se îneca în trupul ei. Scoțând un mic țipăt, ea se încorda și valurile iubirii ei îl înconjurară, revărsându-se peste el. Șoptindu-i vorbe de iubire la ureche, el îi mângâie spatele, potolind furtuna dinăuntrul ei.

-Plăcerea trebuia să fie numai a ta, spuse ea cu un glas stins.

-Este, o asigură el cu răsuflarea tăiată, rotin-du-și șoldurile ușor sub ale ei. Este!

După minute îndelungate, când ea scoase încă un suspin de plăcere, Morgan nu o auzi. Sângele îi vuia asurzitor în urechi și el își dădu capul pe spate. Se împinse cu putere în ea și apoi scoase un țipăt, căci carnea lui erupse într-o explozie dătătoare de viață. Trupurile lor acoperite de sudoare rămaseră apoi nemișcate în liniștea netulburată a biroului.

-Ar trebui să plec, zise Cecilia îmbrăcată iarăși în rochia cea neagră.

-Știu, spuse Morgan ținând-o strâns în brațe lângă ușa biroului.

El își pusese doar pantalonii, așa că ea își lăsă capul pe pieptul lui gol.

-Hai să mergem în Oregon weekend-ul viitor, spuse el. Doar noi doi într-o căsuță, pe malul oceanului. Numai Dumnezeu știe că, după săptămâna asta, merităm puțin timp singuri!

-Nu m-ar interesa, nici dacă ar fi o cocină lângă groapa de gunoi a orașului. Atâta timp cât sunt cu tine. El râse ușor.

-Cred c-o să te păstrez, pentru că ești foarte ușor de mulțumit.

Țipă când simți odurere teribilă în piept. Zâmbind fericită, Cecilia îi flutură trei fire de păr smulse de pe piept.

-Crezi doar c-o să mă păstrezi? Frecându-și locul de unde fuseseră smulse firele, Morgan întrebă sec:

-Ar putea să te intereseze un director executiv al lui Abbott Industries foarte uzat și ușor rănit? Numai dacă trece înapoi la treabă! Morgan scoase o înjurătură când se gândi la acel lucru.

CAPITOLUL 10

-Ți-am spus eu c-o să fie mai greu de rezolvat!

Frustrată, Cecilia trase de o șuviță de păr care îi scăpase din coc și strigă în receptor:

-Dar contractul lui *Holyoke* pe care l-am aranjat pentru Morgan n-a făcut absolut nimic, Harper! Am urmărit prețul acțiunilor cu mare atenție și a scăzut cu încă un sfert de punct...

-Cecilia,prețul o să crească,îți promit!Am vorbit cu cei de la *Holyoke* și mi-au spus eă oferta lui este excelentă,zise Harper rîzînd ușor.Abia m-am abținut să nu rîd,cînd mi-au mulțumit pentru că l-am recomandat pe Abbott.Luni,*Holyoke* o să anunțe că i-a acordat lui Al contractul în valoare de zece milioane de dolari,după care Abbott o să aibă de lucru de n-o să-și mai vadă capul și noi o să facem o avere.Acum,nu mai țipa la mine așa!

-Dar sigur că un anunț înainte n-ar strica...

-Ți-am mai vorbit despre scurgeri și altă dată.Celor din Wall Street le place să bârfească mai mult decât babelor.Toată lumea vrea să cumpere acțiuni într-o companie care promite profituri serioase.E vechea schemă de „îmbogățire rapidă”.De ce crezi că am investit în compania de computere? Pentru că am auzit de la o sursă de încredere,înainte să se anunțe oficial,că *Abbott Industries* avea să o absoarbă.Abbott știe că ar da de necazuri dacă s-ar afla de contractul lui *Holyoke* și o mulțime de investitori ar începe să cumpere acțiuni.Pentru o companie cu necazuri,ca Al,e foarte tentant să strecoare câteva aluzii pentru ca prețul acțiunilor să crească rapid și compania să facă rost de niște bani gheață de care are nevoie.De asemenea,e foarte ilegal.Abbott e foarte prudent și are o judecată sănătoasă,în plus,care-i graba? Dîndu-și seama că îi dezvăluise lui Harper și așa mai mult decât voia,Cecilia trase aer în piept pentru a se calma.

-Bănuiesc că nu prea am răbdare,atîta tot.Rîsul lui Harper răsună în receptor și ea se strîmbă,ținîndu-l mai departe de ureche.

-Ei bine,încearcă să ai și tu răbdare o dată.O să fie o experiență cu totul nouă pentru tine.Apropo,bănuiesc că nu-l mai zăpăcești pe Abbott cu disparițiile tale, așa că de ce mai ești încă la San Francisco?

-Ăăăă...păi...E un oraș frumos,se bâlbâi ea,energându-se pentru scuza aceea slabă.M-am gândit să mai rămân câteva săptămîni.

-Ei bine,nu mai sta prea mult.S-ar putea să dai peste Abbott exact cînd nu te aștepți.Ea înghiți în sec.Dacă ar fi știut el...

-Probabil că ai dreptate.La revedere,Harper.Închise telefonul,apoi își lipi fruntea de tapetulgalben din bucătăria ei.Știa că are cearcăne din cauza lipsei de somn. Era extrem de îngrijorată,și tâmplele începuseră să-i zvâcnească de trei zile.Fără să-și dea seama,cu o zi în urmă,luase o mulțime de aspirine făcînd un efort de a scăpa de durere și acum avea un permanent țuit în urechi.Știa și care era cauza acelei oboseli nervoase.Declarația de dragoste a lui Morgan.Faptul că știa că o iubește ar fi trebuit să o facă să plutească de fericire și să aibă în permanență un zîmbet pe față.Fusese așa,timp de vreo zece minute după seara aceea de joi,cu o săptămîna în urmă,din biroul lui.Apoi își adusese aminte de toate minciunile ei

și fusese extrem de deprimată și irascibilă. A fi îndrăgostit era o stare îngrozitoare. În ciuda preocupării lui cu *Holyoke* și cu treburile de la birou, Morgan îi observase starea de neliniște. Folosind niște înjurături care i se păreau obscene până și ei, el dăduse vina numai pe sine. Și sentimentul ei de vinovăție sporise. Când Idiot i se frecă de picioare torcând, Cecilia se îndreptă și oftă. Luă pisica în brațe, frecându-și obrazul de blana ei moale.

-În următoarea viață o să cer să fiu pisică, murmură ea. Pe tine nu te interesează decât că ai mâncare în castronel și să te superi când nu e.

Știa că nu mai putea să amâne și că trebuia să-i spună lui Morgan de banii ei de la Parkhurst, dar voise atât de mult să nu mai aibă nici o acțiune Al întâi. Din păcate, ar fi putut să treacă și luni de zile până când Harper avea să vândă acțiunile și ea nu mai putea să aștepte atât de mult. Nu nerăbdarea o împingea, ci faptul că știa că dacă amâna dezvăluirea adevărului cu privire la acea parte din viața ei, Morgan avea să sufere și mai mult din cauza tăcerii ei.

Încrederea era un lucru atât de fragil și, totuși, atât de important în dragoste. Își înălță capul, clipind des pentru a-și reprima lacrimile. Știa că Morgan își punea lucrurile în ordine la birou ca să poată pleca amândoi în Oregon, a doua zi.

Ea avea o presimțire că se va întâmpla ceva în acel weekend. Și nu mai avea forță să apeleze la jocuri. Punând-o pe Idiot jos din nou, își dădu seama deodată de ce avea să fie weekend-ul un punct important în relația ei cu Morgan. Avea să-i spună adevărul despre legătura ei cu *Parkhurst*. Dar numai despre asta. Nu avea să-i mărturisească ce plănuse să facă inițial. Încrederea era un lucru, nebunia era cu totul altceva.

-Nu sunt proastă, zise ea cu glas tare, după care izbucni într-un râs sec.

Nu avea de ce să-și facă griji, din moment ce Morgan avea s-o omoare pentru faptul că așteptase atât de mult ca să-i spună de *Parkhurst*. Și apoi putea să fie pisică.

-Ești sigur? întrebă Morgan încleștând mâna pe receptor până când încheieturile degetelor i se albiră.

-Cât se poate de sigur, zise Sam Nylander. Adineauri am vorbit cu directorul de achiziții al lui Gerhardt-Palmer America. Susține că nu caută să cumpere decât blocuri mari de acțiuni în momentul ăsta, numai pentru că au mulți bani gheață și au nevoie de o investiție din motive de impozite. Ticălosul mi-a spus același lucru și anul trecut, exact înainte să preia compania aia de mase plastice. Au curaj, dacă se gândesc să te cumpere, când alte companii își vând sucursalele pe nimic.

-Dar ei vor toată plăcinta,murmură Morgan aproape absent,în timp ce o mulțime de gânduri criminale îi treceau prin minte.

-Sunt sigur că nu sunt singurul broker la care a apelat Gerhardt-Palmer pentru treaba asta.Mai mult ca sigur că le-a cerut și altora să le cumpere blocuri mari de acțiuni și repede.Îmi pare rău,Morgan.Aș fi vrut să-ți pot spune mai multe.

-Să nu-ți pară rău.Amândoi știm că te-ai zbatut pentru mine și îți sunt recunoscător,Sam.Sam râse.

-Dacă directorul de achiziții a fost prea prost să știe cine e agentul tău de bursă, eu nu i-am spus.Dar va trebui să-mi dai comisionul gras pe care aș fi primit de la ei.

-Prostii! zise Morgan și zâmbi,în ciuda faptului că era furios.N-ai refuzat să-i reprezinți și știi asta foarte bine.

-Bineînțeles că nu! spuse Sam indignat.Un agent de bursă rămâne întotdeauna un agent de bursă.Ar trebui să fie interesant de văzut ce-or să facă atunci când o să începi să-i blochezi.Morgan se întrebă dacă putea să-i blocheze.Auzise despre compania Gerhardt-Palmer că era un furnizor de piese auto german care acum cumpăra de pe piața americană.Mai mult ca sigur că îi interesa Abbott Industries pentru aparatele sale electronice și firma de construcții.Și pentru că era vulnerabilă în momentul acela.

-Îți sunt recunoscător pentru pont,Sam,spuse el.Al naibii de recunoscător!

Un moment mai târziu,Morgan închise și își vărsă năduful înjurând în cinci limbi.Nu se repetă nici măcar o dată.

La naiba! își spuse el.Asta îi mai trebuia acum,o posibilă preluare a lui Abbott Industries.Cei de la Holyoke Chemicals spuneau că oferta lui Al pentru noul lor complex de cercetări arăta foarte bine și ramura electronică își revenea,de asemenea.Și,acum asta.Numai zvonul că ar fi putut fi victima unei preluări ar fi însemnat dezastru pentru o companie.

Direcțiunea pierdea din prestigiu,investitorii începeau să vândă acțiunile și noile contracte se duceau în alte părți.Din fericire,existau modalități de a lupta și unele companii învingătoare apăreau mai puternice și mai încrezătoare chiar.Dar rezultatul depindea de cât de uniți erau membrii consiliilor directoare și de cât de repede se mișca management-ul pentru a bloca amenințarea.

Știa că are câteva opțiuni.Prima era de a cumpăra cât mai multe blocuri de acțiuni cu puțință.Pentru asta era nevoie de mulți bani,iar *Abbott Industries* ducea lipsă de lichidități în acel moment,având împrumuturi mari.Cea de a doua opțiune era să-i convingă pe acționari să nu vândă cu nici un chip.Din păcate,de obicei,lăcomia învingea loialitatea,mai ales după anul nefavorabil pe care Al îl

avusese până atunci. Al ar fi putut să cumpere Gerhardh-Palmer. Dar acest lucru depindea de cât de mult doreau ei să preia *Abbott Industries* și câte acțiuni cumpăraseră deja. Din nou, banii ar fi putut fi o problemă.

Încruntându-se în timp ce se gândea la acele opțiuni firave, Morgan îngrămădi fără să-și dea seama toate hârtiile de pe birou la un loc. Se uită la mapa de birou urâtă și verde. Deodată, ceva plesni înăuntrul lui și ridicându-se brusc, luă lampa și o aruncă în partea cealaltă a încăperii cu toată puterea. Se spărsese în mii de fărâme în contact cu peretele opus. Șocat de violența lui, Morgan își acoperi fața cu mâinile care îi tremurau ușor și trase de câteva ori aer în piept, pentru a se calma. Se întrebă vag, de unde venise acea izbucnire de violență; în definitiv, era un om matur. Bineînțeles, nu mai fusese niciodată amenințat cu perspectiva de a pierde compania pe care o clădise. Ușa biroului se deschise larg. Lăsă mâinile în jos și văzu că secretara lui, Louise Danotti, îl privea din prag.

-Vă simțiți bine? îl întrebă ea uitându-se la lampa distrusă și rămânând cu gura căscată.

-Am avut și momente mai bune, spuse el cu asprime, după care înmuie puțin tonul și adăugă: Spune-i lui Jay să vină încoace. Repede! Pe urmă, cheamă-i la telefon pe membrii consiliului. Vreau să vorbesc cu fiecare personal. Să nu mă dai la telefon până când n-o să-ți spun eu. Ea încuviință, după care arătă spre podea.

-O să pun pe cineva să curețe.

-Lasă asta! Afurisita aia de lampă nu mi-a plăcut niciodată, oricum.

Ea îi aruncă un zâmbet și plecă. Morgan se duse la dulapul din lemn de nuc de sub fereastră și își puse un pahar mare de whisky irlandez. Fără gheață. O secundă mai târziu, whisky-ul îi arse gâtulejul și el își aminti de seara când Cecilia se jucase de-a soția acasă cu el.

-La naiba! mormăi el și, ducându-se din nou la birou, ridică receptorul formând repede numărul ei și începând altă serie de înjurături.

Ai naibii ticăloși! Nu puteau să mai aștepte o săptămână?

-Cred că ar trebui să-ți dai demisia imediat, Morgan, spuse bărbatul cărunt cu un aer distins. În liniștea care urmă, Morgan se uită la Thomas Yellan, cel care vorbise, după care se uită la ceilalți trei membri ai consiliului, ignorându-i pe cei câțiva directori foarte importanți care se aflau, de asemenea, în jurul mesei de conferință.

-Dacă dumneavoastră... domnilor, îmi cereți demisia acum, vă garantez că Gerhardt-Palmer va înghiți Al ca pe o primă masă pe care o primește un câine

care n-a mâncat de zile întregi, Dacă vreunul dintre dumneavoastră dorește să-și vândă acțiunile din lipsă de încredere, le voi cumpăra eu, acum, la prețul cu care le-ați cumpărat. Toată lumea începu să foșnească hârtii, fără să se uite la el sau la Thomas Yellan. Zâmbind sumbru, Morgan adăugă:

-Aș vrea să continuăm ședința, dacă se poate... Jay, ai verificat la bănci? Cum stăm cu creditul pentru un împrumut, ca să retragem niște acțiuni de pe piață înainte să le cumpere Gerhardt-Palmer?

Fiind vizibil marcat de confruntarea dintre Morgan și membrii consiliului, Jay înghiți în sec înainte să răspundă:

-În ciuda câtorva împrumuturi mari, creditul nostru e încă bun. Dar, pentru așa ceva, ezită să acorde împrumuturi. Cred că ar fi mai receptivi dacă le-am oferi un loc în cadrul consiliului, ca să poată controla capacitatea corporației de a returna împrumutul. Yellan se ridică pe jumătate, aproape strigând în semn de protest:

-Nu putem...

-Oferă-le locul, Jay, îl întrerupse Morgan cu răceală, și privindu-l fix până când îl făcu să se așeze din nou. Acum! Jay ieși din sala de conferințe pentru a-l suna pe președintele băncii acasă. Nimeni nu protestă pentru faptul că Morgan crease un nou loc în cadrul consiliului fără să-i consulte mai întâi pe membrii existenți, cu atât mai puțin să le ceară aprobarea. Având grijă ca dezastrul să nu i se citească pe chip, Morgan rezistă tentației de a ieși după Jay și de a merge aiurea, fără țintă. Membrii consiliului intraseră în panică de la începutul după-amiezei, când el îi informase în legătură cu posibila preluare. Era de așteptat ca Yellan, directorul cel mai subversiv, să încerce să-l elimine din cadru. Poate că ar fi trebuit să demisioneze și apoi să se uite liniștit cum se băteau ca idioții, în timp ce Gerhardt-Palmer le lua compania. Rămase surprins când își dădu seama că numai o încăpățănare perversă îl împiedica să demisioneze. Știa că, parțial, oboseala era de vină. Aflându-se în partea defensivă a preluării și furios că ratase weekend-ul cu Cecilia, cocheta cu ideea demisiei. Uitându-se la unul din avocații corporației, întrebă:

-Mike, ce altceva putem să facem ca să strângem repede niște bani gheață? Chiar dacă obținem împrumutul de la bancă, n-o să avem carte albă.

Dregându-și glasul, avocatul se ridică.

-Nu se pot face prea multe, Morgan. Numai să vindem *Al Chemicals*.

O mulțime de glasuri se ridicară în semn de protest față de ideea de a vinde profitabila sucursală. Morgan îi lăsă să se descarce, știind că simțeau nevoia să o facă după tensiunea de mai devreme. În plus, nu avea nici o intenție să vândă *Al Chemicals*. Zâmbi ușor când își aminti de telefonul pe care i-l dăduse Ceciliei.

După șocul inițial la auzul veștii legate de preluare, îl sprijinise atât de mult, spunându-i de câteva ori să nu-și facă griji pentru faptul că trebuie să contramandeze călătoria în Oregon. Întrebuse numai despre ce companie era vorba. Vocea ei sunase atât de ciudat atunci, aproape ca și cum ar fi fost îngrozitor de speriată, dar el dădu vina pe imaginație. Probabil că, din cauza propriului șoc și a furiei, îi interpretase greșit tonul. Poate că tatăl ei avusese o experiență similară când se aflase la conducerea lui *Parkhurst* și ea își amintise.

Se întrebă când aveau să discute despre legătura ei cu *Parkhurst* în sfârșit. Nu că ar fi avut vreo importanță, din moment ce el știa deja. Cecilia era o adevărată doamnă și o femeie extraordinară. Se considera foarte norocos că o avea așa cum o avea. Restul urma să vină atunci când ea avea să aibă suficientă încredere în el. Trebuia doar să-și aducă aminte să se prefacă surprins.

Parkhurst. Când numele uriașului conglomerat îi trecu prin minte, Morgan recunoscu în sinea lui că problemele lui aveau să ia sfârșit dacă ar fi găsit o companie asemănătoare care să fie de acord cu o fuziune amicală cu *Abbott Industries*. Asta ar fi blocat preluarea. Dar voia să exploateze toate resursele companiei înainte să pomenească de posibilitatea unei fuziuni „cavalerul alb”, cum se numea acea situație în lumea afacerilor. Directorii lui erau destul de sensibili și așa, fără să le ofere o posibilă soluție care era la fel de rea ca problema. Când discuțiile deveniră extrem de aprinse, Morgan hotărî că se descărcaseră destul.

-Domnilor, strigă el și șapte chipuri se întoarseră să-l privească. Sunt sigur că Mike nu sugerează să vindem *Al Chemicals*, ci doar că este o opțiune în caz de nevoie. Ce altceva mai putem face, Mike?

Înainte ca acesta să poată răspunde, ușa sălii de conferințe se deschise. Morgan își înălță sprâncenele când Louise-care acceptase să rămână la serviciu în timpul ședinței de urgență, chiar dacă era trecut de miezul nopții-dădu buzna în încăperea și aproape că alergă spre el, având în mână o foaie de hârtie.

-Îmi pare rău, Morgan, spuse ea cu răsufierea tăiată, dându-i hârtia. Dar cel care a sunat a insistat că ar fi bine să știi asta. Morgan despături hârtia și citi repede.

-Ce..., spuse el și glasul i se frânse, rămânând încremenit. Făcând ochii mici, rosti un cuvânt foarte urât, după care se ridică de pe scaun și ieși val-vârtej, izbindu-l de perete pe Jay, care se întorcea.

-Hei! exclamă acesta indignat. Morgan îl ignoră, însă, sperând că liftul avea să-l ducă jos cât mai rapid. Avea să-i rupă gâtul Ceciliei! Un sfert de oră mai târziu, bursa germană de acțiuni se deschidea. Și *Parkhurst Group* își făcuse cunoscută intenția de a „achiziționa” compania Gerhardt-Palmer.

Cecilia tocmai încheiase cea de a cincea convorbire telefonică cu Harper când ușa fu dată de perete cu un zgomot asurzitor.

-Cecilia! ură Morgan.

-Dumnezeule! murmură ea absentă.O mie de gânduri diferite îi imobilizară trupul în timp ce creierul ei făcu un scurt-circuit pentru o clipă.

-Cecilia!

-Imediat, strigă ea, ieșind repede din bucătărie. În clipa aceea se ciocni de Morgan care, evident, începuse să o caute. Se clătină și el o apucă de braț, îndreptând-o din nou cu brutalitate. Încercând să-și recapete răsuflarea, ea nu observă cât de repede îi dăduse drumul brațului după ce ea își recăpătase echilibrul. Sau furia îngrozitoare de pe chipul lui.

-Grozavă prindere, spuse ea. Cei de la Forty-Niners ar putea să te folosească pe post de primitor.

-Ce naiba îți închipui că faci? strigă el furios.

-Mă izbesc de perete. Începu să o cuprindă teama când văzu pata de un roșu închis și chipul lui înăsprit. Ochii lui erau ca niște bucăți de gheață. Ea îi puse mâna pe braț ca pentru a-l liniști.

-Morgan, ce este? Au apărut și alte probleme?

Aproape rânjind, el își trase brațul din mâna ei.

-Când naiba aveai de gând să-mi spui despre *Parkhurst*, Cecilia? După ce mă salvai ca să vadă toată lumea? Cuvântul *Parkhurst* răsună ca un clopot de moarte în urechile ei. Nu putea decât să stea și să se uite la el îngrozită.

-Gerhardt-Palmer e problema mea, nu a ta! strigă el. Poți să-mi blochez preluarea fără nici un ajutor din partea companiei tale. Ea îl privi cum i se plimba agitat prin față.

-Nu puteai să-mi spui și mie înainte să-ți faci cunoscută intenția? Am și eu mândrie, la naiba! Cum crezi că mă simt, știind că iubita mea încearcă să-mi salveze compania pentru că-și închipuie că eu nu pot? Cecilia șopti, în sfârșit, primul gând care îi apăru în creierul amorțit.

-Știi. Morgan o ignoră, continuând să-și verse năduful.

-Ți-e teamă că n-o să mai fiu bogat? Sau nu vrei să fii și tu umilită în cazul în care Gerhardt preia Al? Ea înțelese, în sfârșit, faptul că o acuza de a nu avea încredere în el.

-N-a fost așa! strigă ea, așezându-i-se în față pentru a-l face să nu se mai plimbe înapoi și încolo. Am făcut-o pentru că te iubesc și pentru că aveai probleme...

-Asta nu scuză nimic. Cum crezi că mă simt, știind că m-ai lucrat pe la spate ca și cum aș fi fost un străin? Cum poți să spui că mă iubești când nu mi-ai vorbit

niciodată de *Parkhurst*, ca să nu mai spun că astăzi nu mi-ai zis nimic despre învârtelile tale?

-De unde știi tu de poziția mea în cadrul lui *Parkhurst*? întrebă ea cu o voce stridentă. Știi că nu ți-am spus niciodată. El râse ironic.

-Am știut din totdeauna. Credeai că mă consider un tip atât de grozav încât să nu mă întreb de ce îmi dă atenție o femeie frumoasă? Sunt prea bătrân ca să fiu atât de prost, Cecilia. Ea trase aer în piept.

-M-ai verificat!

-Am vrut doar să mă asigur că nu ești o vânătoare de averi. Închipuie-ți cât de surprins am fost când am văzut toate acțiunile ale *Parkhurst*. Crede-mă, ai fi putut să găsești un mod mult mai bun de a-mi spune despre mica ta comoară decât la bursa germană de acțiuni. Cecilia își dădu seama că el, probabil, răsese tot timpul cât ea fusese chinuită de sentimentul de vinovăție. Morgan putea să dea lecții despre pre-făcătorie! Deodată, nu se mai putu stăpâni și începu să-i bată cu pumnul în piept. Ca prin ceață, văzu că Morgan primise o lovitură în maxilar. Cu o mare satisfacție, admise că era o țintă mult mai bună.

Frecându-și maxilarul, Morgan se uită la ea furios.

-La naiba, Cecilia...

-Să te ia naiba, Morgan Abbott! strigă ea furioasă. Cum ai îndrăznit să mă verifici de parcă aș fi fost o criminală? Când mă gândesc că m-am îmbolnăvit tot întrebându-mă cum să-ți spun despre *Parkhurst*. Și tu știai deja. Probabil că știi mai multe despre mine decât eu însămi! Ei bine, mă bucur că știi. Acum nu trebuie să mă mai ploconesc la picioarele tale și să-ți cer iertare pentru faptul că eu însămi am încercat să-ți pre-iau compania înainte să mă în...

-Poftim? Încrucisându-și brațele, ea își arcui o sprânceană cu cinism.

-Ia te uită, se pare că cineva a uitat să-ți spună că portofoliul meu a crescut prin achiziționarea a trei la sută din acțiunile publice ale lui *Abbott Industries*.

-Tu! Din cauza ta are acum probleme Al. Din cauza ta a avut probleme de la bun început *C/Mac* și, bineînțeles, *Cormier*. Pentru ce naiba, Cecilia? Ce ți-am făcut de ai vrut să mă ruinezi? Gerhard-Palmer e lovitura ta de grație?

Furia lui se izbi în ea în valuri uriașe, dar ea se menținu pe poziție.

-Tu ai început, Morgan, atunci când ai cumpărat *Signature Computers*. Un bun prieten al meu a pierdut aproape totul în afacerea aia, așa că m-am gândit că îi datorezi ceva.

-Am făcut-o pentru un prieten!

-Acum știi asta. El rămase cu gura căscată și ea zâmbi cu tristețe.

-Ți-ai ascuns viața personală atât de bine, încât nimeni n-a știut că proprietarul

ți-a fost coleg de cameră la colegiu.Când am aflat asta,am știut că-ți sunt datoare și am făcut tot ce-am putut ca să-mi îndrept greșeala,ajutându-te să te pui din nou pe picioare.El se rezemă de perete și închise ochii.

-*Holyoke*.Acum,când furia i se stinsese,Cecilia înghiți nodul care i se pusese în gât.

-*Holyoke*.Când s-a-ntâmplat povestea cu Gerhardt-Palmer,n-a mai fost momentul să-ți spun de *Parkhurst*.Nu...nu pot să spun că n-am vrut să-ți fac rău. La început am vrut și mă simțeam motivată.Dar pot să spun că niciodată n-am regretat mai mult decât atunci când mi-am dat seama cât de mult m-am înșelat în privința ta.Declarația de intenție de astăzi împotriva lui Gerhardt-Palmer era singurul mod în care puteam să îndrept răul pe care i l-am pricinuit companiei tale.Morgan deschise ochii obosit.Nu era nici un pic de furie în el,ci doar o amărăciune ciudată.Cecilia simți că îi vine amețeaua din nou,dar de data aceasta de durere.

-Înțeleg cât de motivată te-ai simțit,zise el.Și eu m-am simțit la fel când am riscat banii companiei pentru o veche prietenie.Dar nu pot să iert ce mi-ai făcut,Cecilia.

-Nici nu mă aștept s-o faci.

-N-a fost nimic serios între noi,nu? Numai minciuni și înșelătorii.

Ea își coborî privirea.Nu putea să-i răspundă.Altfel și-ar fi pierdut și ultima fărâmă de control.Nu își ridică privirea nici când el trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre ușa care era încă deschisă.Exact când el trecu pragul,ea se întoarse și strigă:

-Morgan,dacă vrei,*Parkhurst* va continua fuziunea neamicală cu Gerhardt-Palmer.El se opri și rămânând cu spatele la ea,zise:

-Am fost deja umilit suficient pentru o singură zi.Când el închise ușa încet în urma lui,Cecilia simți două rânduri de lacrimi șiroindu-i pe obraji.Cedând,se lăsă să alunece pe podea și plânse.

CAPITOLUL 11

Ignorând durerea de spate,Cecilia se aplecă asupra unei bucăți de lemn grosolan sculptate care se afla pe o suprafață de carton și se apucă să îndepărteze pământul de pe ea.Jumătate de oră mai târziu,frecându-și absentă mâna amorțită, se rezemă de spătarul scaunului.Ear încântată de munca ei.Deși mai trebuia curățată,bucata de lemn făcea parte evidentă dintr-o cupă mare de vânătoare veche de vreo zece mii de ani.Deslușea o copită și o suliță cu vârful de cremene, evident o scenă care înfățișa o vânătoare.

Își șterse transpirația, vag surprinsă că îi era extrem de cald. În magazia în care lucra era frig, reflectând temperatura scăzută de afară. Era doar septembrie, dar în Northern Alberta, Canada, acest lucru însemna începutul iernii.

Îi aruncă o privire lui Paul Wenger, care se chinuia să curețe un alt obiect descoperit și văzu că și pe fruntea lui erau broboane de sudoare. Fu tentată să sugereze o baie în lac, dar răceala unui lac de munte, combinată cu temperatura caldă a corpului, însemna sigur pneumonie, nu plăcere.

-E sigur cupa vreunui conducător, Paul, zise ea cu mândrie. Și încă unul fericit, dacă am estimat corect mărimea. Paul își ridică privirea pentru o clipă, după care se uită din nou la obiectul de care se ocupa.

-Bineînțeles că e cupa unui conducător. Ata-pascanii își onorau numai marii războinici cu un mormânt. Dar de unde știi că era fericit?

Ea se strâmbă spre capul lui plecat.

-A fost o glumă.

-Una obscură, evident. Rezistând tentației de a-i trage una pentru a-i mai șterge din îngâmfare, Cecilia clătină din cap exasperată. Voise să spună doar că, în starea ei inițială, cupa fusese foarte mare. Paul era de vârsta ei și individul cel mai sobru și mai arogant din câți văzuse vreodată.

Se strâmbă în sinea ei. La ce se așteptase, oricum? La un Adonis care să o facă să nu se mai gândească la Morgan? Paul, cu chelia lui care avansa rapid, și cu dispoziția lui îngrozitoare, nu era nici pe departe așa. În plus, ajunsese la concluzia că nu avea să-i fie deloc ușor să-l uite pe Morgan. Chiar dacă proprietarul cupei de vânatoare ar fi înviat deodată, asemeni lui Lazăr, ea tot n-ar fi putut să-l uite pe Morgan. Când ajunsese acolo prima oară, cu două săptămâni în urmă, șantierul era cuprins de haos. Membrii grupului tocmai descoperiseră alt mormânt, și mai vechi, lângă lacul North Wabiskaw. Toată lumea era agitată, din moment ce șantierul urma să se închidă peste puțin timp pentru lunile de iarnă. Chiar dacă erau puțini, pentru că o parte din ei aveau cursuri de predat, Cecilia fusese de acord să țină șantierul deschis până la căderea primei zăpezi. Așa aveau să-și facă o idee despre vechimea mormântului înainte de închidere. Dacă era atât de vechi cum estimau experții, Cecilia știa că merită toată acea agitație. Zece mii de ani!

După ce plecase din San Francisco, avusese nevoie de ritmul alert impus de faptul că trebuiau să înghesuie munca de trei luni într-una singură. Scosese la vânzare casa din Frisco, știind că nu se mai putea întoarce niciodată. Idiot stătea la Harper, care era șocat. În cele din urmă, îi mărturisise totul, iar el îi ținuse o

prelegere despre faptul că nu trebuia să amestece niciodată afacerile cu dragostea.

Prea mult și prea târziu, își spuse ea, dar învățase ceva. Jurase deja să nu se mai uite niciodată pe Wall Street Journal. Cel puțin *Abbott Industries* nu mai era un candidat pentru preluare. Deși *Parkhurst* renunțase la afacere, aparenta lor alianță cu Al fu suficientă pentru Gerhardt-Palmer. Membrii consiliului director al lui Morgan trebuiau să fie încântați de capacitatea lui de a conduce compania, își spuse ea. Durerea provocată de pierderea lui fusese diminuată de gândul că, în sfârșit, reușise să îndrepte răul făcut. Acum se gândi din nou la Morgan și închise ochii, alungându-l din minte. Doar își amintea prea bine cât de inocenți fuseseră ochii lui albaștri în seara când ea a deschis ușa și l-a văzut îmbrăcat ca un punkist. Încă mai vedea încântarea de pe chipul lui când ea îl trăsese în pat prima oară când făcuseră dragoste. Auzea pasiunea din glasul lui în seara când îi spusese că o iubea... Cu ochii înlăcrimați, Cecilia întinse mâna după o etichetă și un stilou. Trăgându-și nasul, scrisese data când fusese dezgropată cupa, ce era și locul unde descoperiseră mormântul.

-Ai răcit? o întrebă Paul impersonal.

-Nu, inhalez praf vechi de zece mii de ani ca să văd dacă pot să mă amețesc, spuse ea iritată de snobismul lui. Uneori, arheologii mai tineri o antipatizau, considerând că se folosea de banii pe care îi avea pentru a se face celebră. La naiba! Nu își dădeau seama că, probabil, n-ar fi existat ocazia de a explora un șantier micuț fără cineva ca ea care să vrea să-i sponsorizeze?

-Un simplu nu ar fi fost suficient, Cecilia, zise Paul cu un aer superior.

-Atunci, nu. Ce i-ar fi tras un picior în dos, își spuse ea. Ce idiot! Morgan probabil că ar fi pus să fie arestată pentru posesie de substanță necontrolată și ar fi dus-o în pădure să-și ispășească pedeapsa...

-Să-l ia naiba pe Morgan Abbott! exclamă ea.

-Poftim?

-Morgan Abbott!

-Cine-i ăsta?

-Nu contează. Paul, un om trebuie să fie incredibil de prost ca să continue să iubească pe cineva care nu-l mai iubește, nu?

-Poftim? Enervată, Cecilia ridică mâinile.

-Dacă o persoană se poate îndrăgosti, e logic să se și extradrăgostească, nu?

Paul se încruntă ușor.

-Bănuiesc că da.

-Mi-am închipuit eu. Cât crezi că durează?

-Nu știu.Poate vreo două luni,zise el și deodată o privi furios.Îmi irosești...

-Vreo două luni,eh? întrebă ea gânditoare,ignorându-i indignarea.

Pun pariu că,dacă persoana și-ar pune mintea,ar reuși să reducă perioada la jumătate.Ridică apoi bucata de cupă,lipi eticheta în interiorul ei și o puse în cutia de îmbarcare.Cei de la laborator puteau să facă restul.

-Hei! exclamă Paul.Bucata aia nu poate fi gata pentru îmbarcare!

Ea îi aruncă un zâmbet plin de sine.

-Eu cred în lucrul rapid.

În timp ce râsetele se luau la întrecere cu sunetul de dopuri de șampanie care țîșneau,Morgan străbătea agale coridorul pustiu.Zâmbi când zgomotele celei de a douăsprezecea aniversări a lui *Abbott Industries* îl urmară,știind că toată lumea avea să se dezlănțuie acum că șeful plecase.Anul acela abia reușise să facă un efort pentru a se arăta încântat de rezultatele companiei.Aniversarea din octombrie sosise mult prea repede și,pe pentru el,anul acela nu era unul de sărbătorit.Trecuse o lună de când nu o mai văzuse pe Cecilia!

Doamne,cât de mult îl durea când se gândea la ea.Și,totuși,indiferent câte ore își petrecea la serviciu,ea era permanent în mintea lui.Ca o sirenă,plutea foarte aproape de suprafață,făcându-l să-și amintească totul în legătură cu ea.Uneori,la început,când nopțile erau de-a dreptul oribile,încercase să o uite bând whisky.

Dar renunță când văzu că nu putea să se îmbete suficient de mult ca să o poată uita.Pericolul preluării de către Gerhardt-Palmer dispăruse aproape la fel de repede cum apăruse.Când Cecilia se hotărâ să întoarcă lumea cu susul în jos,nu se juca.Recunoscu în sinea lui că era unica ființă pe care avea să o cunoască vreodată.Din păcate,o cunoscuse prea bine și,acum,nu mai putea să o uite.Poate ar fi trebuit să caute un leac pentru dragoste.Era sigur că ar fi avut profituri mari.Când ajunse în fața biroului,scoase cheile din buzunarul pantalonilor și descuie ușa.După ce intră,o împinse cu piciorul.Fără să aprindă lumina,se așeză pe fotoliul de la birou.Dacă directorii lui aveau să continue cu laudele din ultima vreme,își spuse el,avea să mai stea mulți ani pe scaunul acela,controlând Al.Totul revenise la normal și,cu timpul,golul imens din sufletul lui avea să se vindece.

-Morgan? O clipă,inima începu să-i bată cu putere,dar apoi își dădu seama că Marion era cea care băgase capul pe ușă.Intră cu o sticlă de șampanie și se așeză pe colțul biroului.Îi întinse sticla.

-Poftim.Arăți ca naiba!

-Mulțumesc,spuse el mohorât,dar luă sticla și bău zdravăn din ea.

-Întotdeauna ai fost un președinte pretențios, însă în ultima vreme ai făcut ca monstrul lui Frankenstein să pară mic copil. El o privi încruntat.

-Ai putea să fii concediată pentru asta, Marion. Ea ridică din umeri și îi luă sticla.

-N-are importanță. Întotdeauna primesc oferte de muncă de la concurență. M-am gândit că aș putea să plec și eu cu ceilalți. Toată lumea știe că săptămâna asta ai primit trei cereri de demisie de la directori. Și or să mai vină și altele.

El o privi speculativ.

-Unii nu suportă presiunea. Știi asta.

-Nu e presiune când îi umilești la ședința de personal pentru o greșeală mică! spuse furioasă, ridicându-se. Jumătate din cei mai buni directori ai tăi nici nu s-au ostenit să vină în seara asta, în ciuda ordinelor tale, cum că toată lumea trebuia să vină. Ești îngrozitor, Morgan! Și faci viețile tuturor la fel de îngrozitoare ca a ta. Era plăcut să lucrezi la compania asta. Acum e o porcărie!

După aceea se întoarse și porni spre ușă.

-Marion! Stai puțin! strigă el. Ea se opri.

-Am lucrat pentru tine zece ani, Morgan, așa că sunt de părere că pot să spun asta. Ai lăsat cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat vreodată să dispară din viața ta. Du-te și adu-o înapoi! Trânti ușa în urma ei. Morgan se uită la ușă un moment îndelungat înainte să recunoască în sinea lui că Morgan avea dreptate. Văzându-se, în sfârșit, cu ochii ei, își dădu seama că devenise un om îngrozitor de când plecase din casa Ceciliei în seara aceea. Și când furia îi trecuse, fusese și mai rău. Chiar dacă se gândea tot timpul la Cecilia-Doamne, nu se putea gândi la nimic altceva. În furia lui nu-i apreciasse niciodată cu adevărat loialitatea. Cu cât era mai strânsă o prietenie, cu atât se mergea mai departe pentru a ajuta un prieten.

Indiferent cine era prietenul Ceciliei, trebuia să fie o persoană deosebită pentru ea. Altfel n-ar fi apelat la răzbunare. Nu trebuia să spună decât un singur cuvânt și *Parkhurst* ar fi înghițit compania fără să clipească.

Dar nu o făcuse. În schimb, la câțiva timp după ce se cunoscuseră, ea se apucase să îndrepte răul pe care îl făcuse deja. Nu era sigur când avusese loc acel moment, dar fusese, categoric, înainte de seara din biroul lui, când îi spusese că îl iubea.

Contractul *Holyoke* era demarat deja. Și ea nu și-ar fi putut dovedi dragostea mai bine decât o făcuse în ziua în care *Parkhurst* făcuse declarația de intenție lui Gerhardt-Palmer. Doamne, își spuse el uluit, i-o dovedise întregii lumi!

El urmărise situația acțiunilor lui la bursă și știa că ea vindea încet acțiunile Al pe care le cumpăraseră. Chiar și acum, prin faptul că nu invada piața pentru a scădea prețul, continua să încerce să-și răscumpere greșelile.

Poate că nu făcea doar asta. Poate că încă îl mai iubea.

Morgan se ridică brusc de pe scaun și se duse repede la lift, apăsând pe buton.

-Haide odată, mormăi el plimbându-se înapoi și încolo.

Afurisitul de lift mergea întotdeauna prea încet.

-Pleci deja? întrebă Marion din spatele lui. El se întoarse și îi văzu pe ea și pe Jay rezemați de peretele opus, zâmbind ca doi copii neastâmpărați. Zâmbi și el.

-Îmi iau liber câteva zile ca să rezolv o problemă personală. Jay, Al îți aparține până mă întorc. Oricând s-o întâmpla asta. Jay râse ușor.

-Era și timpul să te duci după ea. Morgan scoase o înjurătură, după care întrebă:

-Toată lumea știe ce e cu mine?

-Cam toată lumea, zise Marion. Ai fost un adevărat vițel bolnav de dragoste, Morgan.

-S-ar putea să nu mă mai întorc niciodată, murmură el stânjenit că se descoperise atât de mult în fața angajaților. Ușile liftului se deschiseră și el intră repede.

Apăsă pe butonul pe care scria „*Parter*” de câteva ori, într-o încercare de a grăbi liftul. Acesta îl ignoră, însă, urmându-și ritmul.

-Succes! strigă Marion exact când se închiseră ușile. Când ajunse la casa Ceciliei, după ce încălcase orice limită de viteză, Morgan știa că nu avea noroc.

Ferestrele goale și cartonul pe care scria „*Vândut*” și care atârna de stâlpul verandei își spuneau propria poveste. Ea plecase și el habar nu avea unde ar fi putut s-o găsească.

-Unde naiba e? strigă Morgan zece ore mai târziu, după ce trecuse de secretara lui Harper Madison și intrase în biroul acestuia. În partea cealaltă a încăperii imense și îmbrăcate în panouri de lemn, un bărbat cu părul alb se ridică de pe un fotoliu de pluș când intră el.

-Îmi pare nespuse de rău... Începu secretara.

-E în regulă, Georgia, o întrerupse Harper Madison zâmbind larg. Îl așteptam pe domnul Abbott. De fapt, trebuia să-l văd. Intră, tinere, și ia loc.

Secretara încuviință și, după ce îi mai aruncă o privire furioasă lui Morgan, se întoarse la biroul ei. Furia lui Morgan se evaporase imediat când auzi cuvintele surprinzătoare ale lui Harper, dar nu se așeză pe scaun. În schimb, îl măsura pe bătrân, încercând să-i vadă atât punctele tari, cât și pe cele slabe, pentru cazul că ar fi avut loc o confruntare. Străbătuse țara până în Cambridge, Massachusetts, anticipând tot timpul un conflict. În ciuda părului său alb, Harper părea să arate foarte bine în costumul lui din trei piese. Chipul îi era uluitor de neted, iar ochii negri îi erau ageri și vicleni, zeci de ani de experiență citindu-se în ei.

-Ai terminat examinarea? întrebă Harper amuzat.

-Ești acceptabil,spuse Morgan cu răceală așezându-se,în sfârșit.

Își încrucișă picioarele intenționat și luă o mină relaxată care arăta că nu era deloc intimidat de faptul că se afla de partea aceea a biroului.Harper se întoarse la fotoliul lui și îl privi pe tânăr o clipă,la fel de atent cum îl studiase Morgan.

-Ai terminat examinarea? îl întrebă acesta.Harper zâmbi.

-Cecilia mi-a spus că ești ager.Ei bine,tinere,ai întârziat destul.Să sperăm că nu prea mult.Niciodată nu se știe care e treaba cu pupila mea.Morgan înălță dintr-o sprânceană uimit.

-Este limpede că dumneata știi despre ce vorbești,dar eu nu.

-Iartă-mă,murmură Harper.Mi s-a părut că arăți ca un bărbat îndrăgostit,dar privirea asta nu mai e la fel de bună ca pe vremuri...

-E mai bună decât îți închipui,îl întrerupse Morgan zâmbindu-i trist.Mi-a trebuit o lună de zile ca să-mi dau seama de asta.Acum,ce naiba ai vrut să spui? Cum adică am întârziat? Cecilia e logodită cu altul?

-Mai rău.Am vorbit cu ea ieri și e hotărâtă să se „*extraîndrăgostească*” de tine.Și,când își pune ceva în cap,nu poți s-o mai faci să se răzgândească.

Morgan înjură furios.De mai multe ori se confruntase cu încăpățânarea Ceciliei. Poate că acest lucru avea să-i îngreuneze treaba,dar nu era imposibilă,în definitiv,o mai făcuse să se răzgândească o dată,când voise să plece în Guatemala.

-Unde e? întrebă el nerăbdător,ridicându-se din nou,deja plănuiind altă călătorie.

-În nordul Canadei.E practic inaccesibilă...

-Spune-mi unde e și ajung eu acolo Clătinând din cap,Harper se rezemă de spătarul fotoliului.

-Uită ideea asta,băiete.Cecilia trebuie învinsă prin inteligență,nu cu tacticile tale de om al grotelor la care se pare că te gândești.Pentru asta e nevoie de finețe.O să-ți dau un sfat în ceea ce-o privește pe Cecilia: în dragoste,totul e corect.În plus,ne-a supărat pe amândoi și aș vrea să văd treaba asta rezolvată.

Morgan făcu ochii mari deodată.

-Dumneata ești cel pe care l-a ajutat,nu? Harper zâmbi trist.

-Ar fi trebuit s-o auzi cum m-a convins să aranjez contractul ăla cu *Holyoke* pentru tine.”*N-ar trebui să facem bani de pe urma lui Abbott?*” o imită el pe un ton dezgustat.De atunci ar fi trebuit să-mi dau seama că nu era ceva în regulă.

Ceciliei nu i-a păsat niciodată de bani,profituri sau pierderi.

-Cecilia mi-a spus ca un „prieten” al ei a pierdut aproape totul investind în *Signature Computers*,zise Morgan,încruntat și nedumerit.Din moment ce din

cauza mea s-a întâmplat totul, de ce ești atât de dispus să mă ajuți? Harper râse ușor.

-Pare ciudat, nu? Dar eu nu sunt un om răzbunător, Morgan.

În plus, un președinte de companie fericit lucrează mult mai bine. Să zicem că intenționez să profit de pe urma fericirii tale. Morgan zâmbi. Afurisitul de bătrân trebuia să fi cumpărat acțiunile Al care creșteau rapid pentru a le vinde pentru un profit rapid.

-De fapt, am exagerat puțin atunci când i-am vorbit prima oară Ceciliei despre pierderile mele, continuă Harper. Încercam s-o încurajez ca să arate mai mult interes față de acțiunile ei *Parkhurst*. Habar n-aveam că o să pornească împotriva ta ca o leoaică furioasă. Și, din moment ce era prima dată când arăta cât de cât interes pentru afaceri, îmi pare rău că trebuie să-ți spun dar am fost de acord.

Până să-mi dau seama, a întors pe dos Wall Street-ul. Te sperie uneori și de aceea te ajut. Ca să fiu sincer, am cam îmbătrânit pentru aiurelile ei. Simțindu-se deodată mai tânăr ca oricând, Morgan zise:

-Te scap de ea cu mare plăcere.

-Contez pe treaba asta. Morgan se aplecă în scaun.

-Cred că ai dreptate în privința fineței. Am un plan. Un sfert de oră mai târziu, Harper râdea în hohote.

CAPITOLUL 12

-Ei bine, s-a terminat, spuse Cecilia când Harper îi deschise ușa din sticlă și oțel. Ea păși afară în vântul rece care bătea dinspre Charles River și imediat trase fermoarul gecii din piele maron. În octombrie, în Massachusetts era aproape la fel de frig ca în pădurile canadiene, își spuse ea mohorâtă. Harper se duse lângă ea în capul scării de granit terasate a clădirii în care se afla biroul lui din Cambridge.

Zâmbind amuzat de tonul ei mormăit, zise:

-Parcă te-ai fi luptat singură cu englezii la Bunker Hill. N-ai făcut decât să semnezi o hârtie care spune că' îți sunt consilier financiar încă un an.

Ea îl privi încruntată.

-Ei bine, ai vorbit ca și cum englezii ar fi atacat Bunker Hill când m-ai chemat prin radioul cu unde scurte. Contractul expira abia la 1 noiembrie.

-Atunci de ce n-ai rămas în Canada?

Ea se întoarse să se uite la râul care se mișca leneș și ridică din umeri.

-Bănuiesc că eram gata de plecare. Închisesem deja mormântul pentru perioada de iarnă. Am avut noroc ca n-a nins decât acum. Mai erau câteva lucruri mărunte de pus la punct, cum ar fi pregătirea pentru iarnă a latrinelor. De chestiile astea se

ocupă Paul Wenger, unul din arheologii care au rămas încă. În plus, cineva trebuia să aducă obiectele descoperite aici, la Cambridge. Cei de la Muzeul Peabody au fost de acord să facă testul de carbon. Mergem?

Harper aruncă o privire spre cei care treceau grăbiți pe trotuar.

-Imediat. Acum că ai terminat cu șantierul canadian, ce ai de gând să faci?

Ridicând fața spre soarele slab de amiază, ea înălță din umeri din nou.

-Cred c-o să plec în Australia. Șantierul de acolo trebuie să se deschidă pentru vară. Dinozaurii or să reprezinte o schimbare plăcută. Harper râse ușor.

-La fel și vremea caldă. Dar nu pari foarte entuziasmată.

Ea admise în sinea ei că avea dreptate. Nu era entuziasmată să plece în Australia. Nu mai fusese entuziasmată în legătură cu nimic de când avionul ei aterizase la Logan Airport cu o zi în urmă. Într-un fel, faptul că se afla în aceeași țară cu Morgan o făcea să-și aducă aminte de toate cu și mai mare forță.

La naiba! își spuse ea furioasă. Crezuse că făcea progrese în ceea ce privea uitarea lui. În definitiv, trecuseră mai bine de șase săptămâni de când nu-l mai văzuse. Cu siguranță că trebuia să fie suficient pentru ca judecata sănătoasă să ia locul durerii provocate de pierdere.

-Sentimentul de vinovăție ar fi trebuit să mă vindece demult, murmură ea dezgustată ca pentru sine.

-Poftim? întrebă Harper. Ea se strâmbă.

-Nimic. Acum putem să mergem? Sau ai de gând să te transformi în statuie.

El aruncă din nou o privire în jur, dar nu dădu semne că ar fi vrut să se miște.

-Mă bucur de aerul curat al unei zile de toamnă. Sigur îi dai voie unui bătrân să facă treaba asta.

-Sigur. Atunci când o să fii bătrân. El râse.

-Din când în când, fata dragă, ești o adevărată comoară. Cecilia nu spuse nimic, ci privi în jos. Morgan îi spusese că era o comoară... Furată de gânduri momentan, nu îl văzu pe Harper cum își aruncă privirea spre stradă a treia oară și nici zâmbetul care îi lumină brusc trăsăturile aristocrate.

În cele din urmă, luând-o de braț, zise:

-Bănuiesc că ar trebui să te invit la masă.

-Bună idee. Coborârea împreună treptele până pe trotuar.

-Ce-ar fi să mergem pe... începu Harper.

-Cecilia! Păzea! Ea își întoarse capul în direcția din care se auzise strigătul cuprins de panică și îngheță când îl văzu pe Morgan pe role, lunecând pe trotuar spre ea. Dar nu aluneca lin, ca un om cu experiență. Trupul îi era contorsionat în niște poziții imposibile, mâinile i se agitară în aer, iar picioarele făceau niște

mişcări pe care le-ar fi invitat orice majoretă. Trecătorii se dădeau la o parte din calea lui speriați.

-Morgan! strigă Cecilia, alergând să-i întrerupă goana. Era însă prea târziu.

Morgan întoarse fără să vrea și se izbi de o mașină după care fu împins în spate. Șezutul lui întâlni brusc cimentul trotuarului. Cecilia ajunse prima la el. Cu lacrimile și roindu-i pe obraji, îngenunche lângă el. Când el se ridică în capul oaselor pentru a-și trage sufletul, ea îi cuprinse umerii pentru a-l susține.

-Te-ai lovit? întrebă ea aproape isterică. Nu te mișca. E rănit! Să cheme cineva o ambulanță! Morgan, ești rănit? El îi aruncă doar o privire ostilă în loc de răspuns. Harper se lăsă pe vine în fața lor și în jur începură să se adune câțiva curioși.

-Asta numesc eu finețe, băiete, spuse el râzând în hohote. Ești teafăr?

-Bineînțeles că nu este teafăr, spuse Cecilia indignată. La naiba, Harper, cheamă o ambulanță!

-Am făcut-o deja, îi spuse Harper uitându-se la chipul alb ca varul al lui Morgan. Vrei să te ridici?

-Nu-l mișca! exclamă Cecilia îngrozită că Morgan ar fi putut să se fi lovit la spate și orice mișcare ar fi înrăutățit lucrurile. Închizând ochii, Morgan se lăsă moale pe ea.

-Nu...nu mă ridic. Murmurând cuvinte de dragoste, ea îi ținea capul la piept sărutându-i părul atât de drag, fruntea, obrazul. El se relaxa și mai mult în brațele ei și ea nu putu să-și stăvilească lacrimile care cădeau pe fața lui.

-Nu plânge, șopti el ridicând încet brațul drept, dar lăsându-l să cadă la loc cu un geamăt. E numai un braț rupt.

-Un braț rupt! strigă ea îngrozită. Când ea făcu acea mișcare bruscă, el gemu mai tare și ea reîncepu să-l liniștească.

-Ah, Morgan, iartă-mă. Ce căutai pe role?

-Încercam să-ți dovedesc cât de mult te iubesc, spuse el ascunzându-și fața în sânii ei. Uimită, ea îi dădu drumul aproape.

-Auuu! strigă el vârându-se înapoi între brațele ei. Ea îl strânse imediat la piept.

-Oh, Doamne! Iartă-mă, Morgan. Îmi pare nespuse de rău. O să te țin mai bine acum.

-Nu chiar atât de strâns! exclamă el. Nu cred că mai am coastele acolo unde ar trebui.

-Coastele! Harper, unde e afurisita aia de ambulanță?

-Ai răbdare, Cecilia, zise Harper întorcându-se ca pentru a se uita după mașină,

dar nu putu să nu pufnească în râs.Cecilia nu îl auzi; era preocupată să-l sărute pe Morgan pe obraz.Un minut mai târziu,un zgomot de glasuri o făcu să-și ridice privirea și văzu o mulțime de curioși în jurul lor.

-Harper,trimite oamenii ăștia de aici! strigă ea cu o voce pătrunzătoare.

Râzând în hohote de data asta,Harper se îndreptă și făcu semn oamenilor să se dea înapoi.

-Vă rog să-i lăsați puțin aer.Uitându-se furioasă la oamenii care se depărtau, Cecilia se întrebă dacă nu cumva Morgan se lovise la cap.Nu putea să fi vorbit serios când spusese că încerca să-i arate că o iubește.Nu se mai plăcea nici ea însăși după ceea ce îi făcuse,atunci cum ar fi putut el să o iubească?

-Ale naibii role,mormăi el cu o voce răgușită și ea își lăsă capul în jos ca să-l audă mai bine.Nici n-am apucat să te cer.

-Să mă ceri? repetă ea,fiind sigură acum că el delira.El gemu din nou.

-Știu ca într-o bună zi,o să râd de toate astea.Dar acum mă simt ca cel mai mare idiot din lume.Cecilia,vrei să te măriți cu un idiot?

-Vrei...vrei să te însori cu mine? întrebă ea uluită.

-Nu,îmi place să-mi rup fundul în fața atâtor oameni.Bineînțeles că vreau să mă însor cu tine.De ce crezi că m-am ostenit să învăț să merg din nou pe role la treizeci și șase de ani?

-Dar ai zis că n-o să mă ierți niciodată,spuse ea suspinând.El își înălță capul și zâmbi.

-Iubito,puțini oameni înțeleg loialitatea ca tine,ca să nu mai vorbesc de felul cum ai procedat de dragul lui Harper.Pe urmă,când ai aflat adevărul despre compania aia falimentară,ai încercat să îndrepti răul făcut într-un fel care a fost loial și față de el și față de mine.

-Dar m-am înșelat...

-Eu m-am înșelat când am spus că între noi n-au fost decât minciuni și înșelătorii.Am avut totul,în ciuda minciunilor și înșelătoriilor,dar am fost prea mândru ca să recunosc asta.Niciodată nu m-am simțit atât de complet ca după ce ai apărut tu în viața mea sărutându-mă.Dacă o să-mi oferi jumătate din loialitatea pe care i-ai oferit-o lui Harper,o să fii cel mai bogat om din lume.

Dar,dacă mai încerci vreodată o șmecherie ca aceea pe care mi-ai făcut-o,te snopesc în bătaie!Ea își dădu capul pe spate,râzând și plângând în același timp.

-Ah,Morgan!Te iubesc.Te iubesc atât de mult.Promit că n-o să-ți mai fac necazuri niciodată.Morgan schimbă un zâmbet cu Harper,după care își lăsă capul obosit pe umărul ei.Ambulanța apăru pe după colț și opri în fața lor.

Paramedicii săriră imediat din mașină, unul alergând spre partea din spate a acesteia, iar celălalt examina repede victima, care zâmbea fericită.

-E în regulă, doamnă, îi spuse medicul Ceciliei care continua să râdă și să plângă. Nu cred că e lovit prea grav.

-Ei bine, eu cred că s-a lovit la cap, dar orice ar fi, nu-l vindecați. Mă iubește!

În seara aceea, Morgan fu instalat cu grijă de către Cecilia în camera de oaspeți a lui Harper! Pe drumul între spital și casa lui Harper, hotărâră să locuiască la San Francisco. Cecilia voia să călătorească mai puțin și intenționa să angajeze un asistent pentru a o ajuta să organizeze viitoarele șantiere arheologice.

Harper avea să continue să se ocupe de acțiunile ei de la *Parkhurst* atâta timp cât dorea ea. Nici ea, nici Morgan nu erau de părere că, dacă se căsătoreau, acest lucru avea să schimbe ceva în privința aceea. Avuseseră deja o discuție aprinsă cu privire la contractul prenuptial. Erau de acord cu totul, dar nu voiau să semneze așa ceva. În cele din urmă, Harper sugerează să semneze lăsând totul copiilor.

Cecilia zâmbi când își aduse aminte cât de șocat fusese Morgan când se pomenise de copii. Evident, era burlac de prea multă vreme. Se hotărî să mai aștepte până când avea să-i spună că voia șase copii. Sau poate nu avea să-i spună deloc, să lase natura să-și urmeze cursul.

-Stai bine? îl întrebă ea învelindu-l cu grijă. El se uită la ghipsul alb de pe brațul lui stâng. Sub așternut, genunchiul luxat era bine înfășurat într-un bandaj elastic, iar coastele îi erau strânse într-un corset. I se dăduseră mai multe calmante și doctorul îl prevenise să stea în pat cel puțin o săptămână. Apoi se uită la Cecilia, care fredona senină în timp ce așeza sticlutele cu medicamente pe noptieră. Era îmbrăcată într-un *neglije* lila, iar părul i se revărsa pe spate, strălucind roșiatic în lumina caldă a veiozei.

-Probabil că arăt ca o mumie, spuse el.

-Ca arheolog, aș putea să te scot la lumină oricând, zise ea râzând, după care se aplecă și îl sărută. Te iubesc.

-Te iubesc, murmură el sărutându-i buzele ușor. Îndreptându-se, ea îi zâmbi.

-Chiar ai crezut că aș fi putut să nu te mai iubesc? Am încercat atât de mult, dar n-a mers. El își lăsă privirea în jos.

-Sincer să fiu, nu credeam că poți, dar asta i-ai spus lui Harper. Au! exclamă el când ea îl trase de părul de pe piept. N-am destule răni?

-Iartă-mă, murmură ea. El își înalță o sprânceană când îi auzi tonul deloc apologetic, dar nu spuse nimic.

-Mi-am închipuit că o să-ți atrag atenția dacă te imitam cu rolele.

-Ah,mi-ai atras-o,îl asigură ea bătându-l ușor pe ghips.El își dădu ochii peste cap dezgustat.

-Cred că Harper mi-a făcut-o,așteptându-se să se-ntâmplesă așa ceva.

-Trebuie să fii prudent,dragul meu.E foarte viclean.Dar n-ar fi trebuit decât să pocnești din degete și ți-aș fi căzut la picioare,implorându-te să mă primești înapoi.

-Acum îmi spui,mormăi el.Ea îl sărută din nou și urmă un moment îndelungat de liniște.

-Ar trebui să fie o lună de miere teribilă,șopti Morgan cu gura lipită de a ei.Mai ales când mirele are brațul rupt,coaste învinețite și un genunchi luxat.

Cecilia stinse veioza,după care se strecură în pat lângă el.

-Ne descurcăm noi.

SFARSIT